Agatha Christie

Agatha Christie

Râul sub soare

Lui John, În amintirea ultimului sezon din Siria

Capitolul I

Când căpitanul Roger Angmering şi-a construit în 1782 o casă pe insula din largul lui Leathercombe Bay, faptul a fost considerat o excentricitate din partea lui. Un om de familie bună ca el ar fi trebuit să aibă o reşedinţă decorativă amplasată pe o pajişte vastă, eventual cu un pârâu prin preajmă şi o păşune bună.

Dar căpitanul Roger Angmering avea o singură iubire: marea. Aşa că şî-a construit casa – o casă robustă, aşa cum trebuia să fie pe micul promontoriu bătut de vânturi – ruptă de pământ la flecare maree înaltă.

Nu s-a căsătorit, marea fiindu-i prima şi ultima soţie, iar la moartea lui casa şi insula au revenit unui văr îndepărtat. Vărul şi descendenţii lui nu s-au prea gândit la moştenire. Pogoanele s-au tot micşorat, iar moştenitorii lor au sărăcit treptat.

În 1922 când marele cult al „Litoralului de vacanţă” a fost definitiv statornicit iar pe coasta Devon-ului şi Cornwall-ului nu s-a mai considerat a fi prea cald pe timpul verii, Arthur Angmering a descoperit că vasta sa casă în stil geor-gian era de nevândut, dar a primit un preţ bun pentru bucata suplimentară de proprietate achiziţionată de căpitanul Roger.

Solida casă a fost anexată proprietăţii şi înfrumuseţată. Între ţărm şi insulă a fost ridicată o pasarelă de beton. Pe toată suprafaţa insulei au fost trasate promenade şi colţuri de agrement. Existau două terenuri de tenis, terase de plajă ducând în jos către un mic golf unde se putea face

baie, înfrumuseţat cu plute şi trambuline pentru sărituri. Triumfător, au luat fiinţă Jolly Roger Hotel, Smugglers' Island, Leathercombe Bay. Şi din iunie până în septembrie (cu un scurt sezon de Paşte) Jolly Roger Hotel era de regulă plin ochi. În 1934 acesta a fost mărit şi îmbunătăţit prin adăugarea unui bar, a unei săli de mese mai mari şi a unor băi în plus. Preţurile urcau.

Lumea spunea:

— Ai fost la Leathercombe Bay? Este acolo un hotel grozav pe un fel de insulă. Foarte confortabil şi fără excursionişti şi autocare. Bucătărie bună şi tot tacâmul. Trebuie să te duci.

Şi lumea se ducea.

La Jolly Roger Hotel stătea o persoană foarte importantă (cel puţin după propria-i apreciere). Îmbrăcată într-un costum alb de doc, cu o pălărie de panama trasă pe ochi, cu mustaţă magnific răsucită, Hercule Poirot stătea tolănit într-un şezlong şi cerceta plaja. O serie de terase duceau de la hotel la ea. Pe plajă se aflau colace de baie, saltele şi bărci de cauciuc, jucării de plajă. Mai existau o trambulină lungă şi trei platforme plutitoare la diferite distanţe faţă de ţărm.

Dintre înotători, unii erau în mare, alţii stăteau întinşi la soare, iar alţii se ungeau cu ulei.

Pe terasa aflată imediat deasupra, cei care nu se scăldau stăteau şi comentau vremea, scenele din faţa lor, veştile din ziarele de dimineaţă şi alte subiecte.

La stânga lui Poirot, de pe buzele doamnei Gardener se scurgea un şuvoi neîntrerupt şi monoton de vorbe, însoţit de clincănitul viguros al andrelelor. Dincolo de ea, soţul ei, Odell C. Gardener, stătea lungit într-un haaiac, cu pălăria trasă pe nas, şi, din când în când, făcea câte o scurtă afirmaţie. Atunci când i se cerea.

La dreapta lui Poirot, domnişoara Brewster, o femeie atletică cu părul grizonat şi o faţă plăcută, bătută de soare şi vânt, făcea comentării nepoliticoase. Efectul te ducea cu

gândul la schelălăitul continuu al unui pomeranian întrerupt de lătratul scurt şi răsunător al uni ciobănesc.

Doamna Gardener spunea:

— Şi i-am spus eu domnului Gardener, i-am spus, vizitele turistice sunt cum nu se poate mai bune, iar mie chiar îmi place să văd în amănunţime un loc. Dar, în definitiv, i-am spus, noi am făcut binişor Anglia, iar acum tot ce vreau e să găsesc un loc liniştit la malul mării şi să mă relaxez pur şi simplu. Asta ţi-am spus, nu-i aşa., Odell? Pur şi simplu să mă relaxez. Simt că trebuie să mă relaxez, am spus. Nu-i aşa, Odell?

De sub pălăria lui, domnul Gardener îngână:

— Da, iubito.

Doamna Gardener continuă pe aceeaşi temă.

— Şi aşa, când i-am vorbit de asta domnului Kelso, el ne-a pus la punct tot intinerariul şi a fost cât se poate de serviabil din toate punctele de vedere. Zău că nu ştiu ce ne-am fi făcut fără el! Ei bine, cum spuneam, domnul Kelso ne-a sfătuit să venim aici. Un loc extrem de pitoresc, spunea el, rupt de lume şi, în acelaşi timp, foarte confortabil şi cât se poate de intim. Şi, fireşte, domnul Gardener a intervenit şi 1-a întrebat ce ne poate spune despre instalaţiile sanitare, pentru că, nu ştiu dacă mă credeţi, monsieur Poirot, o soră a'domnului Gardener a stat odată într-o casă de oaspeţi, foarte intimă se spunea că era, şi în inima bărăganului, dar, credeţi-mă, nu avea decât latrină! Aşa că era normal ca domnul Gardener să fie bănuitor în privinţa locurilor astea rupte de lume, nu-i aşa, Odell?

— Vai, da, iubito, răspunse Gardener.

— Dar domnul Kelso ne-a liniştit pe loc. Instalaţiile sanitare sunt ultimul răcnet al modei, ne-a spus el, iar bucătăria excelentă. Şi sunt sigură că e aşa. Iar ce îmi place mie aici este că este intim, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Fiind un loc mic, ne cunoaştem între noi şi fiecare vorbeşte cu fiecare. Dacă e să le reproşezi ceva britanicilor, atunci le poţi imputa faptul că sunt înclinaţi să fie rezervaţi şi să se

ţină de o parte în caz că nu te cunosc de câţiva ani. Dar după ce te-au cunoscut, nu găseşti oameni mai drăguţi! Domnul Kelso ne-a spus că aici vin oameni interesanţi, şi văd că a avut dreptate. În primul rând dumneavoastră, monsieur Poirot, şi domnişoara Darnley. Oh! Am fost încântată la culme când am aflat cine sunteţi, nu-i aşa, Odell?

— Aşa-i, iubito.

— Ha! Interveni exploziv domnişoara Brëwster. Ce palpitant, monsieur Poirot, nu?

Hercule Poirot îşi ridică mâinile în semn de dezaprobare. Dar nu era decât un gest politicos. Doamna Gardener continuă să turuie monoton.

— Înţelegeţi, monsieur Poirot, am auzit o mulţime de lucruri despre dumneavoastră de la Cornelia Robson. Şi bineînţeles că Cornelia ne-a povestit despre afacereea aceea din Egipt când a fost ucis Linnet Ridgeway. Spunea că aţi fost minunat şi eram pur şi simplu înnebunită să vă cunosc, nu-i aşa, Odell?

— Da, iubito.

— Şi apoi şi domnişoara Darnley. Am o mulţime de lucruri cumpărate de la Rose Mond's şi, firește, ea este Rose Mond's, nu-i aşa? Găsesc că hainele ei sunt făcute cu multă ingeniozitate. Aşa o linie minunată! Rochia pe care am purtat-o seara trecută e cumpărată de la magazinul ei. E o femeie încântătoare din toate punctele de vedere, asta-i părerea mea.

De dincolo, de domnişoara Brewster, mairoul Barry, care stătea cu ockii cât cepele lipiţi de cei de pe plajă, mârâi:

— Ce tipă distinsă!

Doamna Gardener îşi clincăni andrelele.

— Trebuie să vă mărturisesc un lucru, monsieur Poirot. Mi-a cam sărit inima când v-am întâlnit aici. Nu că nu m-aş fi bucurat să vă cunosc, pentru că m-am bucurat. Domnul Gardener ştie asta. Dar mi-a trecut prin cap că aţi putea fi aici. Ei bine, pe linie profesională. Ştiţi la ce mă refer? Sunt

teribil de sensibilă, după cum poate să confirme şi domnul Gardener, şi pur şi simplu n-aş putea suporta să fiu implicată în vreo crimă. Vedeţi dumneavoastră.

Domnul Gardener îşi drese glasul şi spuse:

— Vedeţi dumneavoastră, monsieur Poirot, doamna Gardener este foarte sensibilă.

Mâinile lui Poirot zvâcniră în aer.

— Dar permiteţi-mi să vă asigur, madame, că mă aflu aici exact cum vă aflaţi şi dumneavoastră, ca să mă distrez, să-mi petrec vacanţa. Nici măcar nu mă gândesc la crime.

Domnişoara Brewster spuse din nou, cu un lătrat scurt, aspru:

— Fără cadavre pe Smugglers' Island.

Hercule Poirot spuse:

— Ah, dar aşta nu e strict adevărat! Arătă în jos. Uitaţi-le acolo, zăcând în şiruri. Ce sunt? Nu sunt bărbaţi şi femei. N-au nimic personal. Sunt doar. Trupuri, semănând cu nişte cadavre.

Maiorul Barry spuse cu admiraţie:

— Arătoase fetiţe, unele din ele! Niţel cam slabe, poate.

Poirot strigă:

— Da, dar unde e atracţia, unde-i misterul? Eu sunt bătrân, din vechea şcoală, dar când eram tânăr, abia dacă vedeai glezna. Să zăreşti în treacăt poala unui jupon înspumat, ce ispititor! Umflătura blândă a unei gambe. Un genunchi. O jartieră.

— Obscen, obscen! Spuse răguşit maiorul Berry.

— Lucrurile pe care le purtăm în ziua de azi sunt mult mai practice, spuse domnişoara Brewster.

— Vai, da, monsieur Poirot, interveni şi doamna Gardener. Părerea mea e, să ştiţi, că fetele şi băieţii din ziua de azi duc o viaţă mult mai firească şi mai sănătoasă. Ei doar se hârjonesc şi. Ei bine.

— Doamna Gardener roşi uşor căci avea o minte pudică – nu se gândesc deloc la altceva, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Înţeleg, spuse Hercule Poirot. E deplorabil!

— Deplorabil? Schelălăi doamna Gardener.

— Să înlături tot romantismul. Tot misterul! Astăzi totul e „standardizat”! Îşi flutură mâna spre siluetele culcate. Asta îmi aminteşte foarte mult de morga din Paris.

— Monsieur Poirot! Doamna Gardener era scandalizată.

— Trupuri înşiruite pe lespezi precum carnea pe tejgheaua măcelarului!

— Dar, monsieur Poirot, nu e prea exagerat spus?

— S-ar putea, da.

— În tot cazul, spuse doamna Gardener tricotând cu energie, sunt înclinată să vă dau dreptate într-o privinţă. Fetelor astea care zac aşa la soare o să le crească păr pe braţe şi pe picioare. I-am şi spus-o lui Irene, fiica mea. Irene, i-am spus, dacă ai să stai întinsă la soare, ai să ai păr pe tot corpul, păr pe braţe şi păr pe picioare şi păr pe piept, şi cum ai să arăţi atunci? I-am spus-o. Nu-i aşa, Odell?

— Da, iubito, răspunse domnul Gardener.

Toţi rămaseră tăcuţi, căutând să şi-o imagineze, probabil, pe Irene când răul se va fi întâmplat.

Doamna Gardener îşi adună lucrul şi spuse:

— Mă întreb.

Domnul Gardener rosti:

— Da, iubito?

Se chinui să se dea jos din hamac şi luă lucrul şi cartea doamnei Gardener. Întrebă:

— Veniţi cu noi să bem ceva, domnişoară Brewster?

— Nu acum, mulţumesc.

Soţii Gardener plecară la hotel.

Domnişoara Brewster spuse:

— Soţii americani sunt minunaţi!

Locul doamnei Gardener fu luat de reverendul Stephen Lane.

Domnul Lâne era un cleric înalt şi viguros, de cincizeci de ani şi, pentru un om al bisericii, arăta cam ciudat. Avea faţa

bronzată, iar pantalonii lui gri de flanelă erau prea éstivali şi dezonoranţi.
Rosti cu entuziasm:
— Minunată ţară! Am fost de la Leathercombe Bay până la Harford pe stânci.
— E cald azi pentru plimbare, spuse maiorul Berry care nu se plimba niciodată.
— Bun antrenament, spuse domnişoara Brewster. Eu nu mi-am făcut încă plimbarea cu barca. Nimic nu-i mai bun pentru muşchii abdominali fcca vâslitul.
Ochii lui Hercule Poirot coborâră oarecum ruşinaţi pe o anumită protuberanţă de deasupra taliei.
Observându-i privirea, domnişoara Brewster spuse cu amabilitate.
— Veţi scăpa curând de asta, monsieur Poirot, dacă vâsliţi zilnic.
— Merci, mademoiselle. Detest bărcile!
— Vă referiţi la bărcile mici?
— Bărcile de toate mărimile! Închise ochii şi se cutremură. Legănarea mării nu e deloc plăcută.
— Dar marea este calmă azi!
Poirot răspunse cu convingere:
— Nu există mare calmă. Întotdeauna, absolut întotdeauna, e în mişcare.
— După părerea mea, în nouă cazuri din zece răul de mare se datorează nervilor, spuse maiorul Berry.
— Iată, vorbeşte un bun marinar, nu-i aşa, domnule maior? Interveni zâmbind uşor omul bisericii.
— O singură dată mi-a fost'rău, şi asta a fost când am traversat Canalul Mânecii! Nu te gândi la asta; ăsta-i motto-ul meu.
— Răul de mare e într-adevăr un lucru foarte ciudat, meditä domnişoara Brewster. De ce unii trebuie să-1 îndure şi alţii nu? Mi se pare nedrept. Şi nu are nici o legătură cu starea obişnuită de sănătate. Oameni de-a dreptul bolnăvicioşi sunt buni marinari. Cineva mi-a spus odată că

ar fi în legătură cu şira spinării. Apoi, mai există şi oameni care nu suportă înălţimile. Nici eu nu le prea suport, dar doamna Redfern stă mult mai proât ca mine. Zilele trecute, pe poteca peste stânci care duce la Harford, a ameţit pur şi simplu şi s-a agăţat de mine. Mi-a spus că o dată i s-a „făcut rău pe când cobora treptele exterioare ale catedralei din Milano. La urcare n-a avut probleme, dar coborâtul i-a venit de hac.

— Atunci ar face bine să nu coboare scara aceea spre Pixy Cove,' spuse Lane.

Domnişoara Brewster se strâmbă.

— Pe mine mă sperie. Cei tineri n-au nici o problemă. Băieţii familiei Cowan şi tinerii Masterman aleargă în sus şi în jos pe ea şi se distrează de minune.

Lane spuse:

— Priviţi, doamnă Redfern a ieşit din apă şi vine spre noi.

Domnişoara Brewster remarcă:

— Trebuie ck monsieur Poirot o aprobă. Ea nu este dintre cei care fac plajă.

Tânăra doamnă Redfern îşi scoase casca, de baie şi îşi scutura părul klond-cşnuşiu. Pielea ei era genul de piele care nu prindea bronzul soarelui. Avea braţele şi picioarele foarte albe.

Cu un chicotit răguşit, maiorul Berry spuse:

— Pare cam nerumenită printre ceilalţi, nu?

Înfăşurată într-un halat de baie lung, Christine Redfern străbătu plaja şi urcă scările, venind spre ei.

Avea un chip de-o seriozitate molcomă, drăguţ, cât să nu fie urât, şi mâini şi picioare mici şi gingaşe.

Le zâmbi şi se lăsă să cadă alături de ei, înfaşurându-şi halatul în jurul corpului.

Domnişoara Brewster spuse:

— Aţi câştigat simpatia lui monsieur Poirot. Dumnealui nu-i plac cei ce se bronzează la soare. Spune că seamănă cu hălcile de carne de pe tejgheaua măcelarului, sau ceva în sensul ăsta.

Christine Redfern surâse jenată. Spuse:

— Mi-aş dori să mă pot bronza! Dar nu mă înnegresc. Doar mă înroşesc ca para focului şi îmi ies o groază de pistrui pe braţe.

— Mai bine decât să vă crească păr peste tot ca lui Irene a doamnei Gardener, spuse domnişoara Brewster. Ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Christine, continuă: Doamna Gardener a fost în mare formă în dimineaţa asta. Absolut non-stop. „Nu-i aşa, Odell?” „Da, iubito”. Făcu o pauză, apoi spuse: Totuşi, monsieur Poirot, mi-aş fi dorit s-o puneţi pe jar un pic. De ce nu i-aţi spus că sunteţi aici ca să investigaţi o crimă oribilă, şi că criminalul, un ucigaş maniac, se allă în mod sigur printre oaspeţii hotelului?

Hercule Poirot ofta şi spuse:

— Tare mă tem că m-ar fi crezut.

Maiorul Barry scoase un chicot şuierat.

— Cu siguranţă că te-ar fi crezut.

Emily Brewster spuse:

— Nu, sunt sigură că nici doamna Gardener n-ar fi crezut într-o crimă regizată aici. Acesta nu e genul de loc în care să dai de un cadavru!

Hercule Poirot se foi în scaun. Protestă.

— Dar, de ce nu, mademoiselle? De ce n-ar fi un cadavru aici, pe Smuggler's Island?

Emily Brewster răspunse:

— Nu ştiu. Presupun că unele locuri sunt mult mai puţin probabile decât altele. Acesta e genul de loc. Se opri, neştiind cum să explice ceea ce avea în minte.

— E romantic, da, aprobă Hercule Poirot. E tihnit. Soarele străluceşte. Marea e albastră. Dar uitaţi, domnişoară Brewster, că pretutindeni sub soare există răuClericul se foi în scaunul său. Se aplecă. Ochii lui de un albastru intens se luminară.

Domnişoara Brewster ridică din umeri.

— Bine-nţeles că îmi dau seama de asta, totuşi.

Totuşi rămâneţi la părerea că e un loc nepotrivit pentru o crimă? Dar uitaţi un lucru, mademoiselle.

— Firea omului, presupun?

— Da, şi asta. Întotdeauna intervine şi asta. Dar nu despre asta vroiam să vorbesc. Ce vroiam eu să spun e că aici toată lumea este în vacanţă.

Emily Brewster întoarse spre el o faţă nedumerită.

— Nu înţeleg.

Hercule Poirot îi zâmbi cu blândeţe, şi clătină un deget atotştiutor.

— Să spunem că aveţi un duşman. Dacă îl descoperiţi la locuinţa lui, la birou, pe stradĂ. Eh bien, trebuie să aveţi un motiv. Trebuie să vă justificaţi. Dar aici, la mare, nimeni nu trebuie să se justifice. Sunteţi la Leathercombe Bay. De ce? Parbleul e august. Omul merge la mare în august. E în vacanţă. Este absolut firesc să vă aflaţi aici, după cum e firesc să se afle aici şi domnul Lane, şi maiorul Barry, şi doamna Redfern şi soţul ei. Pentru că în Anglia e un obicei să mergi la marë4n august.

— E owidee foarte ingenioasă, admise domnişoara Brewster. Dar cum rămâne cu soţii Gardener? Ei sunt americani.

Poirot zâmbi.

— Până şi doamna Gardener, după cum ne-a spus, simte nevoia să se relaxeze. În plus, din moment ce „face” Anglia, trebuie neapărat să petreacă două săptămâni la mare, măcar ca o bună turistă dacă nu pentru altceva. Îi place mult să privească oamenii, să-i urmărească.

Doamna Redfern murmură:

— Cred că şi dumneavoastră vă place să urmăriţi oamenii.

— Madame, vă mărturisesc că da.

Ea rosti gânditoare:

— Vedeţi. O mulţime de lucruri.

Urmă o pauză. Stephen Lane îşi drese glasul şi rosti cu o urmă de stinghereală:

— Adineauri aţi spus ceva foarte interesant, monsieur Poirot. Aţi spus că răul se află pretutindeni sub soare. A fost aproape ca un citat din Ecclesiast. Se opri, apoi cită el însuşi: „Este un mare râu în tot ce se face sub soare, şi pe lângă asta inima oamenilor este plină de răutate şi nebunia în inima lor dăinuieşte toată viaţa lor.” Lumina de pe chipul lui era aproape fanatica. M-am bucurat să vă aud spunând asta. În ziua de azi nipieni nu mai crede în rău. Cel mult, este considerat doar ca o negare a binelui. Răul este făcut, spun oamenii, de acei care nu cunosc mai binele, de cei nedezvoltaţi, care sunt mai degrabă de plâns decât de condamnat. Dar, monsieur Poirot, răul este real! Este un fapt! Eu cred în Rău aşa cum cred în Dumnezeu. Există! E puternic! Umblă pe pământ!

Se opri. Respiraţia îi era precipitată. Îşi şterse fruntea cu batista şi păru brusc stânjenit.

— Îmi cer scuze. M-am lăsat dus de val.

Poirot răspunse cu calm:

— Am înţeles ce aţi vrut să spuneţi. Până la un punct, sunt de acord cu dumneavoastră. Într-adevăr, răul umblă pe pământ şi poate fi recunoscut ca atare.

Maiorul Barry îşi drese glasul.

— Fiindcă veni vorba de astfel de lucruri, unii din tipii ăia fachiri din India.

Maiorul Barry se afla de destul timp la Jolly Roger pentru ca toată lumea să se păzească de fatala lui tendinţă de a se lansa în lungi povestiri indiene. Domnişoara Brewster şi doamna Redfern se repeziră simultan să vorbească.

— Acela care înoată e soţul dumneavoastră, nu-i aşa, doamnă Redfern? Ce crawl formidabil! E un înotător extraordinar de bun.

În acelaşi moment, doamna Redfern spuse:

— Oh, ia priviţi! Ce bărcuţă încântătoare cu pânze roşii! Este a domnului Blatt, nu-i aşa?

Corabia cu pânze tocmai trecea de geamandure.

Maiorul Barry mormăi:

— Ce idee trăsnită, pânze roşii!

Totuşi, ameninţarea poveştii despre fachiri fusese evitată.

Hercule Poirot se uită admirativ la tânărul care tocmai înota spre ţărm. Patrick Redfern era un exemplar reuşit. Suplu, bronzat, cu umeri largi şi şolduri înguste, avea un fel de veselie contagioasă şi o simplitate înnăscută care-1 făcea îndrăgit de toate femeile şi de majoritatea bărbaţilor.

Rămase pe ţărm scuturându-se de apă şi, ridicând mâna, îşi salută vesel soţia.

Ea îşi flutură mâna la rândul ei şi strigă:

— Vino sus, Pat!

Se abătu puţin din drum ca să recupereze prosopul lăsat pe nisip.

În acel moment, o femeie trecu pe lângă ei şi coborî spre plajă.

Sosirea ei semăna întru totul cu o intrare în scenă. Mai mult, păşea ca şi cum o ştia. Nu era nici un strop de nesiguranţă în mersul ei. Ai fi zis că era prea obişnuită cu invariabilul efect pe care-1 producea prezenţa ei.

Era înaltă şi suplă. Purta un costum de baie simplu, fără spate, alb, şi fiecare centimetru al corpului expus era bronzat egal, într-o nuanţă minunată. Era perfect ca o statuie. Părul ei bogat, de un roşu ca flacăra, se cârlionţa adorabil pe ceafă. Chipul ei avea acea uşoară asprime care apare după treizeci de ani, dar pe total crea impresia de tinereţe. De vitalitate superbă şi triumfătoare. Pe chipul cu o imobilitate de chinezoaică, ochii de un albastru închis erau oblici. Pe cap avea o fantastică pălărie chinezească de carton verde ca jadul.

Prezenţa ei făcea ca orice altă femeie de pe plajă să pară ştearsă şi insignifiantă. Şi la fel de inevitabil, ochii tuturor masculilor prezenţi fură atraşi şi rămaseră ţintuiţi pe ea.

Hercule Poirot deschişe ochii, mustaţa îi tremură admirativ, maiorul Barry se ridică în şezut şi ochii lui bulbucaţi ieşiră şi mai mult în afară de surescitare; în stânga lui

Poirot, revérendâl Stephen Lane inspiră cu un mic şuierat şi rămase ţeapăn.

Maiorul Barry spuse cu o şoaptă răguşită:

— Arlena Stuart (aşa o chema înainte să se mărite cu Marshall)': Am văzut-o în Come and Go înainte să părăsească scena.

Christine Redfern rosti încetişor, cu glas rece:

— Da, e frumoasă. Cred că arată. Cam ca o fiară!

Emily Brewster spuse brusc:

— Tocmai vorbeaţi de rău, monsieur Poirot; în mintea mea, femeia asta este personificarea răului! Este un soi rău din toate punctele de vedere. Întâmplarea face ca să ştiu foarte multe despre ea.

Maiorul Barry rosti a aducere aminte:

— Îmi amintesc de o tipă din Simla. Şi ea avea părul roşu. Era soţia unui subaltern. Ce de conflicte à mai provocat! Bărbaţii erau nebuni după ea. Fireşte, toate femeile i-ar fi scos ochii! A încurcat iţele în multe căsnicii.

Chicoti în faţa amintirii.

— Bărbatu-său era un tip cumsecade. Venera până şi pământul pe care călca ea. Nu vedea nimic.

Stephen Lane spuse cu o simţire intensă:

— Asemenea femei sunt' o ameninţare. O ameninţare pentru.

Se opri.

Arlena Stuart ajunsese la marginea apei. Doi tineri, abia ieşiţi din adolescenţă, zvâcniseră şi veneau grăbiţi către ea. Ea le zâmbi, apoi ochii ei alunecară spre Patrick Redfern care venea în lungul plajei.

Era ca şi cum ai urmări acul unei busole, gândi Hercule Poirot. Patrick Redfern fu abătut din drum, paşii lui schimbându-şi direcţia. Acul, fie ce-o fi, trebuie să se supună legii magnetismului şi să se rotească spre nord. Picioarele lui Patrick Redfern îl aduseră la Arlena Stuart.

Ea îl privi zâmbindu-i. Apoi porni agale în lungul ţărmului. Patrick Redfern o însoţi. Arlena Stuart se întinse lângă o

stâncă. Redfern se lăsă să cadă pe pietriş, alături de ea.

Brusc, Christine Redfern se ridică şi plecă la hotel.

După plecarea ei, se lăsă o mică tăcere penibilă. Apoi, Emily Brewster spuse:

— Mare păcat! E o făptură drăguţă. Sunt căsătoriţi doar de un an sau doi.

— Vorbeam de o tipă, spuse maiorul Barry. Cea din Simla. A dat peste cap câteva căsnicii cu adevărat fericite. Păcat, nu-i aşa?

— Există un gen de femei căruia îi place să strice căsnicii, spuse domnişoara Brewster. Şi adăugă după câteva clipe: Patrick Redfern e un prost!

Hercule Poirot nu spuse nimic. Se uita în jos, pe plajă, dar nu-i privea pe Patrick Redfern şi Arlena Stuart.

— Ei bine, mă duc să-mi iau barca, spuse domnişoara Brewster.

Îi părăsi.

Maiorul Barry îşi întoarse spre Poirot ochii de coacăză fiartă.

— La ce te gândeşti, Poirot? N-ai deschis gura. Ce părere ai despre sirenă? Trăsnet, nu?

Poirot răspunse:

— C'est possible.

— Ei hai, dulău bătrân! Ştiu că eşti francez!

Poirot spuse cu răceală:

— Nu sunt francez!

— Mă rog, dar să nu-mi spui că n-ai ochi pentru o fată drăguţă! Ce crezi despre ea, ai?

— Nu e tânără.

— Ce contează asta? O femeie are vârsta pe care o arată! Or ea arată perfect.

— Da, e frumoasă. Dar până la urmă nu frumuseţea contează. Nu frumuseţea e cea care face ca toate capetele de pe plajă (cu excepţia unuia) să se întoarcă după ea.

— Ba da, flăcăule, spuse maiorul., Ba da. Apoi, cu o curiozitate bruscă întrebă: La ce te uiţi atât de atent?

Poirot răspunse:

— Mă uit la excepţie. La singurul bărbat care nu a ridicat privirea la trecerea ei.

Maiorul Barry îi urmări privirea spre locul în care se afla un bărbat la vreo patruzeci de ani, blond şi bronzat.

Avea un chip foarte plăcut şi şedea pe plajă citind The Times şi fumând pipă.

— Oh, acela! Exclamă maiorul Barry. Acela e soţul ei, flăcăule. Marshall.

— Da, ştiu.

Maiorul Barry chicoti. El era burlac şi obişnuit să privească soţii doar sub trei aspecte: „Obstacolul”,„ Inconveninţa, sau „Garanţia”. Spuse:

— Pare un tip de treabă. Liniştit. Oare Times al meu a sosit?

Se ridică şi porni spre hotel.

Privirea lui Poirot se mută agale pe chipul lui Stephen Lane. Acesta îi Urmărea pe Arlena Marshall şi Patrick Redfern. Se întoarse brusc spre Poirot. Ochii lui aveau o lucire fanatică. Spuse:

— Femeia acéea e răul în carne şi oase. Vă îndoiţi de asta?

Poirot răspunse încetişor.

— E greu să fii sigur.

— Dar, fiinţa lui Dumnezeu, nu-1 simţiţi în aer? În jurul dumneavoastră? Prezenţa Răului.

Încetişor, Hercule Poirot dădu din cap.

Capitolul II

Când Rosamund Darnley veni şi se aşeză lângă el, Hercule Poirot nu căută să-şi ascundă plăcerea. Cum recunoscuse deja, o admira pe Rosamund Darnley cum puţine femei admirase în viaţa lui. Îi plăceau distincţia ei, liniile graţioase ale siluetei ei, ţinuta semeaţă a capului, îi plăceau onduleurile mătăsoase ale părului ei negru şi nuanţa ironică a zâmbetului ei.

Purta o rdchie bleumarin tuşat cu alb, care, datorită severităţii croielii elaborate, arăta foarte simplă. Rosamund

Darnley, ca întruchipare a firmei Rose Mond Ltd., era una din cele mai renumite creatoare de modă din Londra. Ea spuse:

— Nu cred că-mi place locul ăsta. Mă întreb de ce oi fi venit aici!

— Aţi mai fost aici, nu-i aşa?

— Da, acum doi ani, de Paşte. Atunci nu era atâta lume.

Hercule Poirot o privi. Spuse cu blândeţe:

— S-a întâmplat ceva care vă supără. Am dreptate, nu?

Femeia dădu din cap. Piciorul i se legăna fără încetare.

Cu privirea aţintită în jos, spuse:

— Am întâlnit o stafie. Asta e.

— O stafie, mademoiselle?

— Da.

— Ce fel de stafie? Sau a cui?

— Oh, stafia mea. Propria-mi stafie. Poirot întrebă cu blândeţe:

— Era o stafie care v-a produs durere?

— O durere neaşteptat de mare. Ştiţi, m-a dus cu gândul în urmă.

Făcu o pauză, apoi spuse:

Imaginaţi-vă copilăria mea. Nu, nu puteţi! Nu sunteţi englez!

— A fost o copilărie tipic englezească?

— Oh, incredibil de englezească! Peisajul de ţară. O casă mare şi ponosită. Cai, câini. Umblat prin ploaie. Foc cu lemne. Mere din livadă. Lipsă de bani…, o grădină neîngrijită, cu margarete Michelmas răsărind ca nişte steaguri mari toamna.

Poirot întrebă moale:

— Şi aţi vrea să vă întoarceţi la vremurile acelea?

— Nu te poţi întoarce în timp, nu-i aşa? Dar aş vrea să fi evoluat. Altfel.

Poirot spuse:

— Mă mir.

Rosamund Darnley râse:

— Şi eu, zău!

— Când eram tânăr (şi asta, mademoiselle, A. Fost cu foarte mult timp în urmă) exista un joc ce se chema: „Cine ai vrea să fii, dacă ai fi altcineva?” Răspunsul îl scriai în albumele doamnelor. Albumele aveau cotoare aurii şi erau legate în piele albastră. Răspunsul? Ei bine, mademoiselle, răspunsul nu e prea uşor de găsit.

— Nu. Îmi închipui că nu. Ar fi un mare risc. N-ai vrea să fii în pielea lui Mussolini sau a prinţesei Elizabeta. Cât despre prieteni, ştii prea multe despre ei. Îmi amintesc că am cunoscut cândva un cuplu fermecător, soţ şi soţie. Erau atât de curtenitori şi îndatoritori unul cu celălalt şi păreau în relaţii atât de bune chiar şi după mulţi ani de căsnicie. Încât am invidiat-o pe femeia respectivă. Aş fi dat orice să fiu în locul ei. Mai târziu cineva mi-a spus că, în particular, nu-şi mai vorbeau de unsprezece ani!

Râse.

— Asta-arată că niciodată nu poţi să ştii cum stau lucrurile, nu-i aşa?

După câteva clipe, Poirot spuse:

— Trebuie că multă lume vă invidiază pe dumneavoastră, mademoiselle.

Rosamund Darnley rosti cu răceală.

— Oh, da. Fireşte.

Se gândi la asta, iar buzele i se arcuiră în obişnuitul lor zâmbet ironic.

— Da, sunt într-adevăr tipul perfect al femeii de succes! Am parte de satisfacţia artistică a creatorului de succes (şi chiar îmi place să fiu creator dé modă) şi de satisfacţia financiară a femeii de afaceri de succes. Sunt foarte înstărită, am o siluetă frumoasă, un chip acceptabil, şi nu am o limbă prea răutăcioasă.

Se opri. Zâmbetul i se lărgi…

— Desigur – n-am un soţ! Aici am dat greş, nu-i aşa, monsieur Poirot?

Poirot răspunse galant:

— Dacă nu sunteţi căsătorită, mademoiselle, asta e din cauză că nici un reprezentatnt al sexului meu n-a fost suficient de convingător. Aţi rămas singură pentru că aşa aţi ales, nu pentru că n-aţi avut încotro.

Rosamund Darnley spuse:

— Şi totuşi, sunt sigură că, precum toţi bărbaţii, în adâncul inimii aveţi credinţa că nici o femeie nu e fericită fără un soţ şi copii.

Poirot ridică din umeri.

— Să te măriţi şi să ai copii este idealul femeilor de rând. O singură femeie dintr-o sută. Mai mult, dintr-o mie, îşi poate face un nume şi o situaţie aşa cum v-aţi făcut dumneavoastră.

Rosamund îi zâmbi ironic.

— Şi cu toate astea, nu sunt decât-o amărâtă de fată bătrână! În orice caz, aşa mă simt astăzi. Aş fi fericită cu câţiva bănuţi pe an şi o brută de soţ masiv şi morocănos şi o droaie de-plozi alergând după mine. Ăsta-i adevărul, nu-i aşa?

Poirot dădu iarăşi din umeri.

— Din moment ce-o spuneţi dumneavoastră, atunci, da, mademoiselle.

Rosamund râse şi echilibrul i se restabili brusc. Scoase o ţigară şi o aprinse. Spuse:

— Categoric, ştiţi cum să vă purtaţi cu femeile, monsieur Poirot. Acum simt că mi-ar plăcea să adopt punctul de vedere opus şi să mă cert cu dumneavoastră în favoarea carierelor pentru femei. Fireşte că m-am aranjat al naibii de bine, şi o ştiu!

— Atunci, totul e minunat, mademoiselle.

— Perfect adevărat.

Poirot scoase la rândul lui tabachera şi aprinse una din ţigările subţiri care-i plăceau atât de mult. Urmărind cu o privire ciudată uşoara ceaţă ce se ridica, îngână:

— Aşadar domnul. Nu, căpitanul Marshall este un vechi prieten al dumneavoastră, mademoiselle?

Rosamund se înălţă.

— De unde ştiţi? Oh, presupun că v-a spus Ken.

Poirot clătină din cap.

— Nu mi-a spus nimeni nimic. În definitiv, mademoiselle, sunt detectiv: Era o concluzie evidentă, nu puteam să n-o trag.

— Nu înţeleg.

— Dar gândiţi-vă! Mâinile omuleţului erau elocvente. Sunteţi aici de o săptămână. Sunteţi vioaie, veselă, nu aveţi nici o grijă. Azi, subit, vorbiţi de stafii, de trecut. Ce s-a întâmplat? În ultimele zile n-au existat nou veniţi până aseară când au sosit căpitanul Marshall cu soţia şi fiica lui. Iar azi – schimbarea! Este evident!

Rosamund Darnley spuse:

— Ei bine, e destul de adevărat. Kenneth Marshall şi cu mine anvcopilărit oarecum împreună. Familia Marshall locuia alături de noi. Ken era mereu drăguţ cu mine. Deşi într-un mod condescendent, fireşte, întrucât era cu patru ani mai mare. Nu l-am văzut de mult timp. Probabil de. Cincisprezece ani, pe puţin.

Poirot rosti gânditor:

— Un timp lung.

Rosamund aprobă din cap.

Urmă o pauză, apoi Hercule Poirot spuse:

— E cumsecade, da?

Rosamund răspunse cu căldură.

— Ken este un scump. Unul dintre cei mai buni oameni, înspăimântător de liniştit şi rezervat. Aş spune că singurul lui defect este înclinaţia de a contracta căsătorii nefericite.

Poirot exclamă pe un ton de adâncă înţelegere:

— Ah!

Rosamund Darnley continuă:

— Kenneth e un prost, un prost cu P mare când e vorba de femei! Vă mai amintiţi cazul Martingdâle?

Poirot se încruntă.

— Martingdale? Martingdale? Arsenic, parcă, nu?

— Da. Acum şaptesprezece sau optsprezece ani. Femeia a fost acuzată că şi-a omorât soţul.

— Iar el s-a dovedit a fi un consumator de arsenic şi ea a fost achitată?

— Aşa este. Ei bine, după ce a fost achitată,. Ken s-a însurat cu ea. Cam ăsta e genul de lucruri a naibii de prosteşti pe care le face.

Hercule Poirot îngână:

— Dar dacă era nevinovată?

Rosamund Darnley spuse iritată:

— Oh, îndrăznesc să spun că într-adevăr era nevinovată. Nimeni nu poate şti! Dar există o mulţime de femei pe lume din care să alegi una cu care să te însori, nu tocmai pe cea acuzată de crimă!

Poirot nu spuse nimic. Poate că ştia că dacă rămânea tăcut Rosamund avea să continue. Aşa se şi întâmplă.

— Era foarte tânăr, desigur, avea doar douăzeci şi unu de ani. Era nebun după ea. La un an de la căsătoria lor, ea a murit când a născu t-o pe Linda. Cred că Ken a fost cumplit de răvăşit de moartea ei. După aceea s-a ţinut nûmai de prostiI. Ca să uite, presupun.

Făcu o pauză.

— Şi atunci a apărut afacerea asta cu Arlena Stuart. Pe vremea aceea ea juca la revistă. Tot atunci a avut loc cazul de divorţ Codrington. Lady Codrington a divorţat de Codrington, citând-o pe Arlena Stuart la proces. Se spune că lordul Codrington era absolut înnebunit după ea. Era vorba să se căsătorească imediat după încheierea divorţului. În realitate, când a sosit vremea, el n-a mai luat-o. A lăsat-o cu buza umflată. De fapt, parcă 1-a şi dat în judecată pentru încălcarea promisiunii. În tot cazul, afacerea a făcut mare vâlvă la vremea respectivă. Iar următorul lucru care se petrece este că Ken se duce şi se însoară cu ea! Prostul – un prost desăvârşit!

Hercule Poirot murmură:

— Unui bărbat îi poate fi scuzată această nebunie. Ea e frumoasă, mademoiselle…

— Da, nici nu încape discuţie în privinţa asta. Cam acum trei ani a avut loc un alt scandal. Bătrânul sir Roger Erskine i-a lăsta toţi banii lui, până la ultimul penny. M-aş fi gândit că măcar asta avea să-i deschidă ochii lui Ken.

— Şi nu i-a deschis?

Rosamund Darnley ridică din umeri.

— V-am spus că nu l-am văzut de ani de zile. Lumea spune că a privit povestea asta cu un calm desăvârşit. De ce, aş vrea să. Şttu? Să aibă oare o încredere oarbă în ea?

— Ar putea exista alte motive.

— Da. Mândria! Dorinţa de a rămâne cu fruntea sus. Nu ştiu ce simte cu adevărat pentru ea. Nimeni nu ştie.

— Dar ea? Ea ce simte pentru el?

Rosamund îl privi lung.

— Ea? Ea e cea mai aprigă căutătoare de aur din lume. Şi mâncătoare de bărbaţi totodată! Orice poartă pantaloni pe o rază de o sută de metri în jurul ei e vânat proaspăt pentru Arlena! Asta-i soiul.

Poirot dădu din cap încetişor, total de acord cu ea.

— Da, spuse el. E adevărat ce spuneţi. Ochii ei caută un singur lucru – bărbaţi.

— Acum a pus ochii pe Patrick Redfern. E un bărbat arătos. Şi destul de simpluţ, să ştiţi, ţine la soţia lui şi nu-i fustangiu. Asta-i genul cu care se hrăneşte Arlena. Îmi place mica doamnă Redfern – e drăguţă în felul ei blond, spălăcit – dar nu cred să aibă nici o şansă în faţa tigroaicei mâncătoare de bărbaţi, Arlena.

— Aici aveţi dreptate, spuse Poirot cu o mină nefericită.

— Christine Redfern a fost profesoară, parcă. Este genul care crede că mintea are întâietate în faţa materiei. O aşteaptă un mare şoc.

Poirot clătină cu tristeţe din cap.

Rosamund se ridică.

— E păcat, să ştiţi. Adăugă vag: Cineva ar trebui să facă ceva în privinţa astă.

Linda Marshall îşi examina dezamăgită faţa în oglinda din dormitorul ei. Nu-şi putea suferi faţa. În clipa aceea i se părea alcătuită în principal din oase şi pistrui. Îşi cercetă cu dezgust claia stufoasă de f>ăr castaniu, mătăsos, ochii verzicenuşii, pometii înalţi şi linia agresivă a bărbiei. Poate că gura şi dinţii nu arătau prea rău. Dar ce erau dinţii, în definitiv? Şi oare ăla era un coş ce avéa să-i apară pe nas?

Hotărî cu uşurare că nu era coş. Îşi spuse:

— E îngrozitor să ai şaisprezece ani. Pur şi simplu îngrozitor!

Era un punct de vedere. Linda era stângace ca un mânz tânăr şi ţepoasă ca un arici. Era permanent conştientă de stângăcia ei şi de faptul că nu era nici cal, nici măgar, adică nici copil, nici femeie. La şcoală, treaba asta nu o deranjase prea mult. Dar acum nu mai era la şcoală. Nimeni nu părea să ştie precis ce avea ea să facă în continuare. Tatăl ei vorbea vag despre trimiterea ei la Paris iarna următoare. Linda nu voia să meargă la Paris. Dar nici acasă nu voia să stea. Niciodată nu îşi dăduse seama cu adevărat, până acum, cât de nesuferită îi era Arlena.

Chipul tânăr al Lindei se contractă, ochii verzi îi deveniră duri.

Arlena.

Îşi spuse:

— E o bestie. O bestie.

Mamele vitrege! E o mizerie să ai mamă vitregă, toată lumea o spune. Şi era adevărat! Nu că Arlena era dură cu ea. Majoritatea timpului abia dacă o băga în seamă pe Linda. Dar când o făcea, în privirea şi în vorbele ei se citea clar un amuzament dispreţuitor. Graţia şi dezinvoltura mişcărilor Arlenei scoteau în evidenţă stângăcia adolescentină a Lindei. Cu Arlena prin preajmă îţi dădeai. Seama, cu jenă, cât de imatură şi necoaptă erai.

Dar nu era numai asta. Nu, nu numai asta.

Linda bâjbâi ezitant prin cotloanele minţii. Nu se prea pricepea să-şi definească emoţiile şi să le catalogheze. Simţea că eralyorba de cevA. Pe care Arlena îl făcea oamenilor. Casei.

— E rea, gândi cu hotărâre Linda. Este foarte, foarte.

Şi nici măcar nu puteai să te limitezi la asta. Nu puteai să-ţi înalţi nasul într-un gest de superioritate morală, să întorci capul şi să ţi-o scoţi din minte.

Arlena le făcea ceva oamenilor. De pildă, tata, tata era acum cu totul altfel.

Frământă ideea în minte. Tata venind s-o ia de la şcoală şi ducând-ô în oraş. Tata luând-o odată într-o croazieră. Şi tata acasĂ. Cu Arlena acolo. Tot. Tot soiul de nemulţumiri stăpânite, înăbuşite şi parca nici nu era prezent. Nu era acolo.

Linda gândi:

— Şi aşa o să fie mereu. Zi de zi. Lună de lună. Nu pot să suport.

Îşi văzu viaţa desfăşurându-se într-un şir de zile întunecate şi o otrăvire de prezenţa Arlenei. Era încă destul de copilăroasă pentru a avea simţul proporţiei. Pentru Linda, un an părea o veşnicie.

Mintea îi fu cuprinsă de un puternic val de ură împotriva Arlenei. Îşi zise:

— Mi-ar plăcea s-o omor. Oh, tare aş vrea să moară!

Se uită peste oglindă la marea de dedesubt.

Locul acesta chiar era amuzant. Sau putea fi amuzant. Toate aceste plaje şi golfuri şi potecuţe nostime. O mulţime de lucruri de explorat. Şi locuri unde te-ai putea duce singur să umbli creanga şi să tai frunze la câini. Şi-apoi mai erau şi grote, aşa îi spuseseră fraţii Cowan.

Linda gândi:

— Dacă Arlena ar dispărea, m-aş putea distra.

Gândul i se întoarse la seara sosirii lor. Fusese palpitant să vii de pe ţărm, în plin flux. Veniseră într-o barcă. Hotelul

arăta interesant, neobişnuit. Şi atunci, pe terasă, o femeie înaltă, brunetă, sărise şi rostise:

— Vai, Kenneth!

Iar tatăl ei, arătând teribil de surprins, exclamase:

— Rosamund!

Linda o cântări pe Rosamund Darnley cu un ochi sever şi critic, aşa cum fac tinerii.

Hotărî că-i place Rosamund. Rosamund, îşi zise ea, era o femeie la locul ei. Şi avea şi un păr frumos, care i se potrivea. Şi hainele ei erau drăguţe. Şi avea un gen de faţă nostimă şi amuzată, de parcă s-ar fi amuzat de ea însăşi, nu pe seama ta. Rosamund fusese drăguţă cu ea. *Şf Rosamund nu păruse s-o considere pe ea, Linda, o proastă. De fapt, o tratase ca pe o adevărată fiinţă umană.

Tata, de asemenea, păruse încântat s-o vadă pe domnişoara Darnley.

Ciudat. Arătase dintr-o dată cu totul altfel. Arătase. Arătase. Vai, tânăr, aşta era! Râsese – un râs nostim, copilăresc. Acum că se gândea la asta Linda îşi dădu seama că foarte rar îl auzise râzând.

Se simţea nedumerită. Era ca şi cum ar fi întrezărit imaginea unei persoane diferite. Gândi:

— Mă întreb cum era tata la vârsta mea. Dar era prea greu. Renunţă.

Mintea îi fu fulgerată de o idee.

Ce nostim ar fi să fi venit aici şi s-o întâlnim pe domnişoara Darnley. Doar ea şi tata!

Preţ de o clipă, în faţa ochilor avu priveliştea tatălui ei, copilăros şi vesel, a domnişoarei Darnley şi a sa, bucur îndu-se cu toţii de. Toate distracţiile oferite de insulă.

Viziunea îi fu spulberată brusc.

Arlena. Nu te puteai distra cu Arlena prin preajmă. De ce nu? Ei bine, ea, Linda, în nici un caz nu putea. Nu puteai fi fericit în apropierea unei persoane pe care. O urai. Da, o urai. Linda o ura pe Arlena.

Încetul cu încetul, valul de ură arzătoare urcă din nou în ea.

Chipul Lindei deveni foarte alb. Buzele i se întredeschiseră. Pupilele i se contractară: Degetele i se rigidizară strâns în pumni.

Kenneth Marshall bătu la uşa soţiei sale. Când ea îi răspunse, deschise uşa şi intră.

Arlena tocmai îşi termina machiajul. Era îmbrăcată în verde strălucitor şi arăta ca o sirenă. Stătea la oglindă şi îşi aplica pe gene rimelul.

— Oh, tu eşti, Ken.

— Da. Mă întrebam, dacă eşti gata.

— O clipă doar.

Kenneth Marshall se duse la fereastră şi privi marea. Chipul său, ca de obicei, nu trăda nici un fel de emoţie. Era plăcut şi comun.

Întorcându-se în loc, spuse:

— Arlena?

Da?

— L-ai mai întâlnit până aici pe Redfern?

Arlena răspunse degajată:

— Oh, da, iubitule. Undeva, la un cocktail. Mi s-a părut că seamănă cu un căţeluş.

— Aşa îmi închipuiam şi eu. Ştiai că el şi soţia lui veneau aici?

Arlena făcu ochii mari…

— Nu, iubitule. A fost o surpriză nemaipomenită!

Kenneth Marshall spuse liniştit:

— M-am gândit că poate asta ţi-a dat ideea să venim aici? Ai ţinut foarte mult să venim în locul ăsta. Arlena lăsă rimelul. Se întoarse spre el. Zâmbea – un zâmbet moale, seducător. Spuse:

— Cineva mi-a vorbit de locul ăsta. Cred că soţii Ryland spuneau că e absolut minunat. Atât de intim! Nu-ţi place?

— Nu sunt sigur.

— Oh, iubitule, dar ţie îţi place la nebunie să te scalzi în mare şi să lâncezeşti! Sunt convinsă că vei adora locul ăsta.

— Înţeleg că ai de gând să te distrezi. Ochii ei se măriră puţin. Îl privi derutată. Kenneth Marshall spuse:

— Să înţeleg că i-ai spus tânărului Redfern că vii aici?

— Kenneth, iubitule, n-ai de gând să fii nesuferit, nu-I aşa?

— Ascultă, Arlena. Ştiu cum eşti tu. Ei. Sunt o pereche tânără şi drăguţă. Băiatul ăsta ţine cu adevărat la soţia lui. Trebuie neapărat să te dai în spectacol şi să tulburi lucrurile?

— E nedrept să mă condamni. N-am făcut nimic – absolut nimic. Nu mă pot stăpâni dacă.

— Dacă ce? Genele ei fâlfâiră.

— Ei bine, ştiu că oamenii sunt nebuni după mine. Dar eu n-am nici o vină. Asta e treaba lor.

— Aşadar recunoşti că tânărul Redfern e nebun după tine?

Arlena murmură:

— E ceva destul de prostesc din partea lui. Făcu un pas către soţul ei.

— Dar tu ştii, Ken, nu-i aşa, că mie nu-mi pasă de nimeni în afară de tine?

Se uită în sus la el printre genele rimelate. Era o privire minunată. O privire căreia puţini bărbaţi îi puteau rezista.

Kenneth Marshall o privi. Chipul lui era liniştit. Glasul clam.

— Cred că te cunosc binişor, Arlena.

Când ieşeai din hotel pe partea dinspre sud terasele şi plaja erau imediat dedesubtul tău. Mai era şi o potecă ce înconjura stânca din sud-vestul insulei. În lungul ei, la o mică distanţă, câteva trepte duceau jos spre o serie de nişe tăiate în stâncă şi etichetate pe harta insulei ca Sunny Ledge. Aceste nişe erau prevăzute cu bănci de piatră.

Spre o astfel de nişă, imediat după cină. Veniră Patrick Redfern şi soţia lui. Era o noapte frumoasă, senină, cu o lună strălucitoare.

Cei doi se aşezară. Un timp rămaseră tăcuţi.

În cele din urmă, Patrick Redfern spuse:
— Superbă noapte, nu-i aşa, Chirstine?
— Da.
Ceva în glasul ei îl nelinişti. Stătea fără s-o privească.
Christine Redfern întrebă cu glasul ei domol:
— Ştiai că femeia asta va veni aici?
El se întoarse fulgerător.
— Nu ştiu la ce te referi.
— Ba cred că ştii.
— Ascultă, Christine, nu ştiu ce ţi-a venit.
Ea îl întrerupse. De data asta, glasul îi tremura.
— Mie? E vorba de ce ţi-a venit ţie!
— Mie nu mi-a venit nimic.
— Oh, Patrick! Ba da! Ai insistat atât de mult să venim aici. Ai fost foarte pornit. Eilvoiam să mergem iarăşi la Tintagel unde. Unde ne-am petrecut luna de miere. Tu ai ţinut morţiş să venim aici.
— Şi de ce nu, mă rog? E un loc fascinant.
— Poate. Dar ai vrut să vii aici pentru că venea şi ea aici. %
— Ea? Care ea?
— Doamna Marshall. Eşti. Eşti îndrăgostit nebuneşte de ea.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Christine, nu te prosti! Nu-ţi stă în fire să fii geloasă.
Răbufnirea lui era un pic neconvingătoare. Exagerată. Christine Redfern spuse:
— Eram atât de fericiţi!
— Fericiţi? Bineînţeles că eram fericiţi. Suntem fericiţi. Dar n-o să mai fim fericiţi dacă nu pot nici măcar vorbi cu o femeie fără să nu-mi faci tămbălău.
— Nu e aşa.
— Ba da. În căsnicie trebuie să ai. Ei bine. Relaţii de prietenie cu alţi oameni. Această atitudine bănuitoare e total greşită. Nu. Nu pot sta de vorbă cu o femeie drăguţă fără să te repezi să tragi concluzia că sunt îndrăgostit de ea.

Se opri şi dădu din umeri. Christine spuse:

— Dar eşti îndrăgostit de ea.

— Oh, nu te prosti, Christine! Am. Abia dacă am vorbit cu ea.

— Nu e adevărat.

— Pentru Dumnezeu, doar n-ai să-ţi faci un obicei din a fi geloasă pe fiecare femeie drăguţă pe care o întâlnim!

— Ea nu e doar o femeie drăguţă oarecare. E. E altfel! E un soi rău. Da, asta e. O să te facă să suferi, Patrick. Te rog, renunţă! Hai să plecăm de aici.

Patrick Redfern îşi împinse în faţă bărbia cu încăpăţânare. Arăta foarte tânăr. Spuse sfidător:

— Nu fi caraghioasă, Christine! Şi. Şi hai să nu ne certăm pe tema asta.

— Nu vreau să mă cert.

— Atunci poartă-te ca o fiinţă rezonabilă. Vino, hai să ne, întoarcerea hotel.

— Se ridică. Urmă o pauză, apoi Christine Redfern se ridică şi ea.

— Foarte bine.

În nişa alăturată, Hercule Poirot şedea pe bancă şi clătina cu tristeţe din cap.

Poate că unii oameni, împinşi de scrupule, ar fi plecat de acolo ca să nu tragă cu urechea la o discuţie particulară. Dar nu Hercule Poirot. El nu avea scrupule de genul ăsta.

— În plus, avea să-i explice el mai târziu prietenului său Hastings, era o problemă de crimă.

Hastings ae uită lung şi întrebă:

— Dar pe atunci nu avusese loc crima.

Hercule Poirot oftă.

— Dar, mon cher, era deja foarte clar prefigurată.

— Atunci de ce n-ai împiedicat-o?

Iar Hercule Poirot, cu un oftat, spuse ceea ce mai spusese cândva, în Egipt, şi anume că dacă o persoană este hotărâtă să comită o crimă nu e uşor s-o împiedici. El nu se

condamna pentru ce se întâmplase. Conform spuselor lui, era inevitabil să se întâmple.

Capitolul III

Rosamund Darnley şi Kenneth Maréhall şedeau pe gazonul scurt de pe stânca ce domina Gull Cove*. Acesta era în partea de est a insulei. Oamenii veneau uneori aici dimineaţa să se scalde în mare, când voiau să aibă linişte.

Rosamund spuse:

— E plăcut să fii departe de lume.

Marshall mormăi abia auzibil:

— M.m, da.

Se rostogoli cu faţa în jos şi adulmecă gazonul.

— Miroase bine. Mai ţii minte dealurile de la Shipley?

— Sigur.

— Frumoase vremuri!

— Da.

— Nu te-ai schimbat mult, Rosamund.

— Ba da. M-am schimbat enorm.

— Eşti o femeie de mare succes, şi bogată, şi tot tacâmul, dar ai rămas aceeaşi veche Rosamund.

Rosamund îngână:

— Aş vrea eu.

— Ce anume?

— Nimic. E păcat, Kenneth, nu-i aşa, că nu ne putem păstra firea plăcută şi marile idealuri pe care le aveam când eram tineri.

— Nu ştiu ca tu să fi avut vreodată o fire deosebit de plăcută, copila mea. Pe vremuri te apucau nişte crize de furie cumplite. Hai să mă sugrumi odată când te-ăi repezit la mine plină de nervi.

Rosamund râse şi spuse.

— Mai ţii minte ziua când l-am luat pe Toby să prindem şobolani de apă?

Îşi petrecură un timp depănând vechi amintiri.

Apoi, între ei se lăsă tăcere.

Degetele lui Rosamund se jucau cu închizătoarea genţii. Într-un târziu, spuse:

— Kenneth?

— Um. Răspunsul lui era înăbuşit. Continua să stea cu faţa în iarbă.

— Dacă îţi spun ceva care e probabil revoltător de impertinent ai să mai vorbeşti vreodată cu mine?

El se rostogoli şi reveni la poziţia şezândă. Spuse cu seriozitate:

— Nu cred că mi-ai spus vreodată ceva pe care l-am considerat impertinent.

— Kenneth, de ce nu divorţezi de soţia ta?

Chipul lui se modifică. Se înăspri, iar expresia fericită îi dispăru. Îşi scoase pipa din buzunar şi începu s-o umple.

Rosamund spuse:

— Iartă-mă dacă te-am jignit.

El răspunse liniştit:

— Nu m-ai jignit.

— Ei bine, de ce nu divorţezi?

— Nu înţelegi, fată dragă.

— Eşti. Eşti chiar atât de ataşat de ea?

— Nu e vorba doar de asta. Vezi tu, m-am însurat cu ea.

— Ştiu. Dar E. E cam renumită.

El reflectă o clipă, îndesând cu grijă tutunul.

— Oare? Presupun că e.

— Ai putea divorţa de ea, Ken.

— Fată dragă, n-ai nici un temei să spui aşa ceva. Doar pentru că bărbaţii îşi cam pierd capul după ea, nu înseamnă că şi ea şi-1 pierde.

Rosamund îşi înghiţi un răspuns tăios. Apoi spuse:

— Ai putea aranja în aşa fel încât ea să divorţeze de tine. Dacă asta preferi.

— Cred că aş putea.

— S-ar cuveni s-o faci, Ken. Zău, vorbesc serios. E vorba despre copil.

— Linda?

— Da, Linda.
— Ce treabă are Linda cu asta?
— Arlena nu e bună pentru Linda. Chiar nu e. După părerea mea, Linda simte foarte multe lucruri.
Kenneth îşi aprinse pipa. Printre pufăituri, spuse:
— Da. E ceva în treaba asta. Arlena şi Linda nu prea au nimic în comun. Poate că nu e lucrul potrivit pentru o fată. E un copil îngrijorător.
— Îmi place Linda. Foarte mult. Are ceva. Delicat.
— Seamănă cu mama ei. Ia lucrurile în serios la fel cum făcea Ruth.
— Atunci riu crezi că ar trebui să scapi de Arlena?
— Să aranjez un divorţ?
— Da. Lumea face tot timpul asta.
Kenneth Marshall spuse cu o vehemenţă subită:
— Da, şi tocmai asta urăsc eu.
— Urăşti?
— Da. Genul de atitudine faţă de viaţă existent în ziua de azi. Dacă te supără un lucru şi nu-ţi place, te lepezi de el cât mai repede cu putinţă! La naiba, trebuie să mai existe şi ceva precum buna credinţă: Dacă te însori cu o femeie şi te angajezi să ai grijă de ea, ei bine, eşti dator s-o faci. E sarcina ta. Tu ţi-ai luat-o. Mi-e silă de căsătorii rapide şi de divorţuri uşoare. Arlena e soţia mea şi cu asta basta!
Rosamund se aplecă spre el. Rosti încetişor:
— Dçci tu aşa gândeşti? „Până moartea ne va despărţi”?
Kenneth Marshall dădu din cap.
— Exact aşa.
Rosamund spuse:
— Înţeleg.
Întorcându-se la Leathercombe Bay pe o alee îngustă şi întortocheată, domnul Horace Blatt mai să dea la p curbă peste doamna Redfern.
În timp ce ea se lipea de gardul viu, domnul Blàtt îşi opri Sunbeam-ul cu o frână bruscă.
— Hei, bună ziua! Spuse vesel domnul Blatt.

Era un bărbat masiv cu faţa roşie şi o bordură de păr roşcat în jurul unei chelii lucioase.

Ambiţia vădită a domnului Blatt era să fie viaţa şi sufletul oricărui loc în care se întâmpla să se afle. După părerea lui, Jolly Roger Hotel avea nevoie de însufleţire. Îl nedumerea felul în care oamenii păreau să se topească şi să dispară când apărea el.

— Cât pe ce să vă fac dulceaţă de fragi, nu-i aşa? Întrebă voios domnul Blatt.

Christine Redfern răspunse:

— Da, aşa e.

— Săriţi în maşină.

— Oh, mulţumesc. Cred că am să merg pe jos.

— Prostii, spuse domnul Blatt. Pentru ce sunt maşinile?

Neavând încotro, Christine Redfern urcă.

Domnul Blatt porni motorul şi întrebă:

— Şi de ce vă plimbaţi pe aici singură-singurică? PenI i u o fată drăguţă ca dumneavoastră nu e deloc bine.

Christine spuse în grabă:

— Oh, îmi place să fiu singură.

Domnul Blatt îi dădu un cot teribil, mai să intre cu maşina în tufe în acelaşi timp.

— Fetele spun asta întotdeauna, zise el. Dar nu vorbesc serios. Să ştiţi, locul ăsta, Jolly Roger, cere un pic de viaţă. N-are nimic vesel. N-are suflu. Fireşte, există o mulţime de tăntălăi care stau acolo. O grămadă de copii şi o grămadă de babalâci. De exemplu, plicticosul acela anglo-indian şi popa ăla atletic şi americanii ăia care latră şi străinul ăla mustăcios. Vai, mustaţa lui mă face să râd! Aş spune că-i frizer, sau ceva de genul ăsta.

Christine clătină din cap.

— Oh nu, e detectiv.

Domnul Blatt cât pe ce să intre iarăşi cu maşina în tufe.

— Detectiv? Vreţi să spuneţi că e deghizat?

Christine zâmbi uşor.

— Oh, nu, chiar aşa arată. Este Hercule Poirot. Trebuie să fi auzit de el.

— Nu i-am reţinut bine numele. Oh, ba da, am auzit de el. Dar credeam că a murit. La naiba, trebuia să fie mort. Ce urmăreşte pe aici?

— Nu urmăreşte nimic, e doar în vacanţă.

— S-ar putea, zise domnul Blatt cu îndoială. Pare cam ţopârlan, nu-i aşa?

— Păi. Christine ezită. Poate un pic ciudat.

— Dar ce se întâmplă cu Scotland Yard-ul? Taie frunză la câini?

Ajunse în vârful dealului şi, cu un claxon triumfător, îşi îndreptă maşina spre garajul lui Jolly Roger Hotel care, din motive de maree, era situat pe ţărm, în faţa insulei.

Linda Marshall se afla în micul magazin care satisfăcea dorinţele vizitatorilor de la Leathercombe Bay. Într-o parte a lui se găseau rafturi cu cărţi ce puteau fi împrumutate contra sumei de două pence. Cele mai noi aveau zece ani vechime, unele douăzeci, iar altele şi mai mult.

Linda luă de pe raft una, apoi alta şi se uită cu îndoială la ea. 'Hotărî că îi era imposibil să citească Cele Patru Pene sau Vice Versa. Scoase un volum scurt şi gros legat în piele cafenie.

Timpul trecea.

Tresărind, Linda puse cartea la loc în raft în timp ce Christine Redfern o întreba:

— Ce citeşti, Linda?

Linda spuse pe nerăsuflate:

— Nimic. Mă uitam după o carte.

Scoase la întâmplare Căsătoria lui William Ashe şi înaintă spre tejghea căutând în buzunar cele două pence.

Christine spuse:

— Domnul Blatt tocmai m-a condus acasă cu maşina. După ce mai întâi era să mă calce. Am simţit că îmi e pur şi simplu imposibil să parcurg toată pasarela cu el, aşa că i-am spus că trebuie să cumpăr câteva lucruri.

— E cumplit, nu-i aşa? Tot timpul spune cât de bogat este el, şi face nişte glume absolut stupide.

— Bietul om! Parcă ţi-e şi milă de el.

Linda nu era de acord. Nu vedea de ce să-ţi fie milă de el. Ea era tânără şi necruţătoare.

Ieşi cu Christine Redfern din magazin şi se îndreptară spre poteca din lungul crestei.

Era ocupată cu propriile gânduri. Îi plăcea Christine Redfern. După părerea ei, Christine şi Rosamund Darnley erau singurele persoane suportabile de pe insulă. În primul rând, pentru că niciuna din ele nu vorbeau nimic. Ăsta e un lucru de bun simţ, gândi Linda. Dacă n-ai ceva important de spus, de ce să trăncăneşti, tot timpul?

Se lăsă în voia propriilor nedumeriri.

Brusc, spuse:

— Doamnă Redfern, aţi simţit vreodată că totul e atât de groaznic. Atât de cumplit. Încât o să. Oh, o să răbufniţi.?

Cuvintele erau aproape comice, dar chipul Lindei, tras şi nelinişţit, nu era. Privind-o vag înţelegătoare, Christine Redfern nu văzu nimic de râs. Îşi înăbuşi repede. Un oftat.

— Da. Da. Am simţit asta.

Domnul Blatt spuse:

— Deci dumneata eşti renumitul detectiv, aşa-i? Se aflau în bar, locul favorit al domnului Blatt. Hercule Poirot luă la cunoştinţă remarca în obişnuitu-i stil lipsit de modestie,. Dând afirmativ din cap. Domnul Blatt continuă:

— Şi ce faci pe aici. Eşti la datorie?

— Nu, nu, mă odihnesc. Sunt în vacanţă. Domnul Blatt îi făcu cu ochiul.

— Ai spune oricum asta, nu-i aşa?

— Nu neapărat.

— Ei, hai! Fie vorba între noi, în mine poţi să ai încredere. Eu nu bat toba! Sunt mulţi ani de când am învăţat să-mi ţin gura. N-aş fi ajuns unde sunt dacă n-aş fi făcut aşa. Dar ştii cum e majoritatea oamenilor – latră şi latră tot ce aud! În

meseria dumitale nu-ţi poţi permite asta. Aşa că o ţii sus şi tare că eşti în vacanţă şi nimic mai mult. Poirot întrebă:

— Şi de ce îţi închipui că este altfel?

Domnul Blatt închise un ochi şi spuse:

— Sunt om de lume. Mă pricep la indivizi. Un om ca dumneata ar trebui să fie la Deauville sau Le Touquet sau jos la Juan les Pins. Asta-i. Care-i expresia? Easa dumitale spirituală.

Poirot oftă. Se uită pe fereastră. Ploua şi insula era înconjurată de ceaţă. Spuse:

— S-ar putea să ai dreptate! Acolo, cel puţin, pe vreme ploioasă există distracţii.

— Bătrânul şi bunul Cazinou! Ştii, majoritatea vieţii a trebuit să muncesc din greu. N-am avut timp de vacanţe sau fleacuri. Aveam de gând să mă ajung şi m-am ajuns. Acum pot să fac ce-mi place. Banii mei sunt tot atât de buni ca ai oricăruia. În ultimii câţiva ani am cunoscut puţintel viaţa, să ştii de la mine.

Poirot murmură:

— Ah, da?

— Nu ştiu de ce am venit în locul' ăsta, continuă domnul Blatt.

— Asta mă întrebam şi eu.

— Cum adică?

Poirot flutură din mână.

— Şi eu sunt un bun observator. M-aş fi aşteptat ca dumneata să alegi Deauville sau Biarritz.

— În schimb, amândoi suntem aici, ai?

Domnul Blatt chicoti răguşit.

— Zău că nu ştiu de ce am venit aici, rosti el dus pe gânduri. Ştii, cred că din cauză că suna romantic. Jolly Roger Hotel, Smuglers' Island. Genul de adresă care te amuză, să ştii. Te face să te gândeşti la copilărie. Piraţi, contrabandişti, toate astea.

Râse destul de stingherit.

— Ca băiat, am navigat ceva. Nu prin părţile astea. În largul coastei de est. E, ciudat că gustul pentru astfel de chestii nu te părăseşte niciodată de tot. Dacă voiam, puteam să-mi iau un iaht ultimul răcnet, dar nu ştiu de ce n-am avut chef. Îmi place să-mi pierd vremea în iola aia mică a mea. Şi Ivedfern e mort după canotaj. A ieşit de câteva ori în larg cu mine. Acum nu-1 mai prinzi. Se învârte tot timpul pe lângă soţia aceea roşcată a lui Marshall.

Se opri, apoi continuă cu glasul coborât:

— În hotelul ăsta, majoritatea sunt o turmă fără vlagă. Doamna Marshall e cam singurul punct însufleţit! Aş zice că Marshall e ocupat până peste cap ca s-o păzească. Circulă tot soiul de poveşti pe seama ei din vremea când era pe scenă. Şi după! Bărbaţii sunt nebuni după ea. Ai să vezi, în una din zilele astea o să se lase cu bucluc.

— Ce fel de bucluc?

Horace Blatt răspunse:

— Depinde. Uitându-mă la Marshall, aş spune că e un om cu un tip ciudat de temperament. De fapt, chiar ştiu că este. Am auzit câte ceva despre el. Am mai întâlnit genul ăsta liniştit. Niciodat'ă nu ştii cum stai cu el. Redfern ar face bine să aibă grijă.

Se opri, întrucât subiectul vorbelor lui intră în bar. Continuă să vorbească tare şi jenat.

— Şi, cum spuneam, e foarte plăcut să navighezi în jurul acestei coaste. Salut, Redfern, bei un pahar cu mine? Ce preferi? Martini sec? Perfect. Dar dumneata, monsieur Poirot?

Poirot clătină din cap.

Patrick Redfern luă loc şi spuse:

— Să navighezi? E cea mai grozavă distracţie din lume. Mi-aş dori să pot avea mai mult timp pentru aşa ceva. Când eram copil petreceam majoritatea timpului pe apă în jurul acestei coaste.

Poirot întrebă:

— Înseamnă că dumneata cunoşti bine locurile astea, nu?

— Cred şi eu! Cunoşteam locul ăsta înainte de a se construi hotelul pe el. La Leathercombe Bay – nu erau decât căsuţe de pescari, iar pe insulă o casă mare, dărăpănată, toată închisă.

— Era aici o casă?

— Oh, da, dar nu mai era locuită de ani de zile. Era practic o ruină. Pe vremuri erau o mulţime de poveşti despre nişte culoare secrete care duceau de la casă la Pixy's Cave, îmi amintesc că mereu căutam culoarul acela secret.

Horace Blatt îşi vărsă paharul. Înjură, se şterse şi în-trebă:

— Ce e Pixy's Cave asta?

Patrick spuse:

— Nu ştiţi? E în Pixy Cove. Nu-i găseşti intrarea uşor. Este printre o grămadă de bolovani puşi unul peste altul la un capăt. Doar o crăpătură îngustă şi lungă. Abia poţi să te strecori prin ea. Înăuntru se lărgeşte şi dă într-o peşteră mare. Vă imaginaţi ce distracţie era pentru un băiat! Mi-a arătat-o un pescar bătrân. În ziua de azi, nici măcar pescarii nu ştiu de ea. L-am întrebat zilele trecute pe unul de ce locul se cheamă Pixy Cove şi nu a ştiut să-mi spună.

Hercule Poirot spuse:

— Dar eu tot nu înţeleg. Ce e acest „pixy”?

Patrick Redfern spuse:

— Oh, pixy e tipic Devonshire-ului. Există peştera lui pixy la Sheepstor în bărăgan. Se zice că trebuie să laşi un ac cu gămălie ca dar pentru pixy. Pixy este un fel de spiriduş al bărăganului.

Hercule Poirot spuse:

— Ce interesant!

Patrick Redfern continuă:

Prin părţile Dartmoor-ului există o grămadă de poveşti cu pixy. Există dealuri despre care se spune că sunt bântuite de pixy, şi mă aştept ca fermierii care se întorc acasă după o noapte „grea” să se mai plângă încă de faptul că au fost îndemnaţi de pixy.

— Vrei să spui după o noapte de beţie?

— Asta e explicaţia de bun simţ, spuse zâmbind Patrick Redfern.

Blatt se uită la ceas.

— Mă duc la cină. Pe total, Redfern, prefer piraţii, nu spiriduşii, sau pixy cum le spui.

Când celălalt ieşi, Patrick Redfern spuse râzând:

— Mi-ar plăcea să-1 văd pe flăcău stăpânit de pixy!

Poirot remarcă gânditor:

— Pentru un om de afaceri uns cu toate alifiile, monsieur Blatt pare să aibă o imaginaţie foarte romantică.

— Asta din cauză că e doar pe jumătate educat. Sau aşa spune soţia mea. Uitaţi-vă ce citeşte! Numai poveşti de groază şi cu Vestul Sălbatic.

— Vrei să spui că mai are încă o mentalitate de puşti?

— Dumnevoastră nu credeţi asta, domnule?

— Eu nu-1 prea cunosc.

— Nici eu. Am ieşit cu el în larg o dată sau de două ori. Dar nu-i place deloc să aibă pe cineva cu el. Preferă să fie singur.

Hercule Poirot spuse:

— Asta chiar că e ciudat. Nu se potriveşte deloc cu purtarea lui pe ţărm.

Redfern râse.

— Ştiu, spuse el. Tuturor ne este niţel cam greu să ne ferim din calea lui. T-ar plăcea să transforme locul ăsta într-o răscruce între Margate şi Le Touquet.

Poirot rămase tăcut câteva minute. Studia cu mare atenţie faţa zâmbitoare a interlocutorului său. Absolut pe neaşteptate, spuse:

— Credmonsieur Redfern, că îţi place viaţa.

Surprins, Patrick îl privi lung.

— Într-adevăr, îmi place. De ce nu?

Chiar, de ce nu? Te felicit pentru lucrul ăsta.

Surâzând, Patrick Redfern spuse:

— Vă mulţumesc, domnule.

— Iată de ce, ca un om mai în vârstă, mult, foarte mult mai în vârstă, mă aventurez să-ţi dau un sfat.

— Vă ascult, domnule.

— Cu ani în urmă, un prieten al meu din poliţie, un om foarte înţelept, mi-a spus: „Hercule, prietene, dacă vrei să cunoşti liniştea., evită femeile”.

— Mă tem pă e un pic cam târziu pentru asta, domnule. Sunt însurat, să ştiţi.

— Sigur că ştiu. Soţia dumitale este o femeie fermecătoare. Ţine foarte mult la dumneata, cred eu.

Patrick Redfern spuse tăios:

— Şi eu ţin foarte mult la ea.

— Ah, mă bucur să aud asta!

Fruntea lui Patrick se întunecă brusc.

— Ascultaţi, monsieur Poirot, încotro bateţi?

— Les Femmes. Poirot se lăsă pe spate şi închise ochii. Cunosc câte ceva despre ele. Sunt capabile să-ţi complice viaţa într-un mod de nesuportat. Iar englezoaicele îşi dirijează legăturile amoroase într-un fel de nedescris. Dacă a trebuit să vii aici, monsieur Redfern, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ţi-ai adus şi soţia?

Patrick Redfern spuse mânios:

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Ştii perfect. Nu sunt chiar atât de prost ca să mă contrazic cu un bărbat îndrăgostit nebuneşte. Am să rostesc doar un cuvânt: precauţie.

— Aţi plecat urechea la afurisitele alea de amatoare de scandal. Doamna Gardener, domnişoara Brewster. Nu fac decât să meliţe, toată ziua. Doar pentru că o femeie arată bine, ele tabără pe ea şi o fac albie de porci.

Hercule Poirot se ridică. Murmură:

— Eşti chiar atât de copil?

Clătinând din cap, părăsi barul. Patrick Redfern se uită lung şi mânios în urma lui.

În drumul spre sala de mese, Hercule Poirot se opri în hol. Prin uşile deschise pătrundea aerul proaspăt al nopţii.

Ploaia se opri şi ceaţa se împrăştiase. Era din nou o noapte frumoasă. Hercule Poirot o găsi pe doamna Rédfern în nişa ei preferată s.ăpată în stâncă. Se opri lângă ea şi spuse:

— Banca asta este umedă. N-ar trebui să staţi aici. O să răciţi.

— Nu, n-am să răcesc. Şi, oricum, ce contează?

— Vai, vai, nu mai sunteţi copil. Sunteţi o femeie educată. Trebuie să priviţi lucrurile cu înţelepciune.

Ea spuse cu răceală:

— Vă asigur că nu răcesc niciodată.

— A fost o zi umedă. A bătut vântul, a plouat şi peste tot a fost ceaţă de nu vedeai prin ea. Eh bien, cum e acum? Ceaţa s-a risipit, cerul e senin şi stelele strălucesc. Aşa e şi viaţa, madame.

Christine rosti cu un glas jos şi sălbatic:

— Ştiţi de ce mi-e cel mai silă în locul ăsta?

— De ce, madame?

— De milă. Rosti cuvintele ca o şfichiuire de bici. Credeţi că nu ştiu? Că nu văd? Lumea spune tot timpul: „Biata doamnă Redfern. Sărmana micuţă!” Şi, oricum nu sunt micuţă, sunt înaltă. Îmi spun micuţă pentru că le este milă de mine. Iar eu nu suport!

Hercule Poirot îşi întinse batista cu grijă şi se aşează. Rosti gânditor:

— E ceva în asta.

— Femeia aceea. Christine se opri.

Poirot spuse cu gravitate:

— Îmi permiteţi să vă spun ceva, madamei Ceva care este tot atât de adevărat ca stelele de deasupra noastră? Arlenele Stuart – sau Arlenele Marshall – din lumea asta nu contează.

— Prostii.

— Vă asigur că e adevărat. Imperiul lor e de moment şi pentru moment. Pentru a conta cu adevărat, o femeie trebuie să aibă bunătate sau minte.

Christine întrebă dispreţuitoare:

— Credeţi că bărbaţilor le pasă de bunătate sau minte?
— Categoric, da, răspunse grav Poirot.
Christine râse scurt.
— Nu sunt de acord cu dumneavoastră.
— Soţul dumneavoastră vă iubeşte, madame. O ştiu.
— Nu puteţi s-o ştiţi.
— Ba da, ba da. O ştiu. L-am văzut cum vă priveşte.
Christine cedă brusc. Plângea în hohote pe umărul părintesc al lui Poirot.
— Nu pot să suport. Nu pot să suport.
Poirot o bătu uşurel pe braţ şi spuse liniştitor:
— Răbdare. Doar răbdare.
Ea se îndreptă şi îşi şterse ochii cu batista. Rosti înăbuşit:
— Perfect. Acum îmi e mai bine. Lăsaţi-mă. Aş. Aş prefera să fiu singură.
Poirot se conformă şi o porni pe poteca în serpentină ce ducea la hotel.
Aproape ajunse când auzi murmur de glasuri.
Se abătu un pic de la potecă. Între tufe era o deschizătură.
O văzu pe Arlena Marshall şi, lângă ea, pe Patrick Redfern. Glasul bărbatului vibra de emoţie.
— Sunt nebun după tine. Nebun. Mă scoţi din minţi. Tu ţii măcar puţin la mine. Ţii la mine?
Poirot văzu faţa Arlenei – o faţă de animal, nu de om, o faţă de pisică mieroasă şi fericită.
— Fireşte, Patrick, iubitule, te ador. Ştii asta. Pentru prima dată Poirot renunţă subit să tragă cu urechea. Se întoarse pe potecă şi coborî spre hotel.
Pe neaşteptate, o siluetă i se alătură. Era căpitanul Marshall.
Marshall spuse:
— Grozavă noapte, nu-i aşa? După ziua aia păcătoasă. Se uită, la cer. S-ar părea că mâine vom avea vreme bună.
Capitolul IV
Dimineaţa zilei de 25 august se dovedi strălucitoare şi fără nori. Era o dimineaţă care îl tenta până şi pe cel mai înrăit

leneş să se scoale devereme.

În acea dimineaţă, mai mulţi oameni se. Sculară devreme la Jolly Roger.

Era ora opt când Linda, aşezată la masa de toaletă, puse jos volumul gros legat în piele, şi îşi privi chipul în oglindă.

Avea buzele strâns lipite şi pupilele contractate.

Spuse în surdină:

— Am s-o fac.

Îşi scoase pijamaua şi îşi puse costumul de baie. Peste el îşi trase halatul de baie şi în picioare o pereche de espadrile de plasă.

Ieşi diri camera ei şi o luă în lungul culoarului. La capătul lui o uşă dădea spre,o scară exterioară care ducea direct spre stâncile de sub hotel. Ancorată în piatră, o scară de fier ducea la apă; mulţi dintre clienţii hotelului foloseau scara asta pentru o baie înainte de micul dejun, întrucât le lua mai puţin timp să coboare pe acolo decât să ocolească pe plaja principală.

În timp ce Linda cobora din balcon pe scara exterioară îl întâlni pe tatăl ei care urca.

— Te-ai sculat devreme, spuse el. Te duci să faci o baie?

Linda dădu din cap.

Trecură unul pe lângă altul.

În loc să meargă în jos pe stânci, Linda coti spre stânga după hotel până ajunse la poteca ce ducea la pasarela ce unea hotelul cu uscatul. Fluxul era înalt şi pasarela sub apă, dar barca ce transporta oaspeţii hotelului era legată de un mic debarcader. Barcagiul care era atunci în tură lipsea pe moment. Linda urcă în barcă, o dezlegă şi vâsli spre ţărm.

Ajunsă acolo, legă barca şi urcă panta, trecu pe lângă garajul hotelului şi ajunse la magazinul general.

Vânzătoarea tocmai scosese obloanele şi se apucase să mătură podeaua. La vederea Lindei, fu uimită.

— V-aţi sculat devreme, domnişoară.

Linda băgă mâna în buzunarul halatului de baie şi scoase nişte bani. Apoi porni să-şi aleagă cumpărăturile.

Când Linda se întoarse o găsi în camera ei pe Christine Redfern.

— Oh, iată-te! Exclamă Christine. Mă gândeam ca nu te-ai trezit încă.

— Ba da, am făcut o baie în mare.

Observând pachetul din mâna Lindei, Christine spuse uimită:

— Poşta a sosit devreme astăzi.

Linda se înroşi. Cu obişnuita-i stângăcie nervoasă, scăpa pachetul. Aţa subţire se rupse, şi o parte din conţinutul pachetului se rostogoli pe podea.

Christine îjaţrebă:

— Pentru ce -âi cumpărat lumânări?

Dar, spre uşurarea Lindei, nu aşteptă răspunsul ci continuă, în timp ce o ajuta să strângă lucrurile.

— Am venit să te întreb dacă ai vrea să mergi cu mine în dimineaţa asta la Gull Cove. Vreau să fac nişte schiţe acolo.

Lirida acceptă cu însufleţire.

În ultimele zile o însoţise de mai multe ori pe Christine Redfern în diverse locuri ca să facă schiţe. Christine era o pictoriţă cât se poate de indiferentă, dar era posibil ca să-şi găsească o scuză în treaba asta pentru a-şi salva mândria, întrucât acum soţul ei îşi petrecea majoritatea timpului cu Arlena Marshall.

Linda Marshall devenea tot mai morocănoasă şi mai prost dispusă. Îi plăcea să fie cu Christine care, ocupată cu munca ei, vorbea foarte puţin. Lindei i se părea că în felul acesta era aproape ca şi singură şi, totodată, îşi satisfăcea dorinţa imperioasă de a fi în compania cuiva. Între ea şi femeia mai în vârstă se născuse un fel de simpatie reciprocă, bazată probabil pe faptul că amândouă urau aceeaşi persoană.

Christine spuse:

— La douăsprezece joc tenis, aşa că ar fi bine să pornim devreme. Zece şi jumătate e bine?

— Perfect. Voi fi gata. Ne întâlnim în hol.

Ieşind din sala de mese după un mic dejun foarte întârziat, Rosamund Darnley se ciocni cu Linda care cobora în fugă scările.

— Oh, scuzaţi-mă, domnşioară Darnley!

— Încântătoare dimineaţă, nu? Nici nu-ţi vine să crezi având în vedere cum a fost ieri.

— Da. Mă duc cu doamna Redfern la Gull Cove. I-am spus că ne întâlnim la zace şi jumătate. Cred că am întârziat.

— Nu, e numai zece şi douăzeci şi cinci.

— Oh, bine!

Gâfâia puţin, şi Rosamund o privi curioasă.

— Nu ai febră, nu-i aşa, Linda?

Ochii fetei erau foarte strălucitori şi în obraji avea câte o pată de un roşu aprins.

— Oh, nu! N-am febră.

Rosamund zâmbi şi spuse:

— E o zi atât de frumoasă încât m-am sculat pentru micul dejun. De obicei îl iau în pat. Dar azi am coborât şi am înfruntat ouăle şi costiţa ca un bărbat.

— Ştiu. E dumnezeiesc de frumos după ziua de ieri. Gull Cove e drăguţ dimineaţa. Am să-mi dau cu o mulţime de ulei şi îm să mă fac cu adevărat maronie. – - Da, Gull Cove e drăguţ dimineaţa. E mai liniştit decât plaja de aici.

Destul de timid, Linda spuse:

— Veniţi şi dumneavoastră.

Rosamund clătină din cap.

— Nu în dimineaţa asta. Am altă treabă.

Christine Redfern cobora scările.

Purta o salopetă de plajă, cu mâneci lungi şi pantaloni largi, dintr-un material verde cu un model galben. Pe Rosamund o mânca limba şă-i spună că verdele şi galbenul erau cele mai nepotrivite culori pentru tenul ei blond, uşor anemic. Lipsa simţului artistic la îmbrăcăminte era un lucru care o deranja cumplit pe Rosamund.

Îşi spuse: „Dacă aş îmbrăca-o eu pe fata asta, l-aş face curând pe bărbatu-său să se trezească şi s-o bage în seamă.

Oricât de proastă e Arlena, ea chiar ştie să se îmbrace. Fata asta amărâtă arată exact ca o salată ofilită”.

Cu glas tare, spuse:

— Distracţie plăcută. Eu îmi iau o carte şi mă duc la Sunny Ledge.

Hercule Poirot luă micul dejun în cameră, mâncând ca de obicei corauri şi cafea.

Totuşi, frumuseţea dimineţii îl îmbie să părăsească hotelul mai devreme decât de obicei. Era ora zece, cu cel puţin o* jumătate de ora mai devreme decât ora la care îşi făcea în mod obişnuit apariţia, când coborî pe plajă. Cu excepţia unei persoane, plaja era pustie.

Acea persoană era Arlena Marshall.

Strânsă în costumul alb de baie, cu pălăria verde pe capj încerca să lanseze la apă o platformă albă de lemn, cu vâsle. Poirot îi sări galant în ajutor, udându-şi complet pantofii albi din piele de căprioară.

Ea îi mulţumi cu una din ocheadele ei irezistibile.

În timp ce el se retrăgea, îl strigă.

— Monsieur Poirot?

Poirot se întoarse pe mal.

— Vă ascult, madame.

— Vreţi să faceţi ceva pentru mine?

— Orice.

Ea îi zâmbi şi murmură:

— Nu spuneţi nimănui unde sunt. Dacă vor afla, toţi vor veni după mine. Vreau să fiu singură măcar o dată.

Se îndepărtă, vâslind cu forţă.

Poirot o luă în susul plajei. Mormăi pentru'sine:

— Ah ça, jamaisl asta, par exemple chiar că n-o cred.

Se îndoia că Arlena Stuart voise vreodată în viaţa ei să fie singură.

Hercule Poirot, bărbat uns cu toate alifiile, ştia mai bine. Arlena Marshall avea neîndoielnic un rendevous, şi Poirot ştia foarte bine cu cine.

Sau credea că ştie, dar aici se pomeni că se înşela.

Căci în timp ce ea ocolea geamandura şi dispărea din vedere, Patrick Redfern, urmat îndeaproape de Kenneth Marshall, cobora pe plajă venind dinspre hotel.

Marshall îl salută pe Poirot.

— Bună dimineaţa, Poirot. Ai văzut-o pe soţia mea pe aici?

Poirot răspunse diplomat:

— Madame s-a trezit atât de devreme?

Marshall spuse:

— Nu-i în camera ei. Se uită la cer. Minunată zi. Am să fac chiar acum o baie. Am foarte mult de bătut la maşină în dimineaţa asta.

Patrick Redfern, mai puţin discret, cerceta plaja în sus şi-n jos. Se aşeză lângă Poirot şi se pregăti să. Aştepte sosirea doamnei inimii sale.

Poirot întrebă:

— Şi madame Redfern? S-a sculat şi ea devreme?

— Christine? Oh, s-a dus să facă schiţe. În momentul de faţă o pasionează arta.

Vorbea fără răbdare, cu mintea în altă parte. Pe măsură ce timpul trecea şi Arlena întârzia să apară, nerăbdarea lui devenea tot mai evidentă. La fiece pas întorcea repede capul ca să vadă cine venea dinspre hotel.

Dezamăgire după dezamăgire.

Mai întâi domnul şi doamna Gardener cu lucrul de mână şi cartea de rigoare, apoi domnişoara Brewster.

Doamna Gardener, harnică şi conştiincioasă ca întotdeauna, se aşeză pe scaun şi începu să tricoteze cu elan vorbind în acelaşi timp.

— Plaja pare foarte pustie în dimineaţa asta, monsieur Poirot. Unde e toată lumea?

Poirot răspunse că familiile Masterman şi Cowan, care aveau şi tineri în ele, plecaseră întrro excursie de o zi pe mare.

— Vai, dar asta schimbă cu totul lucrurile! N-o să-i mai auzim râzând şi strigând primprejur. Şi doar o singură persoană face baie, capitanul Marshall.

Marshall tocmai ieşise din mare. Veni în sus pe plajă, rotindu-şi prosopul.

— Marea e grozavă în dimineaţa asta, spuse el. Din păcate, am mult de lucru. Trebuie să plec şi să mă apuc de treabă.

— Vai, ce păcat, căpitane Marshall! Mai ales într-o zi frumoasă ca asta. Ieri a fost groaznic. Chiar îi spuneam domnului Gardener că dacă vremea continuă să fie aşa mai bine am pleca. Ştiţi, ceaţa care încorâjoară insula îţi dă un fel de melancolie, un sentiment straniu, dar nu e mai puţin adevărat că eu sunt foarte sensibilă la vreme încă de când eram copil. Iar asta, fireşte, a fost ceva foarte sâcâitor pentru părinţii mei. Însă mama era o femeie minunată şi mereu îi spunea tatei: „Sinclair, dacă fata simte asta, s-o lăsăm în pace. Ţipetele sunt felul ei de a se exprima”. Şi fireşte că tata era de acord. Făcea întotdeauna ce îi spunea mama. Erau o pereche remarcabilă, nu-i aşa, Odell?

— Da, iubito, răspunse domnul Gardener.

— Şi unde e fata dumneavoastră în dimineaţa asta, căpitane Marshall?

— Linda? Nu ştiu. Cred că e undeva, pe insulă, căscând gura.

— Să ştiţi, capitane Marshall, fata asta mi se pare cam ofilită. Are nevoie de hrană consistentă şi un tratament foarte, foarte blând.

Kenneth Marshall rosti rece:

— Linda n-are nimic.

Plecă spre hotel.

Patrick Redfern nu intră în apă. Şedea acolo, uitându-se pe faţă spre hotel. Începea să arate uşor îmbufnat.

Domnişoara Brewster era veselă şi vioaie când sosi.

Conversaţia decurse în linii mari ca în ziua precedentă. În cele din urmă, domnişoara Brewster observă:

— Plaja pare cam pustie. A plecat toată lumea în excursie?

Doamna Gardener spuse:

— Chiar în dimineaţa asta îi spuneam domnului Gardener că trebuie neapărat să facem o excursie la Dartmoor. Este

foarte aproape şi tot ce se-spune despre el este atât de romantic, Şi aş vrea să văd închisoarea aceea. Princetown, nu-i aşa? Cred că ar trebui să stabilim chiar acum şi să mergem mâine acolo, Odell.

— Da, iubito.

Hercule Poirot îi spuse domnişoarei Brewster:

— Intraţi în mare; mademoiselle?

— Oh, mi-am făcut baia. De dimineaţă înainte de micul dejun. Cineva mai să-mi spargă capul cu o sticlă aruncată de la una din ferestrele hotelului.

— Asta-i un lucru foarte periculos, spuse doamna Gardener. Am avut un bun prieten care a făcut comoţie de la un tub de pastă de dinţi aruncat pe o fereastră situată la etajul al treizeci şi cincilea. Un lucru extrem de periculos. Începu să caute printre sculurile de lânâ. Vai, Odell, cred că nu mi-am luat lâna aceea de nuanţă purpurie. Este în sertarul al doilea al biroului din dormitorul nostru, sau poate în al treilea.

— Da, iubito.

Domnul Gardener se ridică ascultător şi plecă să caute.

Doamna Gardener continuă:

— Văi, ce spuneţi că Moscova este exact la o mie de mile nord de Ninive? Asta arată că egiptenii aceia antici n-au descoperit singuri lucrurile pe care le-au descoperit. Şi dacă iei teoria numerelor şi periodicitatea lor, vai, nu văd cum te-ai putea îndoi un moment de adevărul acestui lucru.

Doamna Gardener se opri triumfătoare, dar nici Poirot nici domnişoara Emily Brewster nu simţiră nevoia să o contrazică.

Poirot îşi cerceta-întristat pantofii albi de piele de căprioară.

Emily Brewster întrebă:

— Aţi umblat prin apă încălţat, monsieur Poirot?

— Vai, eram grăbit!

Emily Brewster coborî glasul.

— Unde-i azi vampa noastră? A întârziat.

Doamna Gardener, ridicându-şi ochii ca să-1 studieze pe Patrick Redfern, murmură:

— Arată ca cerul pe furtună. Vai de mine, toată treaba mi se pare demnă de plâns! Mă întreb ce gândeşte capitanul Marshall despre asta. El e un om atât de cumsecade şi liniştit. Foarte britanic şi modest! Niciodată nu ştiu ce gândeşte.

Patrick Redfern se ridică şi începu să bată plaja în sus şi-njos.

Doamna Gardener murmură:

— Exact ca un tigru.

Trei perechi de ochi îl urmăreau. Acest lucru părea să-1 facă pe Patrick Redfern să se simtă stânjenit. Acum părea mai mult decât bosumflat. Părea gata să explodeze.

În liniştea care se lăsase, la ureche le ajunse un uşor sunet de clopot venind dinspre uscat.

Emily Brewster îngână:

— Iarăşi e vânt de la est. E semn bun când îuzi clopotul bisericii.

Nimeni nu mai spuse nimic până când domnul Gardener se întoarse cu un scul de lână de un roşu strălucitor.

— Vai, Odell, ce mult ţi-a luat!

— Îmi pare rău, iubito, dar nu era deloc în birou. L-am găsit în sertarul şifonierului tău.

— Vai, nu-i extraordinar? Aş fi jurat că l-am pus în birou. Mă gândesc că e o fericire că n-a trebuit niciodată să depun mărturie într-un proces. Aş fi fost necăjită dacă nu mi-aş fi amintit un lucru cum trebuie.

Domnul Gardener spuse:

— Doamria Gardener este foarte conştiincioasă.

Trecură cam cinci minute când Patrick Redfern spuse:

— În dimineaţa asta vă faceţi obişnuita plimbare cu barca, domnişoară Brewster? V-ar deranja să vin şi eu?

— Deloc. Aş fi încântată.

— Atunci să vâslim în jurul insulei, propuse Redfern.

Domnişoara Brewster îşi consultă ceasul.

— O să avem timp? Oh, da, nu-i nici unsprezece şi jumătate. Să pornim, deci.

Plecară împreună în josul plajei.

Patrick Redfern trecu primul la vâsle. Vâslea ritmic şi cu forţă. Barca alunecă înainte cu un zvâcnet.

Emily Brewster rosti cu aprobâre:

— Bun. Să vedem dacă puteţi s-o ţineţi tot aşa.

El râse. Starea de spirit i se îmbunătăţise.

— La vremea când ne vom întoarce am să am probabil nişte băşici pe cinste! Îşi aruncă pe spate capul, şi o dată cu el părul negru. Doamne, ce zi minunată! Nimic nu-i mai grozav decât o zi de vară adevărată în Anglia.

Emily Brewster bombăni:

— Nimic nu-i mai grozav ca Anglia. E singurul loc din lume în care aş trăi.

— Sunt de acord cu dumneavoastră.

Ocoliră capul plajei la vest şi vâsliră pe sub stânci. Patrick Redfern privi în sus.

— E cineva acum la Sunny Ledge? Da, văd o umbrelă de soare. Mă întreb cine o fi?

— Cred că e domnişoara Darnley. Ea are una din chestiile alea japoneze.

Vâsliră în susul coastei. La stânga lor se întindea marea.

Emily Brewster spuse:

— Trebuia s-o luăm pe partea cealaltă. Pe aici mergem împotriva curentului.

— Curentul e foarte slab. Am înotat aici şi nu l-am remarcat. Oricum, nu puteam s-o luăm pe partea cealaltă, pasarela trebuie că e sub apă.

— Depinde de flux, fireşte. Dar, se spune că e periculos să faci baie în Pixy Cove dacă înoţi prea departe.

Patrick încă mai vâslea viguros. În acelaşi timp, cerceta din ochi stâncile.

Domnişoara Brewster îşi spuse brusc: „Se uită după muierea aia. De asta a vrut să vină cu mine. N-a apărut în

dimineaţa asta şi el se întreabă ce-o fi făcând. Probabil a făcut-o intenţionat. Îl ţine în şah ca să-1 întărâte.”

Înconjurară proeminenţa de piatră din sudul micului golf numit Pixy's Cove. Era un golf foarte mic, cu pietre care punctau într-un mod fantastic plaja. Era orientat cu faţa spre nord-vest, iar stânca atârna ameninţătoare deasupra lui pe o porţiune bunicică. Era un loc preferat pentru picnicurile lui de după-amiază. Dimineaţa, când era ascuns de soare, nu era căutat, şi rareori venea cineva aici.

Totuşi, de data asta, pe plajă se vedea o siluetă.

Patrick Redfern îşi pierdu subit ritmul, dar îşi reveni. Spuse pe un ton care se voia degajat:

— Hei, cine o fi?

Domnişoara Brewster rosti sec:

— Se pare că e doamna Marshall.

Patrick Redfern păru să se lumineze abia atunci.

— Da, chiar ea e!

Schimbă cursul, vâslind către mal.

Emily Brewster protestă.

— Doar n-o să acostăm aici, nu-i aşa?

Patrick Redfern spuse repede:

— Oh, avem o grămadă de timp.

Ochii lui priviră în ai ei. Ceva în ei, o rugăminte naivă ca a unui câine care cerşeşte să-i dai ceva, o reduse la tăcere pe Emily Brewster. Îşi zise în sinea ei: „Bietul băiat, e prins rău în treaba asta! Ei bine, n-ai ce să-i faci. Cu timpul, o să-i' treacă”.

Barca se apropia repede de plajă.

Arlena Marshall zăcea pe pietriş cu faţa în jos, cu braţele întinse. Platforma plutitoare din lemn alb era trasă pe mal în apropiere.

Ceva o nedumerea pe Emily Brewster. Era ca şi cum se uita la ceva pe care îl ştia foarte bine, dar ceva, într-o privinţă, era total greşit.

Îi trebuiră câteva minute ca să-şi dea seama.

Atitudinea Arlenei Marshall era atitudinea unui om care face plajă. Aşa zăcuse de multe ori pe plaja de lângă hotel, cu corpul bronzat întins pe nisip şi pălăria verde de carton protejânau-i capul şi gâtul.

Dar acum pe plaja Pixy nu era deloc soare şi nici nu avea să fie câteva ore. Stânca ce atârna deasupra golfului apăra plaja de soarele dimineţii. Emily Brewster se simţi cuprinsă de un vag sentiment de nelinişte.

Barca acostă pe pietriş. Patrick Redfern strigă:

— Hei, Arlena!

Şi atunci presentimentul lui Emily Brewster luă o formă definită. Căci silueta întinsă nici nu răspunse, nici nu se mişcă.

Emily îl văzu pe Patrick Redfern schimbându-se la faţă. Sări din barcă iar ea îl urmă. Traseră barca pe ţarm, apoi urcară pe plajă spre locul în care acea siluetă continua să zacă nemişcată şi mută aproape de piciorul stâncii.

Patrick Redfern ajunse primul, dar Emily Brewster era imediat în urma lui.

Ea văzu, aşa cum vezi în vis, membrele bronzate, oostumul alb de baie, fără spate. Buclele roşii scăpate de sub pălăria verde ca jadul. Şi mai văzu ceva – unghiul ciudat şi nefiresc al braţelor întinse. În acea clipă ştiu că acest corp nu se întinsese pe pietriş ci fusese aruncat.

Auzi glasul lui Patrick – o şoaptă îngrozită. El îngenunche lângă forma nemişcată. Îi atinse mâna. Braţul.

Spuse cu o şoaptă joasă, cutremurătoare:

— Dumnezeule, e moartă!

Iar apoi, ridicându-i puţin pălăria, se uită la gât.

— Oh, Doamne, a fost strangulată. Omorâtă!

A fost unul din acele momente când timpul se opreşte în loc.

Cu un ciudat sentiment de irealitate, Emily Brewster se auzi spunând:

— Nu trebuie să atingem nimic. Până vine poliţia.

Redfern răspunse mecanic:

— Nu. Fireşte că nu. Iar apoi, cu o şoaptă profund dureroasă: Cine? Cine? Cine putea să-i facă asta Arlenei? Nu se poate să fi fost. Să fi fost omorâtă. Nu poate fi adevărat!

Emily Brewster scutură din cap, neştiind prea bine ce să zică.

Îl auzi inspirând adânc. Îi auzi mânia stăpânită din glas când rosti:

— Dumnezeule, dacă pun mâna pe mizerabilul care a făcut asta!

Emily Brewster se cutremură. Imaginaţia ei zugrăvi un criminal pândind din spatele unui bolovan. Apoi se auzi spunând:

— Cel care a făcut-o nu dă târcoale pe aici. Trebuie să aducem poliţia. Poate că. Ezită. Unul din noi ar trebui să rămână lângă. Lângă cadavru.

Patrick Redfern spuse:

— Rămân eu.

Emily Brewster scoase un mic oftat de uşurare. Nu era genul de femeie care ar fi recunoscut vreodată că îi era frică, dar în secret era fericită că nu trebuia să rămână singură pe plaja aceea uncie era posibil ca un criminal maniac să pândească din umbră. Spuse:

— Bine. Mă voi'grăbi cât pot. Iau barca. Nu mă încumet pe scara aceea. La Leathecombe Bay e un poliţist.

Patrick Redfern îngână mecanic:

— Da. Faceţi ce credeţi că e mai bine.

În timp ce vâslea viguros îndepărtân:du-se de ţărm, Emily Brewster îl văzu pe Patrick lăsându-se să cadă lângă moartă şi îngropându-şi capul în mâini. Atitudinea lui avea ceva atât de sfâşietor încât, fără să vrea, i se făcu milă de el. Arăta ca un câine „păzindu-şi stăpânul mort. Cu toate acestea, robustul ei bun simţ îi spunea: „E cel mai bun lucru care se putea întâmpla pentru el şi soţia lui. Şi pentru Marshall şi copilă. Dar presupun că el nu vede astfel lucrurile, bietul de el!”

Emily Brewster era o femeie care întotdeauna putea face faţă unei situaţii de urgenţă.

Capitolul V

Inspectorul Colgate stătea retras lângă stâncă-urmărindu-1 pe medicul legist şi aşteptând să termine cu cadavrul Arlenei. Patrick Redfern şi Emily Brewster stăteau puţin mai încolo.

Dr. Neasden se ridică agil.

— Strangulată. Şi încă de nişte mâini puternice, nu glumă. Se pare că nu s-a zbătut mult. A fost luată prin surprindere. HmUrâtă afacere.

Emily Brewster aruncase o privire, apoi îşi luase rapid ochii de la faţa moartei, oribil convulsionată şi purpurie.

Inspectorul Colgate întrebă:

— Ce poţi să-mi spui despre ora decesului?

Neadsen răspunse iritat:

— Nu pot să spun cu precizie până nu ştiu mai multe despre ea. Trebuie ţinut seama de o mulţime de factori. Să vedem, acum e unu fără un sfert. Ce oră era când aţi găsit-o?

Patrick Redfern, căruia îi fusese adresată întrebarea, răspunse:

— Înainte de doisprezece. Nu ştiu exact.

Emily Brewster spuse:

— Era exact ora douăsprezece fără un sfert când am descoperit că e moartă.

— Şi aţi venit aici cu barca. Cât era când aţi zărit-o zăcând aici?

Emily Brewster se gândi.

— Aş spune că am intrat în golf cu cinci sau şase minute mai devreme. Se întoarse spre Redfern. Sunteţi de acord?

El răspunse vag:

— Da. Da, cam aşa.

Neadsen îl întrebă încet pe inspector:

— Ăsta e soţul? Oh, înţeleg, am greşit. Am crezut că e el. Pare destul de terminat.

Ridică glasul, devenind oficial.

— Să spunem că era douăsprezece fără douăzeci. Nu putea să fi fost omorâtă cu mult înainte. Undeva între ora asta şi unsprezece. Unsprezece fără un sfert cel mai devreme.

Inspectorul îşi închise carnetul cu o pocnitură.

— Mulţumesc, spuse el. Asta ar trebui să ne ajute în mod considerabil. Limitele sunt foarte înguste – mai puţin de o oră cu totul.

Se întoarse spre domnişoara Brewster.

— Cred că până acum totul e clar. Dumneavoastră sunteţi domnişoara Emily Brewster, iar dumnealui este domnul Patrick Redfern, şi amândoi staţi la Jolly Roger Hotel. O identificaţi pe această doamnă ca fiind tovarăşa dumneavoastră de hotel. Soţia căpitanului Marshall?

Emily Brewster aprobă din cap.

— Atunci, ne vom întâlni la hotel, spuse inspectorul Colgate şi îi făcu semn unui poliţist. Hawkes, tu rămâi aici şi nu dai voie nimănui să intre în golful ăsta. Îl trimit mai târziu şi pe Phillips.

— Pe sufletul meu! Spuse colonelul Weston. Ce surpriză să te găsesc aici!

Hercule Poirot răspunse în mod corespunzător salutului inspectorului şef. Îngână:

— Ah da, au trecut mulţi ani de la afacerea aceea de la St Loo.

— N-am uitat-o, spuse Weston. Cea mai mare surpriză din,viaţa mea. Lucrul pe care n-am să-1 trec niciodată cu vederea, totuşi, este felul în çaré m-ai îmbrobodit în legătură cu înmormântarea aia. Absolut neortodox. Fantastic!

— Tout de même, mon Colonel, spuse Poirot. A dat roade, nu-i aşa?

— Aă. Ei bine, poate. Aş spune că trebuia să le obţinem prin metode mai ortodoxe.

— E posibil, aprobă diplomat Poirot.

— Iar aici te afli în inima altei crime. Ai vreo idee despre ea?

Poirot răspunse încetişor:

— Nimic clar. Dar e interesant.

— O să ne dai o mână de ajutor?

— Îmi vei permite?

— Dragă colega, suntem încântaţi să te avem. Încă nu ştiu suficient ca să hotărâm dacă e sau nu un caz pentru Scotland Yard. La prima vedere s-ar părea că criminalul nostru se află pe o rază limitată. Pe de altă parte, toţi oamenii ăştia sunt străini de locurile astea. Ca să afli ceva despre ei şi motivele lor trebuie să mergi la Londra.

Poirot spuse:

— Da, asta e adevărat.

— În primul rând, trebuie să aflăm cine a văzut-o ultima dată în viaţă. Camerista i-a dus micul dejun la nouă. Fata din biroul de la parter a văzut-o trecând prin hol şi ieşind pe la zece.

— Prietene, spuse Poirot, bănuiesc că sunt omul care îţi trebuie.

— Ai văzut-o în dimineaţa asta? La ce oră?

— La zece şi cinci. Am ajutat-o să-şi lanseze la. Apă platforma plutitoare.

— Şi a plecat cu ea?

— Da.

— Singură?

— Da.

— Ai văzut în ce direcţie a luat-o?

— A ocolit capul plajei spre dreapta.

— În direcţia lui Pixy's Cove, nu-i aşa?

— Da.

— Şi ce oră era?

— Aş spune că a părăsit efectiv plaja la zece şi un sfert.

Weston se gândi.

— Se potriveşte destul de bine. Cât ai spune că i-a luat să vâslească până în golf?

— Ah, eu nu sunt specialist! Nu merg cu barca şi nici nu mă expun pe platforme plutitoare. O jumătate de oră, poate?

— Cam aşa zic şi eu. Presupun că nu se grăbea. Ei bine, dacă a ajuns acolo la unsprezece fară un sfert, asta se potriveşte destul de bine.

— La ce oră bănuieşte legistul că a murit? Ce oră avansează?

— Oh, Neadsen nu se angajează. E un tip precaut. Cea mai de jos limită avansată de el este unsprezece fără un sfert.

Poirot dădu din cap. Spuse:

— Mai e un aspect pe care trebuie să-1 menţionez. Când pleca doamna Marshall m-a rugat să nu spun că am văzut-o.

Weston îl privi lung.

— Hm, asta-i destul de sugestiv, nu-i aşa?

— Da, aşa m-am gândit şi eu.

Weston se trase de mustaţă şi spuse:

— Ascultăpoirot. Dumneata eşti un om uns cu toate alifiile. Ce fel de femeie era doamna Marshall?

Pe buzele lui Poirot apăru un zâmbet uşor. Întrebă:

— N-ai auzit încă?

Inspectorul şef răspunse sec:

— Ştiu ce spun femeile despre ea. Cât adevăr e în asta? Chiar avea o legătură cu tipul ăsta, Redfern?

— Aş spune fără nici un dubiu că da.

— A venit aici după ea, nu?

— Există motive să credem că da.

— Şi soţul ei? El ştia ele treaba asta? Ce simţea? Poirot răspunse încet:

— Nu-i uşor de ştiut ce simte sau gândeşte căpitanul Marshall. E un om care nu-şi manifestă emoţiile.

— Dar ar putea să le aibă. Poirot dădu din cap.

— Oh, da, ar putea să le aibă.

Inspectorul şef se purta cu doamna Castle cu tot tactul pe care i-1 permitea firea.

Doamna Castle era proprietăreasa lui Jolly Roger Hotel. Era o femeie la vreo patruzeci de ani, cu un bust mare, cu un păr de un roşu violent şi un fel de a vorbi aproape agresiv.

— Tocmai în hotelul meu să se întâmple un lucru ca ăsta! A fost întotdeauna cel mai liniştit loc ce se poate imagina! Oamenii care vin aici sunt atât de cumsecade! Nu sunt scandaluri ca în marile hoteluri din St Loo.

— Adevărat, doamnă Castle, spuse colonelul Weston. Dar şi în cele mai bine întreţinute locuri se întâmplă accidente.

— Sunt sigură că inspectorul Colgate va confirma cele spuse de mine, spuse doamna Castle trimiţându-i o privire rugătoare inspectorului care arăta foarte oficial. Eu sunt cât se poate de corectă când e vorba de lege. Nu permit nici o neregularitate!

— Aşa-i, aşă-i, spuse Weston. Nu vă învinuim în nici un fel, doamnă Castle.

— Dar asta se răsfrânge atât de mult asupra unui stabiliment! Spuse, doamna Castle. Când mă gândesc la mulţimea zgomotoasă de gură cască! Fireşte că pe insulă n-au voie decât oaspeţii hotelului. Dar nu încape îndoială că vor veni şi vor arăta cu degetul de pe ţărm.

Se cutremură.

Inspectorul Colgate prinse ocazia să aducă discuţia la ceea ce îl interesa.

— Referitor la aspectul pe care tocmai l-aţi ridicat. Accesul pe insulă. Cum ţineţi lumea la distanţă?

— Sunt cât se poate de strictă în privinţa asta.

— Da, dar ce măsuri luaţi? Ce anume îi ţine la distanţă? Pe timpul verii, în vacanţă, oamenii se împrăştie peste tot, ca muştele.

Doamna Castle se cutremură din nou. Spuse:

— Asta e vina autocarelor. Am văzut odată optsprezece parcate lângă chei la Leathercombe Bay. Optsprezece!

— Chiar aşa. Cum îi opriţi să vină aici?

— Există anunţuri. Şi apoi, bine-nţeles, când fluxul e mare, suntem izolaţi complet de uscat.

— Da, dar când fluxul e scăzut?

Doamna Castle explică. La capătul de pe insulă al pasarelei era o poartă. Pe ea scris: „Jolly Roger Hotel. Particular. Accesul interzis persoanelor din afara hotelului”. Acoloj de-o parte şi de alta, stâncile se înălţau vertical din mare şi nu pluteau fi escaladate.

— Totuşi, presupun că oricine poate să ia o barcă şi să vâslească până în unul din golfuri unde să acosteze. Nu-i puteţi opri să facă, asta. Există un drept de acces la plajă. Nu puteţi opri lumea să fie pe plajă când nivelul apei o permite.

Dar se părea că asta se întâmpla foarte rar. Bărcile puteau fi obţinute de la debarcaderul din Leathercombe Bay, dar de acolo era mult de vâslit până la insulă, şi, în plus, chiar în afara debarcaderului curentul era foarte puternic.

Mai existau anunţuri şi lângă scara de lângă Gull Cove, şi lângă cea de lângă Pixy Cove. Doamna Castle adăugă că George sau William erau întotdeauna cu ochii pe plaja amenajată, care era cea mai aproape de uscat.

— Cine sunt George şi William?

— George are grijă de plajă. Se ocupă de costume şi de obiectele plutitoare. William e grădinarul nostru. El întreţine potecile, aleile, marchează terenurile de tenis şi aşa mai departe.

Colonelul Weston spuse nerăbdător:

— Ei bine, pare destul de limpede. Nu se poate spune că nimeni n-a putut veni din afară, dar cel care a făcut-o şi-a asumat un risc – riscul de a fi observat. Vom vorbi la timpu potrivit cu George şi William.

Doamna Castle spuse:

— Nu-mi plac deloc excurşioniştii, sunt o gloată zgomotoasă care lasă în mod frecvent coji de portocală şi pachete de ţigări pe pasarelă şi jos, lângă stânci, dar nu m-aş fi gândit vreodată că vreunul din ei s-ar putea dovedi

criminal. Vai de mine, e cumplit! O lady ca doamna Marshall să fie omorâtă, şi ce e mai îngrozitor. Ăă. Strangulată!

Doamna Castle abia putu rosti cuvântul. Îl scoase cu cea mai mare reţinere.

Inspectorul Colgate spuse liniştitor:

— Da, e o afacere urâtă:

— Şi ziarele. Hotelul meu în ziare!

Rânjind uşor, Colgate spuse:

— Într-un fel, e o publicitate.

Doamna Castle răspunse înţepată:

— Asta nu e genul de publicitate care să-mi placă, domnule Colgate.

C olonelul Weston interveni.

— Doamnă Castle, aveţi o listă cu clienţii de acum ai hotelului?

— Da, domnule.

Colonelul Weston răsfoi registrul hotelului. Se uită la Poirot care era al patrulea membru al grupului adunat în biroul proprietăresei.

— Probabil că aici o să ne poţi ajuta la timpul potrivit.

Citi numele.

— Dar servitorii?

Doamna Castle scoase o a doua listă.

— Avem patru cameriste, Un chelner şef şi trei în subordinea lui şi pe Henry în bar. William face ghetele şi pantofii. Mai e bucătăreasa şi două ajutoare.

— Ce îmi puteţi spune despre chelneri?

— Păi, domnule, Albert, maâtre d'hôtel, a venit la mine de la Vincent, tlin Plymouth. A lucrat acolo câţiva ani. Cei trei de sub el sunt aici de trei ani. Unul din ei de patru. Sunt flăcăi drăguţi şi foarte respectabili. Henry e aici de când s-a deschis hotelul.

Weston îi spuse lui Colgate:

— Pare în regulă. Fireşte, o să-i verifici. Mulţumesc, doamnă Castle.

— Asta e tot ce aţi dorit?

— Deocamdată, da.

Doamna Castle ieşi ca vijelia din cameră.

Weston spuse:

— Primul lucru pe care trebuie să-1 facem e şă stăm de vorbă cu căpitanul Marshall.

Kennet Marshall răspundea liniştit întrebărilor care i se puneau. În afară de o uşoară înăsprire a trăsăturilor, era foarte calm. Văzut aici, cu soarele care cădea pe el prin fereastră, îţi dădeai seama că era un bărbat frumos. Trăsături sigure, ochi albaştri, gura puternică. Glasul îi era coborât şi plăcut.

Colonelul Weston spunea:

— Înţeleg foarte bine, căpitane Marshall, că trebuie că a fost o lovitură cumplită pentru dumneavoastră. Dar vă daţi seama că sunt nerăbdător să obţin informaţii complete cât mai repede cu putinţă.

Marshall dădu din cap.

— Înţeleg perfect. Daţi-i drumul.

— Doamna Marshall era a doua soţia a dumneavoastră?

— Da.

— Eraţi căsătoriţi de mult?

— De patru ani şi ceva.

— Cum se numea înainte de căsătorie?

— Helen Stuart. Numele ei de actriţă era Arlena Stuart.

— Era actriţă?

— Apărea în spectacole muzicale de revistă.

— Când s-a căsătorit a renunţat la scenă?

— Nu. A continuat să apară. S-a retras abia acum un an şi jumătate.

— A avut vreun motiv anume ca să se retragă?

Kenneth Marshall păru să reflecteze.

— Nu, spuse el. Pur şi simplu a Spus că se săturase.

— N-a făcut-o ca să. Ăă. Răspundă dorinţei expirese a dumneavoastră?

Marshall ridică din sprâncene.

— Oh, nu.

— Eraţi foarte mulţumit de faptul că a continuat să joace după ce v-aţi căsătorit?

Marshall surâse vag.

— Aş fi preferat să renunţe. Asta, da. Dar n-am făcut tapaj pe tema asta.

— Faptul n-a produs nici o disensiune între dumneavoastră?

— Categoric nu. Soţia mea era liberă să facă ce voia.

— Şi. Căsătoria a fost fericită?

Kenneth Marshall răspunse cu răceală:

— Absolut.

Colonelul Weston se opri un minut, apoi spuse:

— Căpitane Marshall, aveţi vreo – idee cine v-a ucis soţia?

Răspunsul veni fără cea mai mică ezitare.

— Absolut niciuna.

— Avea duşmani?

— Posibil.

— Poftim?

Celălalt continuă repede:

— Să nu mă înţelegeţi greşit, domnule. Soţia mea era actriţă. În plus, era o femeie foarte arătoasă. În ambele posturi a stârnit anumite gelozii şi invidii, ură şi răutate şi toate nemiloase, mai ales din partea femeilor. Dar asta nu e tot una cu a spune că a existat cineva capabil s-o omoare în mod deliberat.

Hercule Poirot vorbi pentru prima dată.

— Vreţi să spuneţi, monsieur, că duşmanii erau în majoritate sau în totalitate femei?

Kenneth Marshall se uită la el.

— Da, spuse el. Aşa e.

Inspectorul şef întrebă:

— Nu cunoaşteţi nici un bărbat care avea un dinte împotriva ei?

— Nu.

— Cunoscuse anterior pe cinevai din acest hotel?

— Cred că îl minoscuse pe domnul RedferN. La nu ştiu ce cocktail.

Weston făcu o pauză. Părea să delibereze dacă să continue sau nu subiectul. Decise să părăsească pista. Spuse:

— Sosim acum la dimineaţa de azi. Când aţi văzut-o ultima dată pe soţia dumneavoastră?

Marshall se gândi o clipă.

— M-amoiitat în camera ei în drum spre micul dejun.

— Scuzaţi-mă, aveaţi camere separate?

— Da.

— Şi ce oră era?

— Trebuie să fi fost în jur de nouă.

— Ce făcea?

— Îşi deschidea scrisorile.

— A spus ceva?

— Nimic care să prezinte un interes deosebit. Doar bună dimineaţa. Şi că era o zi frumoasă. Lucruri de genul ăsta.

— Cum se purta? Neobişnuit, cât de cât?

— Nu, perfect normal.

— Nu părea agitată, sau deprimată, sau supărată?

— În mod sigur n-am observat asta.

Hercule Poirot întrebă:

— A pomenit fie şi-n treacăt care era conţinutul scrisorilor ei?

Pe buzele lui Marshall apăru din nou un zâmbet uşor. Spuse:

— Din câte îmi amintesc, mi-a spus că toate erau note de plată.

— Soţia dumneavoastră a luat în pat micul dejuri?

— Da.

— Întotdeauna făcea aşa?

— Invariabil.

Hercule Poirot întrebă:

— La ce oră cobora de regulă?

— Oh, între zece şi unsprezece. De obicei mai aproape de unsprezece.

Poirot continuă:

— Dacă era să coboare la zece fix, ar fi fost ceva surprinzător?

— Da. Nu cobora des atât de devereme.

— Dar azi dimineaţă a făcut-o. De ce credeţi, căpitane Marshall?

Marshall răspunse netulburat:

— N-am nici cea mai mică idee. Poate datorită vremii. O zi nespus de frumoasă.

— N-aţi văzut-o când a plecat?

Căpitanul Marshall se foi uşor pe scaun.

— După micul dejun m-am uitat din nou în camera ei. Camera era goală. Am fost un pic mirat.

— Şi apoi aţi coborât pe plajă şi m-aţi întrebat dacă n-o văzusem?

— Aă. Da. Şi adăugă cu o uşoară subliniere: Iar dumneavoastră mi-aţi spus că nu.

Privirea inocentă a lui Poirot rămase neschimbată. Îşi mângâie uşor mustaţa spectaculoasă.

Weston întrebă:

— Aveaţi vreun motiv anume să vă căutaţi soţia în dimineaţa asta?

— Nu, doar mă întrebam unde e, atâta tot.

Weston îşi mută puţin scaunul. Glasul lui avu un ton diferit când spuse:

— Chiar adineauri aţi menţionat ca soţia dumneavoastră se cunoştea dinainte eu domnul Patrick Redfern. Cât de bine îl cunoştea soţia dumneavoastră pe domnul Redfern?

Kenneth Marshall spuse:

— Vă deranjează dacă fumez? Se căută prin buzunare. Drace! Mi-am rătăcit pipa pe undeva.

Poirot îi oferi o ţigară pe care el o acceptă. Aprinzându-şi-o, spuse:

— M-aţi întrebat de Redfern. Soţia mea mi-a spus că a dat de el la nu ştiu ce petrecere. Un cocktail.

— Deci îi era doar o cunoştinţa întâmplătoare?

— Aşa cred.
— De atunci. Inspectorul şef se opri. Am înţeles că acea cunoştijftă s-a transformat într-o relaţie destul de apropiată:
— Marshall răspunse tăios:
— Aşa aţi înţeles? Cine v-a spus asta?
— Aşa se bârfeşte în hotel.
O clipă, ochii lui Kenneth Marshall se opriră asupra lui Hercule Poirot cu un soi de mânie rece. Spuse:
— Bârfele din hotel sunt de regulă o ţesătură de minciuni!
— Se poate. Dar am impresia că domnul Redfern şi soţia dumneavoastră au dat apă la moară bârfelor.
— Cum adică?
— Erau în mod constant împreună.
— Asta e tot?
— Nu negaţi că aşa era?
— Poate o fi fost. N-am observat.
— Scuzaţi-mă, capitane Marshall, n-aţi obiectat la prietenia soţiei dumneavoastră cu domnul Redfern?
— Nu aveam obiceiul să critic conduita soţiei mele.
— N-aţi protestat sau obiectat în nici un fel?
— Categoric nu.
— Nici chiar dacă devenea subiect de scandal şi ducea la o continuă înstrăinare între domnul Redfern şi soţia lui?
Kenneth Marshall spuse rece:
— Eu îmi văd de treaba mea şi mă aştept ca şi ceilalţi să-şi vadă de a lor. Nu-mi plec urechea la bârfe şi ţaca-ţaca.
— Nu negaţi că domnul Redfern o admira pe soţia dumneavoastră?
— Probabil o admira. Majoritatea bărbaţilor o admira. Era o femeie foarte frumoasă.
— Dar dumneavoastră personal insistaţi că nu era nimic serios în această relaţie?
— Nu m-am gândit niciodată la asta, vă spun.
— Şi presupunând că avem un martor care poate declara că erau în relaţii de mare intimitate?

Ochii albaştri merseră din nou la Hercule Poirot, şi pe faţa de regulă impasibilă apăru din nou o expresie de dezgust.

— Dacă vreţi să ascultaţi basmele astea, ascultaţi-le! Soţia mea e moartă şi nu se poate apăra.

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră personal nu le credeţi?

Pentru prima dată, pe fruntea lui Marshall se făcură văzute câteva broboane de sudoare. Spuse:

— Nu intenţionez să cred nimic de genul ăsta. Nu v-aţi abătut oare cam mult de la esenţa acestei afaceri? Mă îndoiesc că ce cred sau nu este relevant pentru crima în sine;

Hercule Poirot răspunse înainte ca vreunul din ceilalţi doi să apuce să vorbească.

— Nu înţelegi, căpitane Marshall. Nu există crimă în sine, crima ca fapt pur şi simplu. În nouă cazuri din zece crima izvorăşte din caracterul şi circumstanţele persoanei omorâte. Pentru că victima era genul de persoană care era, de aceea a fost omorâtă! Până nu înţelegem pe deplin ce anume gen de persoană era Arlena Marshall, nu o să fim în stare să vedem în mod clar ce gen de persoană este cel sau cea care a omorât-o. Din asta apare necesitatea întrebării noastre.

Marshall se întoarse spre inspectorul şef.

— Asta-i şi părerea dumneavoastră?

Weston ezită puţin.

— Mă rog, până la un puncT. Ca să spun aşa.

Marshall râse scurt.

— Mă gândeam că n-o să fiţi de acord. Chestia asta cu caracterul este specialitatea lui monsieur Poirot, parcă.

Poirot spuse zâmbind:

— Cel puţin puteţi să vă felicitaţi că n-aţi făcut nimic ca să mă ajutaţi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ce ne-aţi povestit despre soţia dumneavoastră? Absolut nimic. Ne-aţi spus doar ce poate vedea oricine şi singur. Că

era fruirijoasă şi admirată. Nimic mai mult.

Kenneth Marshall ridică din umeri şi spuse simplu:

— Sunteţi nebun.

Se uită la inspectorul şef şi spuse apăsat:

— Dumneavoastră, domnule, aţi vrea să vă mai spun şi altceva?

— Da, căpitane Marshall, mişcările dumneavoastră din dimineaţa asta, vă rog.

Kenneth Marshall dădu din cap. Se aşteptase în mod clar la asta.

— Am luat micul dejun la parter ca de obicei şi am citit ziarul. Asta a jost înjur de nouă. După cum v-am spus, după aceea m-am dus în camera soţiei mele şi am descoperit că ieşise. Am coborât pe plajă, l-am văzut pe monsieur Poirot şi l-am întrebat dacă o văzuse. Apoi am făcut o scurtă baie şi m-am întors în hotel. Atunci era cam, staţi să văd, cam unsprezece fără douăzeci. Da, cam aşa. Am văzut ceasul din camera mea, dar camerista nu terminase încă. I-am cerut să termine mai repede ce avea de făcut. Trebuia să bat la maşină nişte scrisori pe care voiam să le trimit prin poştă. Am coborât din nou la parter şi am schimbat câteva vorbe în bar cu Henry. La unsprezece fără zece am urcat iarăşi în camera mea. Acolo mi-am dactilografiat scrisorile. Am bătut până la doisprezece fără zece. Apoi mi-am pus echipamentul de tenis deoarece aveam fixată o partidă de tenis la doisprezece. Ne rezervaserăm terenul cu o zi înainte.

— Gare noi?

— Doamna Redfern, domnişoara Darnley, domnul Gardener şi eu. Am coborât la doisprezece şi m-am dus pe teren. Domnişoara Darnley şi domnul Gardener erau acolo. Doamna Redfern a sosit câteva minute mai târziu. Am jucat tenis o oră. După aceea, chiar când intram în hotel, am. Am. Primit vestea.

— Mulţumesc, căpitane Marshall. Doar aşa, ca o problemă de procedură, există cineva care poate certifica faptul că

eraţi în camera dumneavoastră bătând la maşină între ăă. Unsprezece” fără zece şi doisprezece fără zece?

Kenneth Marshall zâmbi uşor.

— Vă gândiţi cumva că mi-am omorât soţia? Să văd. Camerista era prin preajmă dereticând prin camere. Trebuie să fi auzit maşina de scris. Şi apoi mai sunt chiar scrisorile. Cu toată nenorocirea asta nu le-am mai pus la poştă. Îmi imaginez că sunt o dovadă la fel de bună ca oricare alta.

Scoase din buzunar trei scrisori. Aveau adresa scrisă, dar nu aveau timbre.

— Apropo, conţinutul lor e strict confindenţial. Dar cânde vorba de crimă, trebuie să ai încredere în discreţia poliţiei. Conţin liste de cifre şi diverse declaraţii financiare. Cred că veţi afla că dacă puneţi un om de-al dumneavoastră să le bată la maşină nu o să reuşească să le termine în mai puţin de o oră.

Se opri.

— Sper că sunteţi satisfăcuţi.

Weston spuse liniştitor:

— Nu e vorba de bănuială. Tuturor celor de pe insulă li se va cere să spună ce au făcut în dimineaţa asta între unsprezece fără un sfert şi doisprezece fără douăzeci.

— Perfect.

— Încă un lucru, căpitane Marshall Cunoaşteţi ceva despre felul în care ar fi dispus soţia dumneavoastră de bunurile pe care le avea? Sau, mă rog, a lăsat deja nişte dispoziţii?

— Vă referiţi la testament? Nu cred să-şi fi făcut vreodată testamentul.

— Dar nu sunteţi sigur?

— Avocaţii ei sunt Barkett, Markett Applegood din Bedford Square. Ei au grijă de toate contractele ei şi tot restul. Dar sunt destul de sigur că nu şi-a făcut testamentul. Mi-a spus cândva că un lucru ca ăsta îi dădea fiori.

— În cazul acesta, dacă-a murit fără testament, dumneavoastră ca soţ vă revin bunurile ei.

— Da, aşa cred.
— Avea vreo rudă apropiată?
— Nu cred. Dacă avea, n-a pomenit niciodată de ea. Ştiu că părinţii ei au murit când era mică şi că nu avea fraţi sau surori.
— În tot cazul, îmi închipui că n-a avut mare lucru de lăsat.
— Dimpotrivă, spuse rece Marshall Acum doi ani, sir Roger Erskine, un vechi prieten de-al ei, a murit şi i-a lăsat cea mai mare parte a averii lui. Însuma, îmi închipui, aproape cincizeci de mii de lire.
Inspectorul Colgate ridică privirea. În ochii lui se citea un soi de alertă. Până acum stătuse tăcut. Întrebă:
— Deci, în realitate, soţia dumneavoastră era o femeie bogată?
Kenneth Marshall dădu din umeri.
— Presupun că, într-adevăr, era.
— Şi totuşi spuneţi că nu şi-a făcut testamentul?
— Puteţi întreba avocaţii. Dar eu sunt aproape sigur că nu. Cum vă spuneam, considera că poartă ghinion. După o scurtă pauză, Marshall adăugă: Mai e ceva?
Weston clătină din cap.
— Nu cred. Ce zici, Colgate? Nu. Încă o dată, căpitane Marshall, permiteţi-mi să vă prezint condoleanţele mele.
Marshall spuse cu hopuri:
— Oh. Mulţumesc.
Ieşi.
Cei trei se uitară unul la altul. Weston spuse:
— Stăpânit tip. N-a trădat nimic, nu-i aşa? Dumneata ce părere ai despre el, Colgate?
Inspectorul clătină din cap.
— E greu de spus. Nu e genul de om care să se manifeste. Soiul ăsta face impresie proastă în boxa martorilor, şi totuşi e un pic nedrept să fie aşa. Uneori, oamenii ca el sunt complet dărâmaţi şi totuşi n-o pot arăta. Comportarea de felul ăsta îi face pe juraţi că dea verdictul „vinovat”. Şi nu din cauza probelor, ci pentru că ei nu pot. Crede, pur şi

simplu, că un bărbat şi-a pierdut soţia şi totuşi vorbeşte şi se poartă cu atâta detaşare.

Weston se întoarse spre Poirot.

— Dumneata, Poirot, ce crezi?

Hercule Poirot îşi ridică mâinile.

— Ce poţi să spui? E ermetic ca o scoică. Şi-a ales rolul. N-a văzut nimic, n-a auzit nimic, nu ştie nimic!

— Am avea de unde alege motivele, spuse Colgate. Gelozia sau banii. Fireşte, într-un fel, soţul e principalul suspect. La el te gândeşti prima dată. Dacă ştia că nevastă-sa se ţinea cu alt tip.

Poirot interveni.

— Cred că ştia.

— De ce spuneţi asta?

— Ascultă, prietene. Noaptea trecută am stat de vorbă cu doamna Redfern la Sunny Ledge. Am coborât apoi spre hotel şi, în drum, i-am văzut pe cei doi împreună. Pe doamna Marshall şi Patrick Redfern, adică. După câteva clipe m-am întâlnit cu căpitanul Marshall. Chipul îi era împietrit. Nu spunea nimic. Absolut nimic! Era cam prea érmetic, dacă mă înţelegi. Oh” ştia perfect!

Colgate mormăi cu îndoială:

— Mă rog, dacă aşa credeţi…

— Sunt sigur! Deci, ce ne spune asta? Ce simţea Kenneth Marshall pentru soţia lui?

Colonelul Weston spuse:

— Moartea soţiei îl lasă destul de rece.

Poirot clătină nemulţumit din cap.

Inspectorul Colgate spuse:

— Uneori, tipii ăştia liniştiţi au dedesubturi foarte violente, ca să zic aşa. Ţin totul în ei. Se poate s-o fi iubit la nebunie şi să fi fost nebun de gelozie. Dar nu e genul care s-o arate.

Poirot spuse încetişor:

— E posibil. Da. Acest căpitan Marshall e o figură foarte interesantă. Mă interesează tare mult. Şi el, şi alibiul lui.

Alibiul e bătutul la maşină! Râse scurt colonelul Weston. Çe ai de spus despre asta, Golgate?

— Ei bine, domnule, eu înclin să cred în acest alibi. Nu e prea solid, dar. E natural. Iar dacă aflăm că acea cameristă era prin apropiere şi chiar a auzit maşina de scris, ei bine, atunci aş spune că totul e în regulă şi că trebuie să căutăm în alta parte.

— Hm! Spuse colonelul Weston. Unde să cauţi?

Câteva minute, cei trei cântăriră întrebarea.

Inspectorul Colgate vorbi primul.

— Problema se pune aşa: a fost cineva din afară, sau vreunul din oaspeţii hotelului. Nu-i elimin total pe servitori, dar nu mă aştept câtuşi de puţin ca vreunul din ei să aibă vreo treabă cu asta. Nu, a fost fie cineva din afară, fie un client din hotel. Aşa ar trebui să privim lucrurile. În primul rând, motivul. Există un câştig. Se pare că singura persoană care avea de câştigat de pe urma morţii ei este soţul. Ce alte motive mai sunt? Primul şi cel mai puternic – gelozia. Mie povestea asta mi se pare că se încadrează mai mult ca oricând în categoria crimelor pasionale. Nu-i aşa, monsieur Poirot?

Poirot se uită în tavan şi murmură:

— Există atât de multe pasiuni!

Inspectorul Colgate continuă:

— Soţul ei n-a admis că ea a avut duşmani, duşmani adevăraţi, adică, dar eu nu cred nici o clipă că aşa a fost. Aş spune că o femeie ca ea a avut. Ei bine, a avut câţiva duşmani foarte înrăiţi. Ei, domnule, ce spuneţi?

Poirot răspunse:

— Mais oui, asta aşa e. Arlena Marshall ştia să-şi facă duşmani. Dar după părerea mea, teoria duşmanilor nu stă în picoare pentru că, vezi dumneata, inspectore, duşmanii Arlenei Marshall erau, cred eu, întotdeauna femei.

Colonelul Wston mormăi:

— E ceva în asta. Femeile sunt cele care au forfecat-o şi aici.

Poirot continuă.

— Nu prea pare posibil ca această crimă să fi fost comisă de o femeie. Ce spun probele medicale?

Weston mârâi din nou şi spuse:

— Neadsen este aproape convins că a fost strangulată de un bărbat. Mâini mari, strânsoare puternică. Fireşte, e posibil s-o fi făcut şi o femeie deosebit de atletică. Dar e al naibii de puţin probabil.

Poirot dădu din cap.

— Exact. Arsenic în ceai. O cutie cu ciocolată otrăvită. Un cuţit. Chiar şi un pistol. Dar strangulare – nu! Un bărbat trebuie şă căutăm noi. Or asta e cam dificil. Există două persoane aici în hotel care aveau motiv să dorească moartea Arlenei Marshall, dar amândouă sunt femei.

Colonelul Weston întrebă:

— Una din ele e soţia lui Redfern, presupun?

— Da. Doamna Redfern ar fi putut să-şi pună în cap s-o omoare. PArlena Stuart. Avea, să spunem, un motiv amplu. Şi mai cried că doamna Redfern ar fi în stare să comită o crimă. Dar nu genul ăsta de crimă. În ciuda nefericirii şi geloziei ei, nu este o femeie pătimaşă, capabilă de pasiuni puternice. În dragoste, e devotată şi loială, nu pătimaşă. Cum spuneam mai înainte, poate arsenic în ceai, dar nu strangulare. În plus sunt sigur că e incapabilă din punct de vedere fizic să comită o crimă ca asta. Are mâini şi picioare mici, sub medie.

Weston dădu din cap şi spuse:

— Asta nu e crimă înfăptuită de o femeie. Nu, un bărbat a făcut-o.

Inspectorul Colgate tuşi.

— Permiteţi-mi să înaintez o ipoteză. Să spunem că înainte de a-1 cunoaşte pe acest domn Redfern, doamna a avut o altă combinaţie cu cineva. Să-i spunem X. Ea îl lasă pe X pentru domnul Redfern. X e nebun de furie şi gelozie. O urmează până aici, să spunem undeva în vecinătate, vine pe insulă şi o lichidează. E o posibilitate!

Weston spuse:

— Într-adevăr, e posibil. Iar dacă e adevărat, ar trebui să fie lesne de dovedit. A venit el cu barca sau cu platforma? Mai probabil, Cu barca. Dacă e aşa, trebuie s-o fi închiriat de undeva. Ai face bine să te interesezi.

Se uită la Poirot.

— Ce crezi de ipoteza lui Colgate?

— Lasă prea multe în seama şansei. În plus, undeva tabloul nu e adevărat. Vezi dumneata, eu nu mi-1 pot imagina pe bărbatul acesta. Bărbatul care e nebun de furie şi gelozie.

Colgate spuse:

— Bărbaţii chiar se scrânteau din pricina ei, domnul'e. Uitaţivă la Redfern.

— Da, da. Şi totuşi.

Colgate îl privi întrebător.

Poirot clătină din cap şi spuse gânditor:

— Undeva, ne-a scăpat ceva.

Capitolul VI

Colonelul Weston parcurgea registrtri hotelului. Citi cu glas tare:

Maiorul şi doamna Cowan, Domnişoara Pamela Cowan, Domnul Robert Cowan, Domnul Evan Cowan, Rydal's Mount.

Leatherhead Domnul şi doamna Masterman, Domnul Edward Masterman, Domnul Roy Masterman, Marlborough Avenue, Londra, N. W.

Domnul şi doamna Gardener, New York.

Domnul şi doamna Redfern, Crossgates, Seldon, Princes Risborough, Maiorul Barry

18 Cardon St, St. James, Londra, S. W.l.

Domnul Horace Blatt,

5 Pickersgill Street, Londra, E. C.2.

Monsieur Hercule Poirot, Whitehaven Mansions, Londra, W.l.

Domnişoara Rosamund Darnley,

8 Cardigan Court, W.l.

Domnişoara Emily Brewster, Southgates; Sunbury – on – Thames.

Reverendul Stephen Lane, Londra.

Căpitanul şi doamna Marshall, Domnişoara Linda Marshall,

7 3 Upcott Mansions, Londra, S. W.7 .

Se opri.

Inspectorul Colgate spuse:

— Cred, domnule, că putem tăia de pe listă primele două înregistrări. Doamna Castle mi-a spus că familiile Masterman şi Cowan vin în fiecare vară aici, în mod regulat, cu copiii. În dimineaţa asta au plecat într-o excursie de o zi pe mare. Au pornit imediat după nouă. I-a luat un bărbat pe nume Andrew Boston. Putem verifica, dar părerea mea e că totul e în regulă.

Weston dadu din cap.

— De acord. Să eliminăm pe oricine putem. Ne poţi da, ceva indicii despre ceilalţi, Poirot?

— Superficial, e simplu. Familia Gardener este o pereche de vârstă mijlocie, plăcută, umblâtă. De vorbit, vorbeşte numai doamna. Soţul încuviinţează. El joacă tenis şi golf şi are un fel de umor sec care e atrăgător când eşti numai cu el.

— Pare să fie în regulă.

— Apoi, soţii Redfern. Domnul Redfern este tânăr, atrăgător în ochii femeilor, înotător formidabil, bun jucător de tenis şi dansator desăvârşit. Despre soţia lui deja v-am vorbit. E liniştită, frumuşică în felul ei spălăcit. Cred că îi este devotată soţului ei. Are ceva ce Arlena Marshall nu avea.

— Adică?

— Minte.

Inspectorul Colgate oftă. Spuse:

— Când e vorba de dragoste pătimaşă, mintea nu contează prea mult.

— Poate că nu. Şi totuşi, cred cu convingere că în ciuda pasiunii lui pentru doamna Marshall, Patrick Redfern ţine cu adevărat la soţia lui.

— Se poate, domnule. N-ar fi pentru prima dată când se întâmplă aşa ceva.

Poirot murmură:

Asta e necazul în treaba asta. Femeilor le este întotdeauna greu să creadă acest lucru. Dar să continuăm. Maiorul Barry. Rezervist în armata din India. Un admirator al femeilor. Povestitor de istorioare lungi şi plictisitoare.

Inspectorul Colgate oftă.

— Nu e nevoie să continuaţi, domnule. Am cunoscut câţiva la viaţa mea.

— Domnul Horace Blatt. Aparent, e un om bogat. Vorbeşte o mulţime despre. Domnul Blatt. Vrea să fie prieten cu toată lumea. E trist, pentru că nimeni nu-1 place. Şi mai e ceva. Aseară, domnul Blatt mi-a pus foarte multe întrebări. Era neliniştit. Da, e ceva în neregulă cu domnul Blatt.

Făcu o pauză, apoi continuă cu glasul schimbat:

— Urmează domnişoara Rosamund Darnley. Afacerea ei se numeşte Rose Mond Ltd. Este o creatoare de modă renumită. Ce pot să spun despre ea? Are cap şi farmec şi eleganţă. E o adevărată plăcere să o priveşti. Şi e o prietenă a căpitanului Marshall.

Weston se înălţă în scaun.

— Oh, da?

— Da. Nu s-au mai văzut de nişte ani.

Weston întrebă:

— Ştia că el avea să vină aici?

— Ea spune că nu.

Poirot făcu o nouă pauză, dupa care continuă:

— Cine urmează? Domnişoara Brewster. O găsesc niţeluş alarmantă. Scutură din cap. Are un glas de bărbat. E aspră şi viguroasă. Face canotaj şi are handicapul lui patru la golf. Totuşi, cred că e bună la inimă.

Weston spuse:

— Ne mai rămâne reverendul Stephen Lane. Cine este acest reverend?

— Poţi să-ţi spun doar un lucru. E un bărbat într-o stare de măre tensiune nervoasă. Cred de asemenea că e un fanatic.

Inspectprul Colgate spuse:

— Oh, genul acela de persoană!

Weston spuse:

— Deci, asta-i gaşca. Se uită la Poirot. Pari foarte îngândurat, prietene.

— Da. Pentru că, vezi dumneata, când doamna Marshall a plecat azi dimineaţă şi m-a rugat să nu spun nimănui că o văzusem, în mintea mea m-am grăbit să trag o anumită concluzie. M-am gândit că prietenia ei cu Patrick Redfern crease neînţelegeri între ea şi soţul ei. M-am gândit că se ducea să se întâlnească undeva cu Patrick Redfern şi nu voia ca soţul ei să ştie unde era.

Făcu o pauză.

— Dar, vezi dumneata, aici am greşit. Pentru că, deşi soţul ei a apărut aproape imediat pe plajă şi m-a întrebat dacă o văzusem, Patrick Redfern a apărut şi el, şi era cât se poate de evident că o căuta! De aceea, prietene, mă întreb: cine era cel cu care plecase Arlena Marshall să se întâlnească?

Inspectorul Colgate clătină din cap. Spuse:

— Dumneavoastră cine credeţi că era?

— Tocmai asta nu-mi pot imagina. Chiar adineauri am citit lista cu oaspeţii hotelului. Cu toţii sunt de etate medie, plicticoşi. Pe care din ei l-ar fi preferat – Arlena Marshall lui Patrick Redfern? Nu, asta-i imposibil. Şi, cu toate astea, ea chiar a plecat să se întâlnească cu cineva. Iar acel cineva nu era Patrick Redfern.

Weston îngână:

— Nm crezi că a plecat pur şi simplu ca să fie singură?

Poirot clătină din cap.

— Este evident, mon cher, că n-ai. Cunoscut-o pe moartă. Arlena Marshall practic. N-ar fi existat în solititudine. Ea

trăia doar în contextul admiraţiei bărbaţilor. Nu, Arlena Marshall a plecat să se întâlnească cu cineva. Cu cine?

Colonelul Weston oftă, clătină din cap şi spuse:

— Ei bine, putem intra mai târziu în teorii. Acum să trecem la interviuri. Să aflăm clar şi răspicat unde a foşt fiecare. Cred că ar fi bine s-o vedem mai întâi pe fata lui Marshall. Poate ne va spune ceva folositor.

Linda Marşhall intră stângace în încăpere, izbindu-se de tocul uşii. Respira repede şi avea pupilele dilatate. Semăna cu un mânz speriat. Colonelul Weston simţi un impuls de simpatie pentru ea. Gândi: „Biata copilĂ. La urma urmei nu-i decât un copil... Treaba asta trebuie să fi fost un şoc destul de mare pentru ea”.

Trase un scaun şi spuse cu un glas liniştitor:

— Îmi pare rău că trebuie să treci prin asta, domnişoară. Linda, nu-i aşa?

Glasul ei avea acea sacadare caracteristică, adesea, şcolăriţelor. Mâinile ei odihneau neajutorate pe masă, în faţa lui – mâini patetice, mari şi roşii, cu oase mari şi încheieturi lungi. Weston gândi: „O copilă n-ar trebui amestecată în astfel de lucrui”.

Spuse liniştitor:

— Nu e vorba de nimic foarte alarmant. Vrem doar să ne spui tot ce ştii că ne-ar putea fi util, atâta tot.

Linda întrebă:

— Vreţi să spuneţi. Despre Arlena?

— Da, ai văzut-o în dimineaţa asta?

— Nu. Arlena coboară întotdeauna destul de târziu. Îsi ia nuicul dejun în pat.

Hercule Poirot întrebă:

— Dar dumneata, mademoiselle?

— Oh, eû cobor. Micul dejun în pat e atât de „îmbâcsit”!

Weston spuse:

— Vrei să ne. Spui ce ai făcut azi dimineaţă?

— Păi, mai întâi am făcut o baie în mare şi apoi am luat micul dejun, şi pe urmă m-am dus cu doamna Redfern la

Gull Cove.
— Cât era ceasul când ai plecat cu doamna Redfern?
— Ea mi-a spus că mă aşteaptă în hol la zece şi jumătate. Mă temeam că am să întârzii, dar n-am întârziat. Am plecat la vreo trei minute după zece şi jumătate.
Poirot întrebă:
— Şi ce-aţi făcut la Gull Cove?
— Oh, eu m-am uns cu ulei şi am stat la soare, iar doamna Redfern a făcut schiţe. Mai târziu, eu am intrat în apă, iar Christine s-a întors la hotel ca să se schimbe pentru tenis.
Weston întrebă ca din întâmplare:
— Îţi aminteşti ce oră era?
— Când s-a întors doamna Redfern la hotel? Douăsprezece fără un sfert.
— Eşti sigură că era douăsprezece fără un sfert?
Linda făcu ochii mari.
— Oh, da. M-am uitat la ceas.
— Ceasul care îl porţi acum?
— Da.
— Te superi dacă mă uit la el?
Linda îi întinse ceasul. Weston îl compară cu al lui şi cu ceasul din hotel. Zâmbind, spuse:
— Corect la secundă. Şi după aceea ai făcut o baie?
— Da.
— Şi te-ai întors la hotel. Când?
— Pe la unu. Şi. Şi atunci. Ain auzit. De Arlena.
Glasul i se schimbă.
Colonelul Weston întrebă:
— Te. Ăă. Te împăcai bine cu mama ta vitregă?
Ea îi privi o clipă fără să răspundă. Apoi spuse:
— Oh, da.
Poirot întrebă:
— O plăceai, mademoiselle?
Linda răspunse din nou:
— Oh, da. Şi adăugă: Arlena era foarte bună cu mine.
Weston spuse pe un ton glumeţ:

— Nu era mama vitregă nemiloasă, aşa-i?

Linda clătină din cap fără să zâmbească.

Weston spuse:

— Asta-i bine. Astâ-i bine. Ştii, uneori în familie intervin discuţii. Gelozie. Şi tot restul. Fata şi tatăl ei sunt prieteni buni şi pe urmă, când el e total îmbrobodit de noua soţie, fata se cam supără niţeluş. Tu nu simţeai asta, aşa-i?

Linda se uita lung la el. Spuse cu o sinceritate evidentă.

— Oh, nu.

Weston spuse:

— Îmi închipui că tatăl tău era. Ăă. Foarte absorbit de ea.

Linda răspunse simplu: – - Nu ştiu.

Weston continuă:

— Cum spuneam, în familie apar tot soiul de probleme. Certuri,. Scandaluri. Lucruri de genul ăsta. Dacă soţul şi soţia se poartă ttrât unul cu altul, asta devine şi pentru fiică un pic neplăcut. Ceva în sensul ăsta?

Linda întrebă limpede:

— Adică, dacă tata şi Arlena se certau?

— Ei bine. Da.

Weston gândi: „Scârboasă afacere, să întrebi un copil despre tatăl lui! De ce m-oi fi făcut poliţist? La naiba, totuşi trebuie s-o fac”.

Linda spuse cu hotărâre:

— Nu. Şi adăugă: „Tata nu se ceartă cu lumea. El nu e deloc aşa.”

Weston spuse:

— Şi acum, domnişoară Linda, te rog să te gândeşti foarte bine. Ai cât de cât o idee cine putea să-ţi omoare mama vitregă? Ai auzit ceva sau ştii ceva care ne-ar putea ajuta în sensul ăsta?

Linda rămase tăcută un minut. Părea să reflecteze fără grabă asupra întrebării. În cele din urmă spuse:

— Nu, nu ştiu cine putea să vrea s-o omoare pe Arlena. Adăugă: Fireşte, cu excepţia doamnei Redfern.

Weston întrebă:

— Crezi că doamna Redfern vroia s-o omoare? De ce?

— Din cauză că soţul ei o iubea pe Arlena. Dar nu cred că chiar ar fi vrut s-o omoare. Vreau să spun, îşi dorea s-o ştie moartă. Dar asta nu e deloc acelaşi lucru, nu-i aşa?

Poirot spuse cu blândeţe:

— Nu, nu e acelaşi lucru.

Linda dădu din cap. Pe chipul ei trecu un spasm ciudat. Spuse:

— Şi, oricum, doamna Redfern n-ar putea face aşa ceva – să omoare pe cineva. Nu E. Nu e violentă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Weston şi Poirot dădură din cap. Poirot spuse:

— Ştiu exact ce vrei să spui, copila mea, şi sunt de acord cu tine. Doamna Redfern nu face parte din acei oameni care, cum se spune, „văd roşu în faţa ochilor”. Ea n-ar fi scuturată de o furtună de emoţii. N-ar dori cu disperare să-şi încleşteze mâinile în jurul unui gât alb şi să strângă.

Se opri.

Liuda se ridică precipitat de la masă. Cu un glas tremurător, întrebă:

— Acum pot să plec? Asta e tot?

Colonelul Weston spuse:

— Da, da, asta-i tot. Mulţumim, domnişoară Linda.

Se ridică şi ii deschise uşa. Apoi se întoarse şi îşi aprinse o ţigară.

— Phiu! Urâtă sarcină avem! M-am simţit oribil întrebând-o pe copila asta despre relaţiile dintre tatăl ei şi mama ei vitregă. Este cam cum ai invita o fiică să pună laţul în jurul gâtului propriului tată. Totuşi, a trebuit s-o facem. Crima e crimă. Iar ea este persoana cea mai potrivită să cunoască adevărul situaţiei. Totuşi, sunt destul de mulţumit că n-a avut nimic să ne spună în direcţia asta.

Poirot spuse:

— Da, mi-am dat seama.

Weston tuşi stânjenit şi spuse:

— Apropo, Poirot, ai mers cam departe cu chestia aia cu mâinile încleştate în jurul gâtului. Nu e genul de idee care s-o vâri în mintea unui copil.

Poirot îl privi gânditor.

— Deci dumneata crezi că i-am vârât idei în minte?

— Nu? Hai să fim serioşi!

Poirot clătină din cap.

Weston părăsi subiectul. Spuse:

— Pe total, am scos foarte puţine chestii utile de la ea. Cu excepţia alibiului mai mult sau mai puţin complet al doamnei Redfern. Dacă au fost împreună de la zece şi jumătate până la douăsprezece fără un sfert, Christine Redfern iese din cauză.

Poirot spuse:

— Există motive mai bune decât ăsta care o scot pe doamna Redfern din cauză. Sunt convins că atât 'mental cât şi fizic i-ar fi fost imposibil să stranguleze pe cineva. E mai degrabă rece decât caldă, capabilă de un devotament profund şi constanţa, dar nu de pasiune clocotitoare sau furie. Mai mult, mâinile ei sunt mult prea mici şi delicate.

Colgate spuse:

— Sunt de acord cu monsieur Poirot. Ea iese din discuţie. Dr. Neadsen spune că femeia aceea a fost gâtuită de nişte mâini zdravene.

Weston spuse:

— Ei bine, ar fi bine să-i chemăm acum pe soţii Redfern. Îmi închipui că el şi-a mai revenit un pic din şoc între timp.

La această oră, Patrick Redfern îşi recăpătase întreg calmul. Arăta palid şi istovit şi foarte tânăr, dar purtarea îi era perfect liniştită.

— Sunteţi domnul Patrick Redfern din Crossgates, Seldon Princes Risbourough?

Da.

— De când o cunoaşteţi pe doamna Marshall?

Patrick Redfern ezită, apoi spuse:

— De trei luni.

Weston continuă:

— Căpitanul Marshall ne-a spus că aţi cunoscut-o întâmplător la un cocktail. E adevărat?

— Da, cam aşa a fost.

— Căpitanul Marshall a sugerat că-nu vă cunoşteaţi bine până v-aţi întâlnit aici. Aşa e, domnule Redfern?

Din nou Patrick Redfern ezită o clipă.

— Păi. Nu chiar. De fapt, ne-am văzut multicel, într-un fel sau altul.

— Fără ştirea căpitanului Marshall?

Redfern roşi uşor.

— Nu ştiu dacă ştia sau nu despre asta.

Hercule Poirot murmură:

— Şi, do asemenea, fără ştirea soţiei dumitale, domnule Redfern?

— Cred că i-am pomenit soţiei mele că o cunoscusem pe renumita Arlena Stuart.

Poirot insistă:

— Dar ea nu ştia cât de des o vedeai?

— Mă rog, probabil că nu.

Weston spuse:

— Aţi aranjat cu doamna Marshall să vă întâlniţi aici?

Redfern rămase tăcut un minut. Apoi ridică din umeri.

— În fine, îmi închipui că tot o să se afle. Nu are rost să vă ascund. Eram topit după femeia asta. Nebun. Îndrăgostit pătimaş. Ea a vrut să vin aici. Am ezitat un pic, apoi am acceptat. Aş. Aş. Ei bine, aş fi făcut orice mi-ar fi cerut. Avea efectul ăsta asupra oamenilor.

Hercule Poirot murmură:

— Ne zugrăveşti un tablou al ei foarte clar. Era eterna Circe. Chiar aşă.

Patrick Redfern rosti cu amărăciune:

— Transforma bărbaţii în porci! Am să fiu sincer cu dumneavoastră, domnilor. N-am să vă ascund nimic. La ce mi-ar folosi? Cum spuneam, eram nebun după ea. Nu ştiu dacă ea ţinea sau nu la mine. Ea pretindea că da, dar cred

că era una din acele femei care îşi pierd interesul pentru un bărbat după ce l-au cucerit total. Ştia că mă cucerise. Azi dimineaţă când am găsit-o acolo pe plajă, moartă, a fost ca şi cuM. Ca şi cum ceva m-a izbit drept între ochi. Am fost ameţit. Făcut knock out.

Poirot se aplecă.

— Şi acum?

Patrick Redfern îi susţinu privirea. Spuse:

— I-am spus adevarul. Vreau să vă întreb următorul lucru: cât din povestea asta o să fie făcut public? Nu pentru că aş avea vreo legătură cu moartea ei. Dar dacă totul iese la suprafaţă, o să fie foarte neplăcut pentru soţia mea. Oh, ştiu, continuă el repede. Credeţi că nu m-am prea gândit la ea până acum. Poate că e adevărat. Dar, deşi aş putea să par cel mai mare ipocrit, adevărul-adevărat este că ţin la soţia mea. Ţin foarte mult la ea… Cealaltă – dădu din umeri – a fost o nebunie. O tâmpenie pe care o fac bărbaţii. Dar Christine e altfel. Ea este reală. Aşa rău cum am tratat-o, tot timpul am ştiut în adâncul sufletului meu că era persoana care conta cu adevărat. Se opri, oftă,'şi spuse cam patetic: Aş vrea să vă pot face să credeţi asta.

Hercule Poirot se aplecă din nou şi spuse:

— Dar eu chiar o cred. Da, o cred!

Patrick Redfern îl privi recunoscător.

— Vă mulţumesc.

Colonelul Weston îşi drese glasul.

— Poate înţelegeţi, domnule Redfern, că n-o să intrăm în lucruri irelevante. Dacă pasiunea dumneavoastră pentru doamna Marshall n-a avut nici un rol în crimă, n-ar avea rost s-o aducem în prim-planul acestui caz. Dar, se pare, nu vă daţi seama de un lucru, şi anume că acea. Ăă. Intimitate. Poate avea o legătură foarte directă cu crima. Ar putea constitui, înţelegeţi, un motiv pentru o crimă.

— Motiv?

— Da, domnule Redfern, motiv! Căpitanul Marshall probabil că nu ştia de această legătură. Dacă a aflat subit?

— Oh, Doamne! Exclamă Redfern. Vreţi să spuneţi că i s-a urcat la cap şi. A omorât-o?

Inspectorul şef răspunse cu răceală:

— Soluţia asta nu v-a trecut prin minte?

Redfern clătină din cap.

— Nu. Ciudat. Nu m-am gândit la asta. Vedeţi dumnea-voastră, Marshall e un tip atât de liniştit! Eu. Oh, nu mi se pare probabil.

Weston întrebă:

— În povestea asta, care era atitudinea doamnei Marshall faţă de soţul ei? Erâ. Mă rog, o neliniştea faptul că ar putea ajunge la urechile lui? Sau îi era indiferent?

Redfern răspunse încetişor:

— Era. Puţin nervoasă. Nu voia ca el să bănuiască ceva.

— Se temea de el?

— Teamă. Nu, n-aş putea spune asta.

Poirot murmură:

— Scuză-mă, monsieur Redfern, nu s-a pus niciodată problema unui divorţ?

Patrick Redfern clătină cu hotărâre din cap.

— Oh, nu, nici vorbă. Era Christine la mijloc, înţelegeţi. Iar Arlena, sunt sigur, nu s-a gândit niciodată la aşa ceva. Era perfect mulţumită cu Marshall. El E. Mare mahăr în felul lui. Zâmbi brusc. De familie bună. Şi tot,tacâmul, şi foarte înstărit. Ea nu s-a gândit niciodată la mine ca la un posibil soţ. Nu, eu eram doar unul din turmă. Ceva cu care să-ţi omori timpul. Am ştiut-o tot timpul, şi cu toate astea, nu mi-a schimbat sentimentele faţă de ea.

Glasul i se pierdu. Stătea şi se gândea.

Weston îl readuse la cerinţele momentului.

— Domnule Redfern, aţi avut vreo întâlnire particulară cu doamna Marshall în dimineaţa ăsta?

Patrick Redfern păru uşor nedumerit.

— Nu o întâlnire particulară, nu. De regulă ne întâlneam în fiecare dimineaţă pe plajă. Obişnuiam să vâslim prin preajmă pe plute sau platforme.

— V-a surprins că n-aţi găsit-o acolo azi dimineaţă?
— Da. Foarte mult. N-am înţeles deloc de ce n-a venit.
— Ce aţi crezut?
N-am ştiut ce să cred. Adică, tot timpul m-am gândit că o să apară.
— Dacă era să aibă o întâlnire în altă parte, nu aveaţi idee cu cine putea să aibă acea întâlnire?
Patrick Redfern se mulţumi doar să clatine din cap.
— Când aveaţi rendezvous cu doamna Marshall, unde vă întâlneaţi?
— Uneori ne întâlneam după-amiaza jos, la Gull Cove. După-amiază soarele nu bate în Gull Cove, aşa că nu e multă lume acolo. Ne-am întâlnit acolo o dată sau de două ori.
— Niciodată în altă parte? Pixy Cove, de exemplu?
— Nu. Vedeţi dumneavoastră, Pixy Covè e cu faţa la vest şi după-amiaza oamenii merg acolo cu barca sau cu pluta. N-am încercat niciodată să ne întâlnim dimineaţa. Ar fi fost bătător la ochi. După-amiază lumea doarme sau lâncezeşte şi nimeni nu prea ştie unde sunt ceilalţi.
Weston dădu din cap.
Patrick Redfern continuă:
— După cină, în nopţile frumoase, firește, obişnuiam să facem o plimbare în diferite părţi ale insulei.
Hercule Poirot îngână: „Ah, da!”, iar Patrick Redfern îi aruncă o privire întrebătoare.
Weston întrebă:
— Deci nu ne puteţi da nici un ajutor cu privire la motivul care a dus-o pe doamna Marshall la Pixy Cove în dimineaţa asta?
Redfern clătină din cap. Glasul lui sună sincer nedumerit.
— N-am nici cea mai mică idee!
— Avea prieteni care stau în vecinătate?
— Nu cunosc. Oh, sunt sigur că nu avea.
— Şi. Acum, domnule Redfern, vă rog să vă gândiţi bine. O cunoaşteţi pe doamna Marshall de la Londra. Trebuie că

aveţi cunoştinţe printre membri cercului ei. Există vreo persoană care putea să aibă un dinte împotriva ei? Cineva, de pildă, pe care 1-a părăsit pentru dumneavoastră?

Patrick Redfern se gândi câteva minute. Apoi clătină din cap.

— Sincer să fiu, nu cunosc pe nimeni.

Colonelul Weston tamburina cu degetele în masă. În cele din urmă, spuse:

— Ei bine, asta e. Se pare că ne-au rămas trei posibilităţi. Cea a unui ucigaş necunoscut, vreun maniac, care s-a întâmplat să fie prin împrejurimi. Iar asta. E cam trasă de păr.

Redfern îl întrerupse:

— Şi totuşi, de departe cea mai probabilă explicaţie.

Weston clătină din cap.

— Asta nu-i una din crimele din păduricile singuratice. Golful ăsta e destul de inaccesibil. Omul ar fi trebuit să vină aici fie pe pasarelă, trecând pe lângă hotel, apoi peste stânci şi să coboare scara aceea, fie cu barca. Oricare din aceste moduri este puţin probabil pentru o crimă întâmplătoare.

Patrick Redfern spuse:

— Spuneaţi că există trei posibilităţi.

— Um. Da. Pe insulă erau doi oameni care aveau un motiv ca s-o omoare. Unul era soţul ei, al doilea, soţia dumneavoastră.

Redfern se holbă la el. Părea năucit.

— Soţia mea? Christine? Vreţi să spuneţi că Christine a avùt vreo legătură cu asta?

Se ridică şi se bâlbâi uşor în graba de a-şi găsi vorbele.

— Sunteţi nebun. Complet nebun. Christine? Vai, e imposibil! E de râs!

Weston spuse:

— Cu toaţe acestea, domnule Redfern, gelozia este un motiv foarte puternic. Femeile geloase îşi pierd complet controlul.

— Nu şi Christine. Ea. Oh, ea nu e aşa. Era nefericită, da. Dar nu e genul de persoană care să. Oh, în ea nu există nici urmă de violenţă!

Boirot dădu gânditor din cap. Violenţă. Acelaşi cuvânt pe care îl folosise şi Linda Marshall. Ca şi înainte, era de acord.

— În plus, continuă Redfern încrezător, ar fi absurd. Arlena era de două ori mai puternică decât Christine. Mă îndoiesc că Christine îr putea strangula o mâţă. Darmite o fiinţă puternică, oţelită ca Arlena. Şi, apoi, Christine n-ar putea să coboare în viaţa ei scara aia spre plajă. Are vertij. Şi. Oh, toată treaba e fantastică.

Colonelul Weston îşi scărpină urechea.

— Mă rog, privită aşa, ipoteza pare puţin probabilă. Dar motivul e primul lucru pe care trebuie să-1 căutăm. Motivul şi prilejul.

După ce Redfern părăsi camera, inspectorul şef. Spuse cu un zâmbet slab:

— N-am considerat necesar şă-i spun amicului că soţia lui are alibi. Vroiam să aud ce are de spus la ideea asta. L-am zgâlţâit un pic, nu-i aşa?

Hercule Poirot murmură:

— Argumentele pe care le-a adus sunt tot atât de puternice ca un alibi.

— Da. Nu ea a făcut-o! Nu putea s-o facă. Îi era imposibil din punct de vedere fizic, cum spuneai. Marshall putea să o facă, dar se pare că n-a făcut-o.

Inspectorul Colgate tuşi.

— Scuzaţi-mă, domnule, mă gândeam la acel alibi. Dacă a planificat toată treaba, e posibil ca acele scrisori să fi fost scrise înainte, că să le aibă gata.

Weston spuse:

— E o idee bună. Trebuie să nu uităm.

Se întrerupse căci Christine Redfern intră în cameră:

Era, ca întotdeauna, calmă. Purta o rochie albă de tenis şi un pulover bleu care îi accentuă drăgălăşenia blondă, cam anemică. Totuşi, îşi zise Hercule Poirot, nu avea un chip

prostuţ şi nici de om slab. Faţa ei avea din belşug hotărâre, curaj şi bun simţ. Dădu din cap admirativ.

Colonelul Weston gândi: „O femeiuşcă drăguţă. Niţel cam spălăcită, poate. Mult prea bună pentru tembelul ăla de bărbat fustangiu al ei. Dar bine, băiatul e tânăr. De regulă femeile te prostesc cât ai zice peşte!”

Spuse:

— Luaţi loc, doamnă Redfern. Vedeţi dumneavoastră, avem de îndeplinit anumite formalităţi. Întrebăm pe toată lumea ce a făcut azi dimineaţă. Doar pentru evidenţa noastră.

Christine Redfern dădu din cap. Spuse cu un glas liniştit şi precis:

— Da, înţeleg perfect. De unde să încep?

Hercule Poirot spuse:

— De cât mai de dimineaţă. Ce aţi făcut când aţi coborât azi dimineaţă?

— O clipă, să văd. În drum spre micul dejun, am intrat în camera Lindei Marshall şi am aranjat să mergem împreună la Gull Cove. Am stabilit să ne întâlnim în hol la zece şi jumătate.

Poirot întrebă:

— N-aţi făcut baie înainte de micul dejun, madame?

— Nu. Foarte rar fac asta. Zâmbi. Îmi place ca marea să fie caldă când intru în ea. Sunt o persoană cam friguroasă.

— Dar soţul dumneavoastră?

— Oh, da, el aproape zilnic îşi face baia de dimineaţă.

— Şidoamna Marshall tot aşa?

În glasul lui Christine interveni o schimbare. Deveni rece şi aproape acru.

— Nu, doama Marshall era genul de persoană care nu-şi făcea niciodată apariţia înainte de mijlocul dimineţii.

Cu un aer derutat, Poirot spuşe:

— Pardon, madame, că vă întrerup. Spuneaţi că v-aţi dus în camera Lindei Marshall. Ce oră era?

— Să văd. Opt jumate. Nu, puţin mai târziu.

— Şi domnişoara Marshall era sculată?

— Oh, da, fusese plecată.
— Plecată?
— Da, mi-a spus că făcuse o baie în mare.
În glasul lui Christine se citea o notă de uşoară, foarte uşoară, stinghereală. Faptul îl nedumeri pe Hercule Poirot. Weston întrebă:
— Şi după aceea?
— După aceea coborât la micul dejun.
— Şi după micul dejun?
— M-am dus sus, mi-am luat cutia cu culori şi caietul de schiţe şi am pornit.
— Dumneavoastră şi domnişoara Linda Marshall?
— Da.
— La ce oră a fost asta?
— Cred că era chiar zece şi jumătate.
— Şi ce aţi făcut?
— Ne-am dus la Gull Cove. Ştiţi, golful ăsta este în partèa de est a insulei. Ne-am instalat acolo. Eu am făcut schiţe iar Linda a stat la soare.
— La ce oră aţi plecat de acolo?
— La douăsprezece fără un sfert. La douăsprezece jucam tenis şi trebuia să mă schimb.
— Aveaţi ceasul la dumneavoastră?
— Nu, nu-1 aveam. Am întrebat-o pe Linda ce oră era.
— Înţeleg. Şi apoi?
— Mi-am strâns lucrurile şi m-am întors la hotel. Poirot întrebă:
— Şi mademoiselle Linda?
— Linda? Oh, Linda a intrat în mare.
— Acolo unde stăteaţi, eraţi departe de mare? Întrebă Poirot.
— Păi, eram mult mai în sus de marcajul fluxului înalt. Chiar sub stâncă, astfel încât eu să pot sta la umbră şi Linda la soare.
Poirot întrebă:

— De fapt, Linda a intrat în apă înainte ca dumneavoastră să părăsiţi plaja?

Christine se încruntă puţin în efortul de a-şi aminti. Spuse:

— Staţi să văd. Ea a coborât în fugă plaja. Eu mi-am legat cutia. Da, am auzit-o aruncându-se în valuri în timp ce urcam poteca de pe stâncă.

— Sunteţi sigură, madame? Chiar a intrat în mare?

— Desigur.

Se uita mirată la el.

Colonelul Weston îl privea şi el lung. Apoi spuse:

— Continuaţi, doamnă Redfern.

— M-am întors la hotel, m-am schimbat şi m-am dus pe terenul de tenis unde m-am întâlnit cu ceilalţi.

— Cu cine?

— Cu căpitanul Marshall, domnul Gardener şi domnişoara Darnley. Am jucat două seturi. Tocmai intram iar în hotel când a sosit vestea. Despre doamna Marshall.

Hercule, Poirot se aplecă şi întrebă:

— Şi ce aţi gândit, madame, când aţi auzit acea veste?

— Ce am gândit?

Chipul ei trăda un uşor dezgust faţă de întrebare.

— Da.

Christine Redfern spuse încetişor:

Am gândit că era un lucru oribil.

— Ah, da, umanismul dumneavoastră a fost revoltat, înţeleg asta. Dar ce a însemnat pentru dumneavoastră. - Personal?

Ea îi aruncă o privire rapidă – o privire rugătoare. El îi răspunse la ea. Spuse pe un ton practic:

— Apelez la dumneavoastră, madame, ca la o femeie inteligentă, cu mult bun simţ şi judecată. Fără îndoială, de când sunteţi aici v-aţi format o părere despre doamna Marshall, despre ee fel de femeie era.

Christine spuse cu precauţie:

— Presupun că întotdeauna se întâmplă asta când stai la hotel.

— Categoric, e un lucru firesc. Aşadar, vă întreb, madame, aţi fost cu adevărat foarte mirată de modul cum şi-a găsit moartea?

Christine spuse încetişor:

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Nu, poate că n-am fost mirată. Şocată, da. Dar era genul de femeie.

Poirot termină fraza în locul ei.

— Căreia putea să i se întâmple un asemenea lucru. Da, madame, ăsta e cel mâi adevărat şi mai semnificativ lucru care s-a spus în camera asta în dimineaţa asta. Lăsând la o parte toate. Ăă. Sentimentele personale, ce credeţi cu adevărat despre defuncta doamnă Marshall?

Christine Redfern întrebă calmă:

— Chiar e nevoie să intrăm acum în toate astea?

— Da, poate că e.

— Ei bine, ce să spun? Tenul deschis i se coloră brusc. Atitudinea îi era relaxată. Era genul de femeie care, în mintea mea, era total inutilă! Nu făcea nimic ca să-şi justifice existenţa! Nu avea creier. Minte. Nu se gândea decât la bărbaţi şi haine şi să fie admirată. Nefolositoare, un parazit! Pentru bărbaţi era atrăgătoare, îmi închipui. Oh, bine înţeles, era! Şi trăia pentru genul ăsta de viaţă. De aceea, presupun, n-am fost cu adevărat surprinsă că a avut un asemenea sfârşit. Era genul de femeie care s-ar fi amestecat în tot ce e sordid. Şantaj. Gelozie. Violenţă. Tot soiul de emoţii primitive. Stârnea ce e mai rău în oameni.

Se opri, gâfâind uşor. Buza de sus, niţel cam scurtă, i se ridică într-un fel de dispreţ scârbit. Colonelului Weston îi trecu prin minte că nu puteai găsi un contrast mai mare ca între Arlena Stuard şi Christine Redfern. Îşi mai zise că dacă erai însurat cu Christine Redfern atmosfera ar putea fi atât de rarefiată încât Arlenele Stuart din lumë ar fi exercitat o atracţie deosebită asupra ta.

Şi atunci, urmând imediat acestor gânduri, un singur cuvânt din cuvintele rostite de ea i se impuse cu o intensitate deosebită.

Se aplecă şi întrebă:

— Doamnă Redfern, de ce, vorbind de ea, aţi pomenit cuvântul şantaj?

Capitolul VII

Christine îl privi lung, părând că nu pricepe ce vrea să spună. Răspunse aproape mecanic:

— Cred că. Din cauză că era şantajată. Era genul de persoană care putea fi şantajată.

Colonelul Weston întrebă repede:

— Dar. Ştiţi că era şantajată?

Obrajii tinerei se colorară uşor. Rosti încurcată:

— De fapt, se întâmplă s-o ştiu. AM. Ara auzit ceva.

— Vreţi să explicaţi, doamnă Redfern?

Roşind şi mai tare, Christine Redfern spuse:

— N-am. N-am intenţionat să trag cu urechea. A fost un accident. S-a întâmplat acum douĂ. Ba nu, trei seri. Jucam bridge. Se întoarse spr,e Poirot. Vă amintiţi? Soţul meu şi cu mine, monsieur Poirot şi domnişoara Darnley. Eu eram mortul. În sala de joc era zăpuşeală şi m-am strecurat afară să iau o gură de aer proaspăt. Am coborât spre plajă şi, brusc, am auzit glasuri. Unul – al Arlenei Marshall, l-am recunoscut pe loc – spunea: „Nu are rost să mă presezi. Acum nu pot face rost de mai mulţi bani. Soţul meu va intra la bănuieli”. Iar apoi, un glas de bărbat a spus: „Nu primesc nici o scuză. Trebuie să plăteşti”. Atunci Arlena a răspuns: „Brută şantajistă!” Iar bărbatul i-a spus: „Brută sau nu, vei plăti, doamna mea”.

Christine fâcu o pauză.

— Mă întorsesem şi după un minut Arlena Marshall a trecut în grabă pe lângă mine. Arăta. Ei bine, înspăimântător de răvăşită.

Weston întrebă:

— Şi bărbatul? Ştiţi cine era?

— Vorbea în şoaptă. Abia am auzit ce spunea.

— Nu era vocea cuiva cunoscut?

— Nu, nu ştiu. Era aspră şi joasă. Putea să fi fost a oricui.

— Vă mulţumesc, doamnă Redfern.

După ce uşa se închise în urma lui Christine Redfern, inspectorul Colgate spuse:

— Acum avem ceva!

Weston întrebă:

— Aşa crezi, nu?

— Păi, e sugestiv, domnule, nu poate fi trecut cu vederea. Cineva din acest hotel o şantaja pe doamna noastră.

Poirot murmură:

— Dar nu şantajistul ticălos zace mort, ci victima lui.

— Asta-i un pic încurcată, recunosc, spuse inspectorul. Şantajiştii n-au obiceiul să-şi lichideze victimele. Dar măcar ne sugerează un motiv pentru curioasa comportare a doamnei Marshall din dimineaţa asta. Avea o întâlnire cu tipul ăsta care o şantaja şi nu voia ca soţul ei sau Redfern să ştie de ea.

— Categoric, asta explică acest aspect, aprobă Poirot.

Inspectori Colgate continuă:

— Şi gândiţi-vă la locul ales. Locul anume pentru acest scop. Doamna se duce cu platforma ei. Asta-i destul de firesc. O face în fiecare zi. Coteşte spre Pixy Cove unde nu se duce nimeni dimineaţa şi unde va fi un locşor liniştit pentru o discuţie.

Poirot spuse:

— Într-adevăr, şi pe mine m-a izbit acest aspect. Cum spuneai, e un loc ideal pentru un rendezuous. E pustiu, e accesitbil doar dinspre uscat prin coborârea scării verticale de oţel care nu e la îndemâna oricui, bien antendu. Mai mult, majoritatea plajei e invizibilă de deasupra, din cauza stâncii care atârnă peste ea. Şi mai are un avantaj. Domnul Redfern mi-a vorbit despre el într-o zi. În golful acesta este o grotă, a cărei intrare este greu de găsit dar în care oricine poate aştepta nevăzut.

Weston spuse:

— Fireşte, e Pixy's Cave. Îmi amintesc că am auzit vorbindu-se despre ea.

Inspectorul Colgate spuse:

— Totuşi, n-am mai auzit de ea de ani de zile. Am face bine să aruncăm o privire înăuntru. Nu se ştie, s-ar putea să găsim un indiciu.

— Da, ai dreptate, Colgate, avem soluţia la prima parte a puzzle-ului. De ce s-a dus doamna Marshall la Pixy's Cave. Ne trebuie, totuşi, şi cealaltă jumătate a soluţiei. Cu cine s-a dus să se întâlnească acolo? Probabil cu cineva care stă în hotelul acesta. Niciunul nu se potriveşte ca amant. Dar şantaj ist e altă mâncare de peşte.

Trase spre el registrul.

— Excluzându-i pe chelneri, pe băieţii de serviciu, etc, care mi se par puţin probabili, îi avem pe următorii. Americanul – Gardener, maiorul Barry, domnul Horace Blatt şi reverendul Stephen Lane.

Inspectorul Colgate spuse:

— Putem restrânge un pic lista, domnule. Pe american l-am putea aproape exclude, cred eu. A fost pe plajă toată dimineaţa. Nu e aşa, monsieur Poirot?

Poirot răspunse:

— A lipsit o scurtă perioadă de timp când s-a dus să-i aducă soţiei lui un scul de lână.

— Oh, asta nu se pune la socoteală.

Weston întrebă:

— Şi despre ceilalţi trei ce ştim?

— Maiorul Barry a plecat la zece. S-a întors la unu şi jumătate. Domnul Lane a fost şi mai matinal. A luat micul dejun la opt. A spus că se duce să hoinărească. Domnul Blatt a plecat pe mare la nouă şi jumătate, aşa cum face în majoritatea zilelor. Niciunul din aceştia doi nu s-a întors încă.

— Plimbare pe mare, ai? Glasul colonelului Weston era îngândurat.

— S-ar potrivi destul de bine, domnule, spuse Colgate.

— Ei bine, să vorbim cu tipul ăsta, maiorul, şi. Ia să văd, cine mai e? Rosamund Darnley. Şi mai e femeia aia,

Brewster, care a descoperit cadavrul cu Redfern. Cum e, Colgate?

— Oh, o persoană la locul ei, domnule. Nu poţi spune nimic rău despre ea.

— Nu şi-a exprimat nici o părere despre crimă?

Inspectorul clătină din cap.

— Nu cred că va mai avea să ne spună ceva, domnule, dar trebuie să fim siguri: Şi mai sunt americanii.

Colonelul Weston dădu din cap.

— Să-i băgăm pe toţi înăuntru şi să terminăm cât mai repede. Nu se ştie niciodată, s-ar putea să aflăm ceva. Măcar despre treaba cu şantajul, dacă nu despre altceva.

Domnul şi doamna Gardener se prezentară împreună în faţa autorităţilor.

Doaxnna Gardener explică imediat.

— Sper că veţi înţelege cum e asta, colonele Weston (ăsta e numele, parcă?). Liniştită în privinţa acestui aspect, Continuă: Dar a fost un mare şoc pentru mine, şi domnul Gardener este întotdeauna foarte, foarte grijuliu cu sănătatea nlea.

Aici, domnul Gardener interveni.

— Doamna Gardener e foarte sensibilă.

— Şi mi-a spus „Vai, Carrie”, mi-a spus, „bineînţeles că vin cu tine”. Nu că n-am avea cea mai mare admiraţie pentru metodele poliţiei britanice, pentru că avem. Mi s-a spus că modul de a proceda al poliţiei britanice este extrem de rafinat şi delicat, şi nu m-am îndoit niciodată de asta, şi când mi-a lipsit odată o brăţară la Savoy Hotel, tânărul care a venit la mine a fost cum nu se poate mai fermecător şi înţelegător şi, firește, nici nu-mi pierdusem brăţara, doar o rătăcisem. Aşa-i când te grăbeşti, uiţi unde ai pus lucrurile. Doamna Gardener se opri, inspiră uşor, apoi se porni din nou. Şi ce spun eu, şi ştiu că domnul Gardener e de acord cu mine, este că suntem dornici să facem tot ce putem ca să ajutăm în orice fel poliţia britanică. Aşa că daţi-i drumul şi întrebaţi-mă tot ce vreţi să ştiţi.

Colonelul Weston deschise gura pentru a da curs acestei invitaţii, dar trebui să amâne momentan întrucât doamna Gardener îşi continuă discursul.

— Nu-i aşa că asta am spus, Odell? Şi aşa şi e, nu?

— Da, iubito, răspunse domnul Gardener.

Colonelul Weston se grăbi să vorbească.

— Am înţeles, doamnă Gardener, că dumneavoastră şi soţul dumneavoastră aţi fost pe plajă toată dimineaţa.

Pentru prima, dată domnul Gardener apucă să vorbească primul.

— Aşa este, spuse el.

— Vai, sigur că am fost, spuse doamna Gardenér. Şi era aşa o dimineaţă încântătoare şi paşnică, la fel ca oricare altă dimineaţă, dacă mă înţelegeţi, poate chiar mai mult, şi în minţile noastre n-avem nici cea mai mică idee despre ce se întâmpla după colţ pe plaja aia singuratică.

— N-aţi văzut-o deloc azi pe doamna Marshall?

— Nu. Şi i-am şi spus lui Odell, vai, unde. Poate să se fi dus doamna Marshall în dimineaţa asta? Am spus. Şi mai întâi a venit soţul ei s-o caute şi pe urmă tânărul acela chipeş, domnul Redfern, şi era atât de nerăbdător, şi stătea pe plajă uitându-se urât la toţi şi la toate. Şi mi-am zis în sinea mea, vai, când are aşa o nevastă drăguţă, ce i-o fi trebuit să alerge după femeia aceea îngrozitoare? Pentru că aşa o consideram eu. Întotdeauna am considerat-o aşa, nu-i aşa, Odell?

— Da, iubito.

— Cum o fi ajuns acel cumsecade căpitan Marshall să se însoare cu ea nu-mi pot imagina, şi cu fata aceea drăguţă care e în creştere, şi e foarte important pentru fete să aibă influenţa corespunzătoare. Doamna Marshall nu era deloc persoana potrivită, nu avea deloc educaţie. Şi aş spune că avea o fire animalică. Dacă, spun eu, căpitanul Marshall ar fi avut cât de cât minte, s-ar fi însurat cu domnişoara Darnley, care e o femeie foarte, foarte fermecătoare şi foarte distinsă şi şi-a întemeiat o afacere de prima mână. Îţi

trebuie cap ca să faci aşa ceva. Şi nu trebuie decât să te uiţi la Rosamund Darnley ca să-ţi dai seama că are minte cu carul. Ar putea plănui şi înfăptui orice lucru omeneşte posibil. O admir pe femeia asta mai mult decât pot spune, Şî i-am spus domnului Gardener zilele trecute că oricine îşi' poate da seama că e foarte îndrăgostită de capitanul Marshall nebună după el, am spus eu, nu-i aşa, Odell?

— Da, iubito.

— Se pare că se cunosc de copii şi acum, cine ştie, totul ar putea să iasă bine, căci femeia aceea nu le mai stă în cale. Eu nu-s o femeie îngustă la minte, colonele Weston, şi n-am nimic împotriva scenei – vai, am o grămadă de prietene care sunt actriţe – dar i-am spus tot timpul domnului Gardener că femeia aceea avea ceva rău în ea sau în jurul ei. Şi vedeţi, s-a dovedit că am avut dreptate.

Se opri victorioasă.

Buzele lui Hercule Poirot schiţară un surâs. Ochii lui îi întâlniră o clipă pe cei albaştri şi isteţi ai domnului Gardener.

Colonelul Weston spuse cu o oarecare disperare:

— Vă mulţumim, doamnă Gardener. De când staţi în acest hotel, a observat vreunul dintre dumneavoastră ceva care ar putea avea legătură cu cazul de faţă?

— Vai, nu, nu cred, spuse tărăgănat domnul Gardener. Doamna Marshall umbla cu tânărul Redfern majoritatea timpului. Dar oricine poate să vă spună asta.

— Şi soţul ei? Ce credeţi, îl deranja?

Domnul Gardener răspunse precaut:

— Căpitanul Marshall este un bărbat foarte rezervat.

Doamna Gardener se grăbi să confirme:

— Vai, da, el e un adevărat britanic!

Pe înfăţişarea uşor apoplectică a maiorului Barry, diverse emoţii păreau să se lupte pentru întâietate. Se străduia să pară corespunzător îngrozit, dar nu-şi putea reprima o plăcere neruşinată.

Spunea cu glasul său răguşit, uşor şuierat:

— Bucuros să vă ajut cu tot ce pot. Fireşte, nu ştiu nimic despre asta. Absolut nimic. Părţile nu erau cunoştinţele mele. Dar am văzut câte ceva la viaţa' mea. Am trăit mult în Orient, să ştiţi. Şi pot să vă spun că după ce am stat într-o staţiune de munte indiană am ajuns la concluzia că ceea ce nu ştii despre natura umană nu merită ştiut.

Se opri, inspiră adânc şi continuă.

— De fapt, afacerea asta îmi aminteşte de un caz din Simla. Un tip pe nume Robinson, sau Falconer? In tot cazul, era din East Wilts, sau poate din North Surreys? Nu-mi amintesc acum, dar, oricum, nu contează. Un tip liniştit, să ştiţi, mare cititor. Blajin ca laptele ăi fi spus. Într-o seară, a intrat după nevasta lui în bungalow-ul lor. A înhăţat-o de beregată. Ea se ţinea cu nu ştiu ce tip şi el aflase. Sfinte Sisoie, mai s-o omoare! Uite-aşa, din senin! Ne-a uimit pe toţi. N-ai fi crezut că avea treaba asta în el.

Hercule Poirot murmură:

— Şi vezi vreo analogie cu moartea doamnei Marshall?

— Păi, vorbeam de strangulare. Aceeaşi idee. Tipul vede brusc roşu în faţa ochilor!

Poirot întrebă:

— Şi crezi că şi căpitanul Marshall a simţit aşa?

— Oh, ascultă, n-am spus asta. Chipul maiorului Barry se făcu şi mai roşu. Niciodată n-am spus ceva despre Marshall. Un tip absolut cumsecade. Pentru nimic în lume n-aş spune un cuvânt împotriva lui.

Poirot murmură:

— Ah, pardon, dar dumneata chiar te-ai referit la reacţia firească a soţului.

— Păi, vreau să zic, după mine, cucoana era o marfă pe cinste. Nu? L-a băgat drept în corzi pe tânărul Redfern. Şi, probabil, au mai fost şi alţii înaintea lui. Dar treaba ciudată e că soţii sunt nişte proşti. Uimitor! Nu încetez să mă mir. Ei văd că un tip îi face ochi dulci nevestei lor, dar nu văd că ea îi face lui ochi dulci! Îmi amintesc de un caz din Poona. O femeie tare frumuşică. L-a dus pe bărbatu-său la dans.

Colonelul Weston se agită pe scaun. Spuse:

— Da, da, maior Barry. Deocamdată trebuie să stabilim faptele. Personal, ştiţi ceva, aţi văzut sau aţi observat ceva care ne-ar putea ajuta în cazul de,faţă?

— Păi, colonele Weston, n-aş putea spune că da. Am văzut-o *ţ)e ea şi pe tânărul Redfern într-o după-amiază la Gull Cove – aici făcu cu ochiul şi scoase un chicotit răguşit – şi a fost tare drăguţ. Dar nu e genul de mărturie pe care îl vreţi. Ha, ha!

— Dar, azi dimineaţă, n-aţi văzut-o deloc pe doamna Marshall?

— Azi dimineaţă n-am văzut pe nimeni. Am plecat la St Loo. Norocul meu, ca de obicei! Luni de zile nu se întâmplă nimic, iar când se întâmplă, eu sunt plecat!

În glasul maiorului răzbătea un regret macabru.

Colonelul Weston îl îmboldi.

— V-aţi dus la St Loo, spuneaţi?

— Da, vroiam să dau nişte telefoane. Aici nu-i nici un telefon, iar oficiul poştal din Leathercombe Bay nu e prea intim.

— Telefoanele dumneavoastră erau de natură intimă?

Maiorul Barry făcu din nou cu ochiul.

— Păi, şi da, şi nu. Vroiam să iau legătura cu un amic ca să-i spun să pună nişte bani pe un cal. N-am dat de el, ghinionul meu!

— De unde aţi telefonat?

— Din cabina telefonică de la poşta din St Loo. Pe drumul de întoarcere m-am rătăcit, am încurcat afurisitele ale de uliţe întortocheate. Trebuie că am pierdut pe puţin o oră. M-am întors abia acum o jumătate de oră.

Colonelul Weston întrebă:

— Aţi vorbit cu cineva, sau aţi întâlnit pe cineva în St Loo?

Maiorul Barry răspunse cu un chicotit:

— Vreţi un alibi? Nu găsesc nimic care să ţină. Am văzut cam cinci sute de oameni în St Loo. Dar nu pot să spun că or să-şi amintească de mine.

Inspectorul şef spuse:

— Trebuie să punem aceste întrebări, să ştiţi.

— Corect. Chemaţi-mă oricând. Vă ajut bucuros. Fermecătoare femeie, răposata. Mi-ar plăcea să vă ajut să-1 prindeţi pe tipul care a făcut asta. Crima De Pe Plaja Singuratică – pun pariu că aşa o să-i spună ziarele. Îmi amintesc de vremea.

Dar amintirea fu înăbuşită în faşă de inspectorul Colgate care îl conduse până la uşă pe limbutul maior.

Întorcându-se, spuse:

— E greu de verificat ceva în St Loo. Suntem în plin sezon estival.

Inspectorul şef aprobă.

— Da, nu-1 putem tăia de pe listă. Nu că aş crede în mod serios că este implicat. Totuşi, a avut prilejul. Ocupă-te dumneata de asta, Colgate. Verifică la ce oră a scos maşina din garaj. Benzina. Toate astea. Practic, e posibil să-şi fi lăsat maşina într-un loc izolat şi să se fi întors la golful acela. Dar, pe de altă parte, ar fi însemnat să-şi asume prea mult riscul de a fi văzut.

Colgate dădu din cap.

— Azi sunt foarte multe autocare, spuse el. E o zi frumoasă. Au început să sosească aici în jur de unsprezece şi jumătate. Fluxul a fost la şapte. Refluxul, cam pe la unu. Între aceste ore, oamenii s-au răspândit peste tot pe plaje şi pe pasarelă. În mulţime, era mai greu să fie văzut.

Weston spuse:

— Da. Dar ar fi trebuit să vină pe pasarelă şi să treacă pe lângă hotel.

— Nu chiar pe lângă el. Putea s-o ia pe poteca ce duce în sus, peste stânci.

— Nu spun că nu putea s-o facă fără să fie văzut. Practic, toţi oaspeţii hotelului erau pe plajă, cu excepţia doamnei Redfern şi a fetêrlui Marshall care erau la Gull Cove, şi există puţine şanse ca cineva să se fi uitat tocmai atunci pe una din ferestrele puţinelor camere care dau spre începutul

potecii, în realitate, e posibil ca un om să intre în. Hotel, să treacă, prin hol, şi să iasă din nou fără ca cineva să-1 vadă. Dar ceea ce vreau să spun eu este că el nu putea conta pe faptul că nu ya fi văzut.

Colgate spuse:

— Putea să ajungă în golf cu barca.

— E mult mai plauzibil. Dacă avea o barcă la îndemână în unul din golfurile din apropiere, putea să vâslească până la Pixy's Cove, să înfăptuiască crima, să vâslească înapoi, să-şi ia maşina şi să revină la hotel cu basmul ăsta precum că a fost la St Loo şi s-a rătăcit – o poveste care ştia că va fi greu de dovedit a fî neadevărată.

— Aveţi dreptate, domnule.

— Bine, ocupă-te de treaba asta, Colgate. Acum să vorbim cu domnişoara Brewster.

Emily Brewster nu putu să adauge nimic valoros la ceva ce deja ştiau.

După ce ea îşi repetă povestea, colonelul Weston spuse:

— Şi nu cunoaşteţi nimic care ne-ar putea ajuta în vreun fel?

— Mă tem că nu. E o afacere tragică. Sper, totuşi, că îi veţi da curând de capăt.

— Şi eu sper, spuse colonelul.

Emily Brewster spuse sec:

— N-ar trebui să fie dificil.

— Ce înţelegeţi prin asta, domnişoara Brewster?

— Scuzaţi-mă. N-am avut intenţia să vă învăţ cum să vă faceţi meseria. Tot ce voiam să spun e că, cu o femeie de genul ăsta, ar trebui să fie destul de uşor.

Hercule Poirot murmură:

— Asta e părerea dumneavoastră?

— Fireşte. De mortuis nil nisi bonum şi toate celelalte, dar nu puteţi ocoli faptele. Femeia aia era cu adevărat un soi rău. Nu trebuie decât să răscoliţi un pic în trecutul ei dezgustător.

Hercule Poirot întrebă blând:

— N-o plăceaţi?

— Ştiu cam prea multe despre ea. Ca răspuns la privirile întrebătoare, continuă: Verişoara mea primară s-a măritat cu un Erskine. Probabil aţi auzit că femeia asta l-a îmbrobodit pe bătrânul sir Roger Erskine când se ramolise, să-i lase majoritatea averii lui în detrimentul familiei.

Colonelul Weston întrebă:

— Şi familia. Ăă. A primit cu ciudă treaba asta?

— Normal. Şi aşa legătura lui cu ea era un scandal, iar faptul că i-am mai şi lăsat cincizeci de mii de lire arată exact ce fel de femeie era. Poate sună dur, dar, după părerea mea, Arlenele Stuart din lumea asta nu merită să fie compătimite. Şi mai ştiu ceva. Un tânăr şi-a pierdut complet capul după ea. El fusese întotdeauna cam nesăbuit, dar legătura cu ea l-a împins peste marginea prăpastiei. Ca să aibă bani să-i cheltuiască cu ea, a delapidat nişte fonduri, şi abia a scăpat ca să nu fie închis. Femeia asta îi contamina pe toţi cu care intra în contact. Uitaţi-vă cum îl distrugea pe tânărul Redfern. Nu, mă tem că n-am nici un regret pentru moartea ei. Deşi, fireşte, ar fi fost mai bine să se fi înecat singură, sau să fi căzut de pe stânci. Stangularea e destul de neplăcută.

— Şi credeţi că asasinul e cineva din trecutul ei?

— Da, cred.

— Cineva care a venit de pe ţărm fără ca nimeni să-1 vadă?

— De ce să-1 fi văzut? Noi toţi eram pe plajă, iar Christine Redfern şi'Linda erau la Gull Cove. Atunci cine era să-1 vadă, afară doar poate de domnişoara Darnley?

— Unde era domnişoara Darnley?

— Stătea într-o tăietură pe vârful stâncii. I se spune Sunny Xedge. Domnul Redfern şi cu mine am văzut-o acolo când vâsleam în jurul insulei.

Colonelul Weston spuse:

— Poate că aveţi dreptate, domnişoară Brewster.

— Sigur că am dreptate. Când o femeie nu-i nici mai mult nici mai puţin decât o cochetă abjectă, ea însăşi vă va furniza cel mai bun indiciu. Nu sunteţi de acord cu mine, monsieur Poirot?

Hercule Poirot îşi ridică privirea. Ochii lui îi întâlniră pe cei cenuşii şi îndrăzneţi.

— Oh, da. Sunt de acord cu ceea ce tocmai aţi spus. Arlena Marshall este cel mai bun, singurul indiciu al propriei sale morţi.

— Păi, atunci?!

Domnişoara Brewster stătea dreaptă şi vânjoasă, plimbându-şi privirea rece şi sigură de la unul la altul.

Colonelul Weston spuse:

— Puteţi fi sigură că nici un posibil indiciu din trecutul doamnei Marshall nu va fi trecut cu vederea, domnişoară Brewster.

Emily Breester ieşi.

Inspèctorul Colgate îşi schimbă poziţia şi spuse îngândurat.

— E o femeie hotărâtă, cucoana asta. Şi a făcut-o de două parale pe moartă.

Se opri o clipă, apoi adăugă meditativ:

— Într-un fel e păcat că are un alibi beton armat pentru întreaga dimineaţă. I-aţi remarcat mâinile, domnule? La fel de mari ca ale unui bărbat. Şi e o femeie zdravănă, aproape mai puternică decât mulţi bărbaţi, aş spune.

Se opri din nou. Se uită aproape rugător la Poirot.

— Şi n-aţi văzut-o deloc părăsind plaja azi dimineaţă, monsieur Poirot?

Poirot clătină agale din cap.

— Dragul meu ispector, ea a coborât pe plajă înainte ca doamna Marshall să fi avut timp să ajungă la Pixy’s Cove, şi a fost tot timpul sub ochii mei până a plecat cu domnul Redfern cu barca.

Inspectorul Colgate spuse cu tristeţe:

— Atunci, asta o scoate din cauză.

Ca de fiecare dată, Hercule Poirot simţi un acut sentiment de plăcere la vederea lui Rosamund Darnley.

Chiar şi în împrejurimile unei crime urâte, distincţia ei se impunea.

Se aşeză peste drum de colonelul Weston şi îl privi cu o faţă inteligentă şi gravă.

— Doriţi să-mi spun numele şi adresa? Rosamund Anne Darnley. Conduc o firmă de confecţii numită Rose Mond Ltd în Brook Street 622.

— Mulţumesc, domnişoară Darnley. Ne puteţi spune ceva care ar putea să ne ajute?

— Nu cred.

— Programul dumneavoastră.

— Am luat micul dejun în jur de ora nouă. Apoi am urcat în camera. Mea şi am luat câteva, cărţi şi umbrela de soare şi m-am us la Sunny Ledge. Asta trebuie să fi fost cam pe la zece şi douăzeci şi cinci. M-am întors la hotel înjur de douăsprezece fără zece, am urcat, mi-am luat jacheta de tenis şi m-am dus pe teren unde am jucat tenis până la ora prânzului.

— Aţi stat în nişa din stâncă, numită de cei din hotel Şunny Lec[ge, de la zece şi jumătate pâna la doisprezece fără zece?

— Da.

— Aţi văzut-o pe doamna Marshall în dimineaţa asta?

— Nu.

— N-aţi văzut-o de pe stânci în timp ce vâslea spre Pixy's Cove?

— Nu, trebuie că a trecut pe acolo înainte să ajung eu.

— N-aţi observat pe nimeni cu barca sau cu alt obiect plutitor în dimineaţa asta?

— Nu, nu cred. Vedeţi dumneavoastră, citeam. Fireşte că din când în când îmi ridicam privirea din carte, dar de fiecare dată când s-a întâmplat asta, marea era liberă.

— Nu i-aţi observat nici măcar pe domnul Redfern şi pe domnişoara Brewster când au trecut prin apropiere?

— Nu…
— Îl cunoaşteţi mai de mult pe domnul Marshall?
— Căpitanul Marshall e un vechi prieten de familie. Familiile noastre erau vecine. În tot cazul, nu-1 mai văzusem de mulţi ani. Înjur de doisprezece, aşa ceva.
— Şi doamna Marshall?
— N-am schimbat niciodată o vorbă cu ea până să vin aici.
— Din câte ştiţi, căpitanul Marshall şi soţia lui erau în relaţii bune?
— În relaţii foarte bune, aş zice.
— Căpitanul Marshall îi era devotat soţiei sale?
— Poate că îi era. Nu vă pot spune nimic despre asta. Căpitanul Marshall este destul de demodat. El nu are obiceiul modern să-şi trâmbiţeze pe toate drumurile problemele conjugale.
— Vă plăcea doamna Marshall?
— Nu.
Cuvântul monosilabic veni liniştit şi egal. Suna ca exprimarea unei stări de fapt, ceea ce şi era.
— De ce?
Rosamund schiţă un zâmbet.
— Desigur, aţi descoperit că Arlena Marshall nu era simpatizată de propriul ei sex. Se plictisea de moarte în compania femeilor şi o arăta. Cu toate astea, mi-ar fi plăcut s-o îmbrac. Avea gust. Întotdeauna era bine îmbrăcată şi ştia să poarte hainele. Mi-ar fi plăcut s-o am ca clientă.
— Cheltuia mult pe îmbrăcăminte?
— Trebuie că da. Dar să nu uităm că aveă banii ei, iar căpitanul Marshall e şi el foarte înstărit.
— Aţi auzit vreodată, sau v-a trecut prin minte, că doamna Marshall era şantajată?
Chipul expresiv a lui Rosamund căpătă un aer profund uluit.
— Şantajată? Arlena?
— Ideea pare să vă surprindă.
— Da, chiar mă suprinde. Mi se pare absolut nefiresc.

— Dare posibil, nu?

— Totul e posibil. Dar mă întreb de ce putea s-o fi şantajat cineva pe Arlena?

— Să presupunem că existau anumite lucruri care doamnei Marshall nu i-ar fi plăcut să ajungă la urechile soţului ei. Ce ziceţi?

— Ştiu şi eu? D-da.

Se explică zâmbind slab.

— Par sceptică, ştiu, dar vedeţi dumneavoastră, conduita Arlenei era de notorietate. N-a făcut niciodată mare caz pe tema respectabilităţii. N-a pozat în virtuoasă.

— Credeţi, deci, că soţul ei era la curent cu relaţiile ei intime cu alţi bărbaţi?

Urmă un moment de tăcere. Rosamund era îngândurată. Îiî cele din urmă spuse cu un glas reţinut:

— Ştiţi, chiar nu ştiu ce să cred. Întotdeauna am presupus. Eălkenneth Marshall îşi accepta soţia aşa cum era. Nu-şi făcea iluzii în privinţa ei. Dar s-ar putea să nu fie aşa.

— S-ar putea să fi avut deplină încredere în ea?

Rosamund spuse aproape cu disperare:

— Bărbaţii sunt atât de proşti! Iar Kenneth. Marshall, sub aerul lui sofisticat, parcă nu e de pe lumea asta. S-ar putea să fi crezut orbeşte în ea. S-ar putea să fi crezut că era doar. Admirată.

— Şi nu cunoaşteţi pe nimeni. Adică, n-aţi auzit pe nimeni care să fi avut un dinte împotriva doamnei Marshall?

Rosamund zâmbi.

— Doar soţii ranchiunoase. Ori eu presupun că, întrucât a fost strangulată, un bărbat a omorât-o.

— Da.

— Nu, nu-mi vine nimeni în minte. E drept că nici n-aş avea cum să ştiu. Va trebui să întrebaţi pe cineva din cercul ei de prieteni.

— Vă mulţumim, domnişoară Darnley.

Rosamund se întoarse puţin în scaun.

— Monsieur Poirot nu are nici o întrebare? Rosti ea fulgerându-1 cu zâmbetul ei uşor ironic.

Hercule Poirot zâmbi şi clătină din-cap.

— Nu-mi vine nimic în minte, spuse el.

Rosamund Darnley se ridică şi ieşi.

Capitolul VIII

Se aflau în dormitorul care fusese al Arlenei Marshall.

Două mari uşi culisante dădeau spre un balcon care domina plaja şi marea de dedesubt. Soarele revărsat în cameră făcea să strălucească borcănelele şi sticluţele de pe masa de toaletă a Arlenei.

Inspectorul Colgate umbla de colo-colo, deschizând şi închizând sertare.

La un moment dat, scoase un mormăit. Dăduse peste un pachet de scrisori împăturite. El şi Weston se uitară prin ele.

Hercule Poirot se dusese la şifonier. Deschise uşa şi se uită la multitudinea de rochii şi costume sport care atârnau acolo. Deschise şi uşa cealaltă. Lenjeria de corp spumoasă zăcea în teancuri. Pe un raft lat se aflau pălării. Două pălării de plajă din carton lăcuit în roşu şi galben pal, o pălărie de pai havaiană, o alta din pânză albastru-închis cu borul lăsat în jos, trei sau patru fleacuri care, fără îndoială, costaseră bani buni, un soi de beretă bleumarin, a tocă din catifea neagră şi un turban de un cenuşiu deschis.

Poirot le privea cu un zâmbet indulgent. Murmură:

— Les femmes!

Colonelul Weston împăturea la loc scrisorile.

— Trei sunt de la Redfern, spuse el. Al naibii prost! O să se înveţe minte şi n-o să mai scrie scrisori femeilor ani buni de-acum încolo. Femeile păstrează întotdeauna scrisorile şi jură că le-au ars. Mai este o scrisoare aici. În acelaşi ton.

Poirot luă scrisoarea întinsă.

„Dragă Arlena, Doamne, mă simt înfiorător! Să plec în China şi să nu te mai văd, poate, ani de zile! Nu cunosc nici un bărbat care ar putea fi nebun după o femeie cum sunt

eu după tine. Îţi mulţumesc pentru cec. Acum n-or să mă mai dea în judecată. Era cât pe ce s-o încurc şi asta numai pentru că voiam să am bani mulţi pentru tine. Mă poţi ierta? Vroiam să-ţi-pun diamante în urechi – fermecătoarele tale urechi – şi să-ţi atârn în jurul gâtului perle mari, albe ca laptele, deşi se spune că în ziua de azi perlele nu se mai poartă. Un smarald fantastic, atunci? Da, asta e. Un smarald mare, verde şi plin de un foc ascuns. Nu mă uita. Dar n-ai să mă uiţi, ştiu. Eşti a mea. Pentru totdeauna.

Rămâi cu bine, J. N.”

Inspectorul Colgate spuse:

— Poate ar merita să aflăm dacă J. N. Chiar a plecat în China. Dacă nu. Ei bine, el ar putea fi persoana pe care o căutăm, O adora, o idealiza, şi dintr-o dată află Că a fost dus de nas ca fraierul. Am impresia că el este tipul de care a pomenit domnişoara Brewster. Da, cred că ne-ar putea fi de folos.

Poirot dădu din cap.

— Da, scrisoarea asta e importantă. O găsesc foarte importantă.

Se întoarse şi se uită lung la camerĂ. La sticluţele de pe masa de toaletĂ. La şifonierul deschis şi la un Pierrot de cârpă, ce scotea insolent limba pe pat.

Se duseră în camera lui Kenneth Marshall. Era alăturată de a soţiei sale dar nu exista vreo uşă de comunicare şi nici un balcon. Era orientată în acelaşi fel şi avea două ferestre. Între ele, pe perete, atârna o oglindă. Lângă fereastra din dreapta, în colţ, era masa de toaletă. Pe ea se aflau două perii cu mănere de fildeş, o perie de haine şi o sticlă cu o loţiune de păr. În colţul din stânga era masa de scris. Pe ea se găsea o maşină de scris deschisă, iar lângă ea un teanc de hârtii.

Colgate se uită repede prin ele.

— Totul pare destul de în regulă. Ah, uite şi scrisoarea de care a pomenit azi dimineaţă. E datată 24' – asta a fost ieri. Şi iată şi plicul cu ştampila poştei din Leathercombe Bay de

azi dimineaţă. Totul pare curat. Acum vom avea o ideea dacă a putut să-şi pregătească răspunsul ăsta dinainte.

Se aşează pe un scaun.

Colonelul Weston spuse:

— Ocupă-te dumneata de asta, deocamdată. Noi vom arunca o privire prin restul camerelor. Până acum, tuturor li s-a interzis accesul pe acest coridor, şi încep să-şi cam piardă răbdarea.

Trecură apoi în camera Lindei Marshall. Era cu faţa la est, şi dădea spre stânci şi spre mare.

Weston aruncă o privire în jur şi îngână:

— Nu cred că. E ceva de văzut aici. Dar e posibil ca Marshall să fi pus în camera fetiţei lui ceva ce n-a vrut să găsim la el. Deşi, puţin probabil. Nu e ca şi cum ar fi vorba de o armă sau altceva de care vrei să scapi.

Ieşi.

Poirot rămase în cameră. Găsi în cămin ceva ce îl interesa. Cevja ce fusese ars de curând. Îngenunche şi lucră cu răbdare. Puse cele găsite pe o foaie de hârtie. Un guguloi mare şi neregulat de ceară topită de la o lumânare. Câteva fragmente de hârtie sau carton verde, posibil o foaie de calendar smulsă, căci pe un fragment nears era imprimată o cifră 5 mare şi două cuvinte dintr-un citat, probabil: „fapte nobile…” A Mai găsi un ac cu gămălie obişnuit şi nişte materie animală arsă care putea să fi fost păr.

Poirot le aranjă ordonat în şir şi se uită lung la ele.

Îngână:

— Fă fapte nobile, na visa toată ziua la ele. E posibil. Dar ce e cu colecţia asta? C'est fantastique!

Şi atunci luă acul cu gămălie şi ochii îi deveniră verzi şi tăioşi.

Murmură:

— Pour l'amour de Dieu! E posibil?

Se ridică. Se uită încet prin cameră şi, de data asta, chipul lui avea o expresie cu totul nouă.

În stânga poliţei căminului se aflau câteva rafturi cu un rând de cărţi. Hercule Poirot se uită gânditor peste titluri.

O Biblie, un volum cu piesele lui Shakespeare, Căsătoria lui William Ashe de Humphry Ward. Tânăra mamă vitregă de Charlotte Yonge. St Joan a lui Bernard Shaw. Pe aripile vântului de Margaret Mitchell.

Poirot scoase două cărţi. Tânăra mamă vitregă şi William Ashe, şi se uită prin ele. Tocmai voia să le pună la loc când privirea îi fu atrasă de o carte ce fusese ascunsă în spatele celorlalte cărţi. Era un volum mic şi gros, legat în piele xle viţel.

O scoase şi o deschise. Foarte încetişor, dădu din cap.

— Deci am avut dreptate. Da, am avut dreptate. Dar cât despre cealaltă. E şi asta posibilă? Nu, nu este posibilă, doar dacă.

Stătea în loc, nemişcat, mângâindu-şi mustaţa şi frământând în minte problema.

Spuse din nou, moale:

— Doar dacă.

Colonelul Weston apăru în uşă.

— Hei, Poirot, încă mai eşti aici?

— Vin, vin, spuse Poirot şi se grăbi să iasă pe coridor.

Următoarea cameră vecină cu a Lindei era cea a soţilor Redfern.

Poirot se uită prin ea, observând în mod automat urmele a două personalităţi diferite – o ordine şi meticulozitate pe care le asocie cu Christine, şi o dezordine pitorească ce îi era caracteristică lui Patrick. În afara acestei diferenţe de personalitate, camera nu-1 interesă.

În continuare se afla camera lui Rosamund Darnley, şi aici adăsta o clipă doar de plăcerea personalităţii celei care o ocupa.

Remarcă cele câteva cărţi care zăceau pe masa de lângă pat, simplitatea costisitoare a trusei de toaletă de pe masa de toaletă. Nările îi fură blând înfiorate de parfumul subtil şi scump pe care îl folosea Rosamund Darnley.

După camera lui Rosamund Darnley, la capătul dinspre nord al coridorului, era o uşă deschisă ce dădea într-un balcon din care o scară exterioară ducea spre stâncile de dedesubt.

Weston spuse:

— Pe aici coboară lumea să facă o baie în mare înainte de micul dejun. Adică, dacă se aruncă în mare de pe stânci, cum face majoritatea.

În ochii lui Hercule Poirot apăru interesul. Ieşi în balcon şi se uită în jos.

Dedesubt o potecă ducea la treptele tăiate în zigzag în stânci ducând Jos, spre mare. Mai era o potecă ce înconjura hotelul spre stânga. Spuse:

— Poţi să cobori pe scara asta, s-o iei la stânga după hotel şi să ajungi în poteca principală ce vine dinspre pasarelă.

Wèston dădu din cap şi spuse:

Poţi traversa insula fără să treci deloc prin hotel. Dar ai putea fi totuşi văzut de la o fereastră.

— Care fereastră?

— Două camere de baie publice „au vedere în partea asta – la nord – şi baia personalului, şi vestiarele de la parter. La fel şi camera de biliard.

Poirot spuse:

— Iar cele dinainte au ferestre cu geamuri mate, cât despre ultima, nu joci biliard într-o dimineaţă frumoasă.

— Exact. După o pauză, colonelul adăugă: Dacă el a făcut-o, pe aici a plecat.

— Te referi la căpitanul Marshall?

— Da. Şantaj sau nu, eu încă mai cred că totul îl indică pe el. Iar purtarea lui. Ei bine, purtarea lui e nepotrivită, nefericită.

Poirot spuse sec:

— Poate. Dar o purtare nu face un criminal!

— Deci dumneata crezi că e „curat”?

Poirot clătină din cap.

— Nu, n-aş spune asta.

— Vom vedea ce scoate Colgate din alibiul lui cu dactilografiatul. Între timp, am chemat-o la interviu pe camerista de la etajul ăsta. Multe pot depinde de mărturia ei.

Camerista era o femeie de treizeci de ani, vioaie, eficientă şi inteligentă. Răspunsurile ei veniră prompt.

Căpitanul Marshall urcase în camera lui nu mult după zece treizeci. Ea termina atunci camera. El o rugase să se grăbească. Nu-1 văzuse întorcându-se, dar puţin mai târziu auzise zgomotul maşinii de scris. Să fi fost unsprezece fără cinci. Atunci se afla. În camera soţilor Redfern. După ce o terminase şi pe aceasta, trecuse în camera domnişoarei Darnley, la capătul coridorului. De acolo nu putea auzi maşina de scris. Din câte îşi amintea, intrase în camera domnişoarei Darnley imediat după unsprezece. Auzise bătând ceasul bisericii din Leathercombe chiar când intra. La unsprezece şi un sfert se dusese la parter să ia gustarea şi ceaiul. După aceea plecase să facă şi camerele din cealaltă aripă a hotelului. La întrebarea inspectorului şef, preciză ordinea în care făcuse camerele de pe acest coridor, şi care era următoarea: a domnişoarei Linda Marshall, cele două băi publice, camera şi baia personală ale doamnei Marshall, camera căpitanului Marshăll. Camera şi baia domnului şi doamnei Redfern, camera şi baia domnişoarei Darnley.

Camerele căpitanului Marshall şi domnişoarei Marshall nu aveau băi alăturate.

Cât timp a fost în camera şi baia domnişoarei Darnley nu auzise pe nimeni trecând prin faţa uşii sau ieşind pe scara ce ducea spre stânci, dar dacă cineva ar fi ieşit în linişte, era foarte probabil să nu-1 fi auzit.

Weston îşi direcţionă întrebările spre persoana doamnei Marshall.

Nu, doamna Marshall nu era o persoană care se scula devreme. Ea, Gladys Narracott, fusese mirată să găsească uşa deschisă şi pe doamna Marshall sculată imediat după zece. Era ceva cu totul neobişnuit.

— Doamna Marshall îşi lua întotdeauna micul dejun în pat?

— Da, domnule, întotdeauna. Nici nu mânca cine ştie ce. Doar ceai şi suc de portocale şi o felie de pâine prăjită. Ciugulea, ca multe doamne.

Nu, nu observase nimic neobişnuit în purtarea doamnei Marshall în dimineaţa asta. Părea ca de obicei.

Hercule Poirot întrebă moale:

— Ce gândeai despre doamna Marshall, mademoiselle?

— Păi, nu prea e de competenţa mea să spun, nu-i aşa, domnule?

— Ba da, e de competenţa dumitale. Suntem nerăbdători, foarte nerăbdători, să-ţi auzim părerea.

Gladys se uită uşor neliniştită spre inspectorul şef care se strădui*să-şi ia o mină înţelegătoare şi încurajatoare, deşi, în realitate, se simţea uşor stânjenit de această metodă de abordare a colegului său străin.

— Dă-i înainte, spuse el.

Pentru prima da, Gladys Narracotţ fu părăsită de obişnuita-i eficienţă vioaie.

— Păi, doamna Marshall. Nu era chiar o doamnă, daca ştiţi ce vreau să spun. Vreau să spun că era mai mult ca o actriţă.

Colonelul Weston spuse:

— Era actriţă.

— Da, domnule, asta spun şi eu. Se purta exact cum avea chef. Nu era. Ei bine, nu se deranja să fie politicoasă, dacă nu avea chef să fie politicoasă. Acum era toată numai zâmbet, iar apoi, dacă nu găsea ceva sau nu i răspundea imediat când suna sau nu-i sosiseră rufele de la spălătorie, ei bine, era din senin grosolană şi nesuferită. Niciunul din noi n-ar putea spune că o plăcea. Dar avea haine frumoase şi, firește, şi ea era o femeie frumoasă, aşa că era absolut normal să fie admirată.

Colonelul Weston spuse:

— Îmi pare rău că trebuie să te întreb ce am să te întreb, dar e o'problemă vitală. Îmi poţi spune cum stăteau lucrurile între ea şi soţul ei?

Gladys ezită o clipă.

— Doar nu. N-a fost. Doar nu credeţi că el a făcut-o?

Hercule Poirot întrebă repede:

— Dumneata ce crezi?

— Oh, n-aş vrea să cred asta! Căpitanul Marshall e un domn atât de cumsecade! Nu putea face un lucru ca ăsta. Sunt sigură că nu.

— Dar nu eşti foarte sigură. O aud în glasul dumitale.

Gladys Narracott spuse cu reţinere:

— Citeşti atâtea lucruri în ziare! Unde e gelozie. Şi dacă sunt motive. Fireşte, toată lumea vorbea despre asta. Despre ea şi domnul Redfern, adică. Iar doamnă Redfern e aşa o doamnă drăguţă şi liniştită! Chiar că-i păcat! Şi domnul Redfern e un domn drăguţ, dar se pare că bărbaţii nu se pot abţine când e vorba de o femeie ca doamna Marshall. Una care e obişnuită să obţină ce vrea. Nevestele trebuie să suporte multe, sunt sigură. Oftă, apoi făcu o pauză. Dar dacă domnul Marshall a aflat despre asta.

Colonelul Weston întrebă tăios:

— Ei bine?

Gladys răspunse încetişor:

— Mi se părea uneori că doamna Marshall era îngrozită că soţul ei ar putea afla.

— Ce te face să spui asta?

— Nimic limpede, domnule. Doar că aşa simţeam eu. Aveam impresia că uneori se. Temea de el. El era un domn foarte liniştit, dar nu era. Nu era fraier.

— Dar nu te bazezi pe nimic clar, nu?

Gladys Narracott clătină încetişor din cap.

Weston oftă. Continuă:

— Acum, despre scrisorile primite de doamna Marshall în dimineaţa asta. Ne poţi spune ceva despre ele?

— Erau cam şase sau şapte, domnule. Nu pot spune precis.

— Dumneata i le-ai dus sus?

— Da, domnule. Le-am luat de la recepţie, ca de obicei, şi le-am pus pe tava cu micul dejun.
— Îţi aminteşti ceva despre cum arătau?
— Erau scrisori obişnuite, domnule. Unele din ele erau note de plată sau circulare, cred, pentru că erau rupte pe tavă.
— Ce ş-i întâmplat cu ele?
— S-au dus la lada de gunoi, domnule. Unul din domnii de la poliţie se ocupă acum de asta.
Weston dădu din cap.
— Şi conţinutul coşurilor de hârtii, unde se află el acum?
— Trebuie să fie tot în lada de gunoi.
— Hm. Ei bine, cred că asta e tot, deocamdată. Se uită întrebător la Poirot.
Poirot se aplecă.
— Când ai dereticat camera domnişoarei Linda Marshall azi dimineaţă, ai curăţat şi căminul?
— Nu aveam ce să curăţ, domnule. Nu se făcuse focul.
— Şi în cămin nu era nimic?
— Nu, domnule, era perfect curat.
— La ce oră ai făcut camera ei?
— Pe la nouă şi un sfert, domnule, când coborâse la micul dejun.
— Ştii dacă, după micul dejun, a urcat în camera ei?
— Da, domnule. A urcat înjur de zece fără un sfert.
— A rămas în cameră?
— Aşa cred, domnule. A ieşit, destul de grăbită, chiar înainte de zece jumate.
— N-ai mai intrat în camera ei?
— Nu, domnule. O terminasem.
— Aş mai vrea să ştiu ceva. Cine a făcut baie în mare înainte de micul dejun?
— N-aş putea să vă spun decât despre cei doi de la etajul acesta.
— Asta e tot ce vreau să ştiu.

— Ei bine, domnule, singurii care s-au scăldat în dimineaţa asta au fost căpitanul Marshall şi domnul Redfern, cred. Ei coboară întotdeauna pentru o baie matinală.

— I-ai văzut?

— Nu, domnule, dar costumele şi prosoapele lor de baie ude atârnau peste balustrada balconului ea de obicei.

— Domnişoara Linda Marshall n-a făcut baie în dimineaţa asta?

— Nu, domnule. Toate lucrurile ei de baie,erau perfect uscate.

— Ah! Asta-i tot ce vroiam să ştiu.

Gladys Narracott adăuga de bună voie:

— În majoritatea dimineţilor, face, domnule.

— Şi celelalte trei doamne?

— Doamna Marshall niciodată, domnule. Domnişoara Darnley a făcut o dată sau de două ori, parcă. Doamna Redfern nu prea face baie înainte de micul dejun, doar când e prea cald, dar în dimineaţa asta n-a făcut.

— Mă întreb dacă ai observat dacă lipseşte vreo sticlă din una din camerele din aripa asta?

— O sticlă, domnule? Ce fel de sticlă?

— Din nefericire, nu ştiu. Dar ai remarcat. Sau ai fi remarcat dacă vreuna ar fi dispărut?

— În nici un caz în camera doamnei Marshall, domnule. Are atât de multe!

— Dar din celelalte?

— Nu sunt sigură de camera domnişoarei Darnley. Are multe creme şi loţiuni. Dar din celelalte, da, aş fi observat. Adică, dacă era să mă uit special.

— Dar azi n-ai observat?

— Nu, pentru că nu m-am uitat special.

— Atunci, poate te duci şi te uţi acum.

— Desigur, domnule.

După plecarea ei, Weston se uită la Poirot.

— Ce-au fost toate astea?

— Mintea mea ordonată e iritată de fleacuri! Azi dimineaţă, domnişoara Brewster făcea baie în mare lângă stânci înainte de. Micul dejun, şi spune că aproape să fie lovită de o sticlă aruncată de la ô fereastră de deasupra. Eh bien, vreau Să ştiu cine a aruncat sticla aceea şi de ce.

— Omule dragă, oricine poate să azvârle o sticlă.

— Deloc. În primul rând, nu putea fi aruncată decât de la o fereastră din partea de est a hotelului, adică una din ferestrele camerelor pe care tocmai le-am inspectat. Acum te întreb, dacă ai o sticlă goală pe masa de toaletă sau în baie ce faci cu ea£ îţi spu eu, o arunci la coşul de gunoi. Nu te deranjezi să ieşi pe bacon şi s-o azvârli în mare! În primul rând peiitru că ai putea lovi pe cineva, şi în al doilea pentru că ar fi prea mare deranjul. Nu, ai face asta doar dacă nu vrei ca cineva să vadă acea sticlă.

Weston îl privi lung.

— Ştiu că inspectorul şef Japp, pe care l-am întâlnit nu de mult cu prilejul unui caz, spune întotdeauna ca ai o minte al naibii de întortocheată. N-ai de gând să-mi spui acum că Arlena Marshall n-a fost deloc sugrumată ci otrăvită cu nu ştiu ce substanţă misterioasă din nu ştiu ce sticlă misterioasă?

— Nu, nu, nu cred că în sticla aceea era otravă.

— Atunci ce era?

— Habar n-am. De asta mă şi interesează.

Gladys Narracott se întoarse. Gâfâind puţin spuse:

— Regret, domnule, dar n-am găsit nimic lipsă. Sunt sigură că n-a dispărut nimic din camerele căpitanului Marshall şi a domnişoarei Linda Marshall, sau din camera soţilor Redfern, şi sunt destul de sigură că nici din cea a domnişoarei Darnley. Nu pot spune nimic despre cea a doamnei Marshall. Cum ziceam, avea prea multe.

Poirot ridică din umeri şi spuse:

— Nu contează. S-o lăsăm.

Gladys întrebă:

— Mai e ceva, domnule?

Se uită de la unul la celălalt.

Colonelul Weston spuse:

— Nu cred. Îţi mulţumesc.

Poirot spuse:

— Şi eu îţi mulţumesc. Eşti sigură, nu-i aşa, că n-a rămas nimic pe care ai uitat să ni-1 spui?

— Despre doamna Marshall, domnule?

— Despre tot. Ceva neobişnuit, ieşit din comun, neexplicat, uşor ciudat, destul de curios. În fine ceva care te-a făcut să-ţi spui: „Asta-i ciudat!”?

Gladys răspunse cu îndoială:

— Ei bine, nu e genul de lucru la care vă gândiţi domnule.

— Nu contează la ce mă gândesc eu. Dumneata nu ştii la ce mă gândesc eu. E adevărat, deci, că azi ţi-ai spus sau i-ai spus unei colege a dumitale: „Asta-i ciudat!”?

Rostise cele trei cuvinte eu o detaşare ironică.

Gladys spuse:

— N-a fost nimic serios. A fost vorba doar de o baie în cadă. Eram la parter şi i-am spus lui Elşie că era ciudat că cineva făcea baie în cadă în jur de douăsprezece.

— A cui cadă, şi cine făcea baie?

— Asta n-aş putea spune, domnule. Am auzit apa curgând pe conducta de canalizare din aripa asta, atâta tot, şi atunci am făcut remarca în faţa lui Elsie.

— Eşti sigură că era o cadă. Nu era o chiuvetă?

— Oh, foarte sigură, domnule! Nu poţi confunda apa care se scurge din cadă cu cea care se scurge din chiuvetă.

Cum Poirot nu mai manifestă nici o dorinţă de a o reţine, Gladys Narracott fu lăsată să plece.

Weston spuse:

— Doar nu crezi că problema asta a băii este importantă, nu-i aşa, Poirot? Adică, nu avem nimic de care s-o legăm. Nu e vorba de pete de sânge sau ceva în genul ăsta care trebuiau îndepărtate prin spălare. Asta-i. Ezită.

Poirot interveni.

— Asta-i, ai spune dumneata, avantajul strangulării! Fără pete dé sânge, fără armă. Nimic de care să scapi sau să-1 ascunzi! Nti-ţi trebuie decât forţă fizică. Şi inimă de criminal!

Glasul lui era atât de sălbatic, atât de încărcat cu simţire, încât Weston să se dădu puţin înapoi.

Hercule Poirot îi zâmbi a scuză.

— Probabil că baia nu are nici o importanţă. Oricine putea să fi făcut baie în cadă. Doamna Redfern înainte de a se duce să joace tenis, căpitanul Marshall, domnişoara Darnley. Oricine. Nu-i nimic ciudat în asta.

Un ofiţer de poliţie bătu la uşă, apoi băgă capul înăuntru.

— Domnişoara Darnley, domnule. Spune că ar vrea să vă vadă iar o clipă. Spune că à uitat să vă spunâ ceva.

Weston spuse:

— Coborâm acum.

Prima persoană pe care o văzură fu Colgate. Avea faţa întunecată.

— Doar un minut, domnule.

Weston şi Poirot îl urmară în biroul doamnei Castle.

Colgate spuse:

— Am verificat cu Heald afacerea asta cu bătutul la maşină. Fără nici un dubiu, nu puteau fi bătute în mai puţin de o oră. Scrisorile, adică. După mine, treaba e clară. Şi uitaţi-vă la scrisoarea asta.

O întinse.

„Dragul meu Marshall – Regret că te deranjez în vacanţă, dar a apărut o situaţie total neprevăzută legată de contractele Burley şi Tender. „

— Etcetera, etcetera, spuse Colgate. Datată 24 – asta a fost ieri. Plicul ştampilat ieri seară E. C.1 şi Leathercombe Bay azi dimineaţă. Pentru scrisoare şi plic s-a folosit aceeaşi maşină de scris. Iar după conţinut, reiese clar că era imposibil ca Marshall să:şi fi pregătit răspunsul dinainte. Cifrele care apar în una din scrisori. Nu, e clar, toată treaba e curată.

— Hm! Exclamă Weston înnegurat. Asta pare să-1 scoată din cauză pe Marshall. Va trebui să căutăm în altă parte. Adăugă: Trebuie s-o văd iar pe domnişoara Darnley. Aşteaptă afară.

Rosamund intră vioaie. Zâmbetul ei avea o nuanţă de

— Îmi pare teribil de rău, spuse ea. Probabil că nu merită să vă deranjez. Dar omul mai uită anumite lucruri. Refuză cu o clătinare din cap scaunul indicat de inspectorul şef. Nu are rost să stau jos. Problema e următoarea. V-am spus că mi-am petrecut dimineaţa la Sunny Ledge. Nu e chiar exact. Am uitat că, la un moment dat, m-am întors la hotel şi am ieşit iar.

— La ce oră a fost asta, domnişoară Darnley?

— Trebuie să fi fost unsprezece şi un sfert.

— V-aţi întors la hotel, aţi spus?

— Da. Îmi uitasem ochelarii de vedere. La început m-am gândit că n-o să mă deranjeze, dar apoi ochii mi-au obosit şi m-am hotărât să mă duc să-i iau.

— V-aţi dus direct în camera dumneavoastră şi apoi aţi ieşit din nou?

— Da. De fapt, doar mi-am aruncat privirea în camera lui Ken. Căpitanul Marshall. Am auzit maşina de scris şi m-am gândit că e o prostie din partea lui să stea închis în cameră şi să bată la maşină într-o zi atât de frumoasă. Mă gândeam să-i spus să iasă afară.

— Şi ce-a spus căpitanul Marshall?

— Ei bine, când am deschis uşa, bătea cu atâta nădejde şi era încruntat şi concentrat, că n-am făcut decât să mă retrag în linişte. Nici nu cred că m-a văzut.

— Şi la ce oră a fost asta, domnişoară Darnley?

— Exact la unsprezece şi douăzeci. Am văzut ceasul din hol când am ieşit.

— Şi cu asta i-am pus definitiv capac! Spuse inspectorul Colgate. Camerista l-a auzit bătând la maşină până la unsprezece fără cinci. Domnişoara Darnley l-a văzut, la unsprezece şi douăzeci, iar femeia era moartă la

douăsprezece fără un sfert. Asta îl scoate definitiv din cauză pe căpitanul Marshall.

Se opri, apoi se uită la Poirot cu o oarecare curiozitate şi rosti:

— Monsieur Poirot pare să se gândească foarte serios la ceva.

Poirot spuse îngândurat:

— Mă întrebam de ce s-a oferit dintr-o dată domnişoara Darnley să ne dea această declaraţie suplimentară.

Inspectorul Colgate intră pe loc în alertă.

— Credeţi că e ceva dubios la mijloc? Că nu e vorba doar de „uitare”?

Se gândi câteva clipe, apoi spuse încet:

— Ascultaţi, domnilor, să privim problema în felul următor. Să presupunem că domnişoara Darnley n-a fost azi dimineaţă la Sunny Ledge, cum spune, şi că povesţea-i o minciună. Acum să presupunem că după ce ne-a spus povestea ei, află că cineva a văzut-o în altă parte, sau că cineva s-a dus la Sunny Ledge şi n-a găsit-o acolo. Atunci ea scorneşte repede povestea asta şi vine şi ne-o toarnă ca să-şi motiveze absenţa. Aţi observat că a avut grijă să ne spună că domnul Marshall n-a văzut-o când şi-a aruncat privirea în camera lui.

Poirot murmură:

— Da, am observat asta.

Weston spuse neîncrezător:

— Şi sugeraţi că domnişoara Darnley e amestecată în asta? Mie mi se pare o prostie. De ce ar fi?

Inspectorul Colgate tuşi, apoi spuse:

— Amintiţi-vă ce a spus doamna din America, doamna Gardener. A dat de înţeles că domnişoara Darnley e îndrăgostită de căpitanul Marshall. Ăsta ar putea fi un motiv, domnule.

Weston spuse iritat:

— Dar Arlena Marshall n-a fost omorâtă de o femeie. Noi trebuie să căutăm un bărbat. În cazul de faţă trebuie să ne

limităm la bărbaţi.
— Da, asta-i adevărat, domnule, spuse oftând inspectorul Colgate. Ne întoarcem de unde am plecat.
Weston continuă:
— Mai bine pune un om de-al nostru să cronometreze câteva lucruri. Cât îi ia să traverseze insula de la hotel până în vârful scării, atât în fugă cât şi la pas. Acelaşi lucru cu scara. Iar altcineva să verifice cât timp îi ia să ajungă cu o platformă de la plaja principală până în golf.
Inspectorul Colgate dădu din cap.
— Voi avea grijă de asta, domnule.
— Acum cred că am să mă duc în golf. Să văd dacă Phillips a găsit ceva. Şi mai e şi Pixy's Cave de care am auzit. Ar trebui să vedem dacă nu găsim vreun indiciu că un bărbat a aşteptat acolo. Ei, Poirot? Ce zici?
— Negreşit. Este o posibilitate.
— Dacă cineva din afară s-a furişat pe insulă, asta ar fi o bună ascunzătoare. Dacă ştia de ea. Îmi închipui că localnicii ştiu, nu-i aşa?
Colgate răspunse:
— Nu cred că tânăra generaţie ştie. Vedeţi dumneavoastră, încă de când a început să fie construit hotelul acesta peşterile au fost proprietate particulară. Pescarii nu se duc acolo, nici nu se fac picnicuri. Iar personalul din hotel nu e din zona. Doamna Castle e din Londra.
Weston spuse:
— L-am putea lua cu noi pe Redfern. El ne-a vorbit despre ea. Dumneata ce zici, Poirot?
Hercule Poirot ezită.
Eu sunt ca domnişoara Brewster şi doamna Redfern. Nu-mî place deloc să cobor scări perpendiculare.
— Ai putea merge cu barca.
Poirot oftă din nou.
— Stomacul meu nu se simte bine pe mare.

— Prostii, omule, e o zi frumoasă. Marea e calmă ca iazul morii. Nu ne poţi lăsa baltă, să ştii.

Hercule Poirot nu prea părea să vrea să răspundă invitaţiei. Dar, în acel moment, doamna Castle îşi băgă capul pe uşă.

— Nu vreau să vă deranjez, spuse ea. Dar domnul Lane, clericul, tocmai s-a întors. M-am gândit că poate aţi vrea să ştiţi.

— Ah, da, mulţumesc, doamnă Castle. Vorbim cu el imediat.

Doamna Castle înaintă puţin în cameră şi spuse:

— Nu ştiu dacă merită să vă spun, dar am auzit că nu trebuie ignorat nici cel mai mic incident.

— Da, da, spuse nerăbdător Weston.

— Un domn şi o doamnă au fost aici pe la unu. Veneau de pe ţărm. Pentru masa de prânz. Erau informaţi că avusese loc un accident şi, în aceste circumstanţe, nu putea fi servit nici un prânz.

— Aveţi vreo idee cine erau?

— Deloc. Nu şi-au dat numele. Şi-au exprimat dezamăgirea şi au fost oarecum curioşi cu privire la accident. Nu le-am spus nimic, fireşte. Personal, aş spune că erau turişti de vară din clasa mai bună.

Weston spuse brusc.

— Bun, vă mulţumim că ne-aţi spus. Probabil că nu e important, dar e bine să. Ăă. Să vă amintiţi totul.

— Normal, spuse doamna Castle. Vreau şă-mi fac datoria.

— Bine, bine. Rugaţi-1 pe domnul Lane să intre.

Stephen Lane intră în cameră cu obişnuita-i vigoare. Weston spuse:

— Eu sunt inspectorul şef al comitatului, domnule Lane. Presupun că vi s-a spus ce s-a întâmplat aici?

— Da. Oh, da. Am auzit de cum am ajuns. Groaznic. Groaznic. Trupul lui subţire se cutremură. Spuse cu glas scăzut: Tot timpul, chiar de când am sosit aici, am fost conştient, foarte conştient de forţele răului din apropiere.

Ochii lui arzători se îndreptară spre Hercule Poirot.

— Vă amintiţi, monsieur Poirot, de discuţia noastră de acum câteva zile despre realitatea răului?

Weston studia oarecum buimac silueta înaltă şi uscăţivă. Îi era greu să-1 descifreze pé acest bărbat. Ochii lui Lane se întoarseră la el. Clericul spuse cu un zâmbet slab:

— Aş îndrăzni să spun că asta vi se pare fantastic, domnule. În ziua de azi am încetat să mai credem în rău. Am abolit focul iadului! Nu mai credeam în diavol! Dar Satana şi emisarii lui n-au fost niciodată mai puternici ca azi!

Weston spuse:

— Aă. Ăă. Da, probabil. Asta, domnule Lane, e domeniul dumitale. Al meu e mai prozaic – să clarific un caz de crimă.

Stephen Lane spuse:

— Un cuvânt îngrozitor. Crimă! Unul dintre primele păcate cunoscute pe pământ. Nemiloasa vărsare a sângelui fratelui inocent. Se opri, cu ochii pe jumătate închişi. Apoi, cu un glas mai obişnuit, întrebă: În ce fel pot să vă ajut?

— În primul rând, domnule Lane, vreţi să-mi spuneţi ce aţi făcut azi?

— Sigur că da. Am plecat devreme în una din obişnuitele mele hoinăreli. Îmi place foarte mult să umblu. Azi m-am dus la St Petrock-in-the-Combe. E la vreo şapte mile de aici, un loc foarte plăcut cu uliţe în serpentină urcând şi coborând dealurile şi văile Devon-ului. Am luat la mine un pacheţel cu mâncare şi l-am mâncat într-un crâng. Am vizitat biserica. Are câteva fragmente – vai, numai fragmente – de vitralii şi un mozaic foarte interesant.

— Mulţumesc, domnule Lane. În drumul dumneavoastră, v-aţi întâlnit cu cineva?

— Nu ca să vorbesc. Am trecut pe lângă o căruţă şi câţiva biciclişti. Zâmbi. Totuşi, dacă vreţi o dovadă a afirmaţiilor mele, mi-am scris numele în cartea bisericii. Îl veţi găsi acolo.

— N-aţi văzut pe nimeni în bisericĂ. Pe vicar, pe paracliser?

— Nu, nu era nimeni prin preajmă, iar eu eram singurul vizitator. St. Petrock este un loc foarte izolat.

Colonelul Weston spuse amabil:

— Să nu credeţi că. ĂĂ. Ne îndoim de spusele dumneavoastră. E doar o problemă de rutină. În cazuri ca acesta trebuie să ne ţinem de rutină.

— Oh, da, înţeleg perfect.

— Să trecem mai departe. Ştiţi ceva care ne-ar putea ajuta? Ceva despre răposată? Ceva care ne-ar putea da un indiciu despre cine a omorât-o? Ceva văzut sau auzit?

— N-am auzit nimic. Tot ce pot să vă spun e următorul lucru: de cum am văzut-o, am ştiut din instinct că Arlena Marshall era un focar de rău. Era Răul! Răul personificat! Femeia poate fi ajutorul şi inspiraţia bărbatului în viaţă, dar poate fi şi pieirea lui. Ea poate coborî un bărbat la nivelul unei fiare. Răposata era o astfel de femeie. Era o femeie ca Jezebel şi Aholibah. Şi a fost străpunsă în centrul ticăloşiei ei.

— Nu străpunsă, domnule Lane – strangulată! Spuse Hercule Poirot. Strangulată de mâini omeneşti.

Mâinile clericului tremurau. Degetele i se deschideau şi închideau. Spuse cu glasul jos şi şocat:

— Asta-i oribil. Chiar trebuie să vă exprimaţi aşa?

Hercule Poirot spuse:

— Asta-i purul adevăr. Ai vreo idee ale cui mâini au fost, domnule Lane?

Celălalt clătină din cap.

— Nu cunosc nimic. Nimic.

Weston se ridică. După ce îi aruncă o privire lui Colgate, la care acesta răspunse printr-o mişcare imperceptibilă din cap, spuse:

— Ei bine, trebuie să; mergem la Pixy's Cove.

Lane întrebă:

— Acolo. S-a întâmplat?

— Da.

— Pot. Pot să vin cu dumneavoastră?

Răspunsul negativ al lui Weston fu preîntâmpinat de Poirot.

— Dar desigur, spuse Poirot. Însoţeşte-mă în barcă, domnule Lane. Pornim imediat.

Capitolul IX

Pentru a doua oară în acea zi, Patrick Redfern intra vâslind într-o barcă în Pixy's Cove. Ceilalţi ocupanţi ai bărcii eràu Hercule Poirot, foarte palid şi cu o mână la stomac, şi Stephen Lane. Colonelul Weston pornise pe uscat. Întârziind pe drum, ajunse pe plajă tocmai când barca atingea ţărmul. Un ofiţer de poliţie şi im sergent în civil erau deja pe plajă.

Sergentul Phillis spuse:

— Cred că am cercetat fiecare centimetru al plajei, domnule.

— Bun, ce ai găsit?

— Totul e adunat aici, domnule, daca vreţi să veniţi să vedeţi.

Pe o piatră, zăcea ordonat aranjată o colecţie mică de obiecte. O pereche de foarfeci, un pachet gol de fulgi de cereale, trei capace de sticlă cu filet, câteva fragmente de ziar, un fragment dintr-o pipă zdrobită, patru nasturi, osul unui copan de pui şi o sticlă goală de ulei de plajă.

Weston privi obiectele, evaluându-le.

— Hm, spuse el. Destul de moderat pentru o plajă din ziua de azi. Majoritatea oamenilor pare să confunde plaja cu o ladă de gunoi. După cum s-a decolorat eticheta, sticla goală e aici de câtva timP. Ca şi majoritatea obiectelor, aş spune. Foarfecele sunt noi, totuşi. Strălucesc. N-au stat în ploaia de ieri! Unde erau?

— Aproape de piciorul scării, domnule. La fel şi fragmentul de pipă.

— Hm, probabil i-au căzut cuiva care urca sau cobora. Nici un indiciu cui aparţin?

— Nu, domnule. O pereche de foarfeci, de unghii obişnuită. Pipa e de bună calitate. Scumpă.

Poirot murmură gânditor:

— Căpitanul Marshall ne-a spus, cred, că şi-a rătăcit pipa.

Weston spuse:

— Marshall a ieşit din scenă. Oricum, nu e singurul care fumează pipă.

Hercule Poirot îl urmări pe Stephen Lane cum îşi duce mâna la buzunar şi şi-o îndepărtează iar. Spuse blând:

— Şi dumneata fumezi pipă, nu-i aşa, domnule Lane? Clericul tresări. Se uită la Poirot.

— Da. Oh, da. Pipa mea îmi e bun prieten şi tovarăş. Băgă mâna în buzunar şi scoase o pipă, o umplu cu tutun şi o aprinse.

Hercule Poirot se îndreptă spre locul în care stătea Patrick Redfern.

Cu privirea pierdută şi glasul coborât, acesta,spuse:

— Mă bucur. Că au luat-o de aici. Stephen Lane întrebă:

— Unde a fost găsită? Sergentul răspunse vesel:

— Chiar în locul în care vă aflaţi, domnule.

Lane se dădu repede la o parte. Se holbă la locul pe care tocmai îl părăsise.

Sergentul continuă:

— Locul îii ôare a fost trasă pluta întăreşte concluzia că a ajuns aici la 10:45. Ne luăm după flux.

— S-au făcut toate fotografiile? Întrebă Weston.

— Da, domnule.

Weston se întoarse spre Redfern.

— Aşadar, unde e intrarea în peştera asta a dumitale? Patrick Redfern se uita lung la locul în care stătuse Lane, de parcă ar fi văzut încă acel corp întins pe pietriş. Cuvintele lui Weston îl aduseră în fire.

— E pe aici.

Porni spre un loc în care o masă mare de bolovani rostogoliţi era pitoresc amplasată la picioarele stâncii şi

lipită de faţa ei. Se duse direct spre o crăpătură îngustă dintre doi bolovani uriaşi.

— Intrarea e aici, spuse el.

— Aici? Întrebă Weston. Nu s-ar părea că un om s-ar putea strecura pe aici.

— E înşelătoare, domnule, veţi vedea. Se poate foarte bine.

Weston se strecură cu băgare de seamă în crăpătură. Nu era chiar atât de strâmtă precum părea. Înăuntru, spaţiul se lărgea şi se dovedea a fi o scobitură cam cât o cameră, în care puteau sta în picioare şi te puteai mişca de colo-colo.

Hercule Poirot şi Stephen Lane intrară după inspectorul şef. Ceilalţi rămaseră afară. Deşi lumina se filtra prin deschizătură, Weston îşi aprinse lanterna puternică pe care o avea la el şi îi plimbă fascicolul luminos peste tot.

— Un loc numai bun. Nici nu l-ai bănui din afară.

Plimbă atent lanterna pe podea.

Hercule Poirot adulmeca delicat aerul.

Observând acest lucru, Weston spuse:

— Aerul e foarte proaspăt, nu miroase a peşte sau alge de mare, dar e drept că locul ăsta e mult deasupra nivelului la care ajunge fluxul înalt.

Dar pentru nasul sensibil al lui Poirot, aerul era mai mult decât proaspăt. Era uşor parfumat. Cunoştea două persoane care foloseau acel parfum subtil.

Weston stinse lanterna.

— Nu văd nimic neobişnuit aici.

Poirot îşi ridică ochii spre o mică nişă aflată puţin deasupra capului lui.

— Ş-ar putea oare vedea dacă nu-i nimic acolo? Murmură el.

Weston spuse:

— Dacă e ceva acolo, trebuie să fi fost pus în mod deliberat. N-ar strica să aruncăm o privire totuşi.

Poirot i se adresă lui Lane.

— Dumneata eşti cel mai înalt dintre noi, monsieur. Vrei să fii amabil să verifici dacă nu se află ceva în nişa aceea?

Lane se întinse, dar nu putu ajunge până în, fundul nişei. Apoi, zărind o crevaşă în stâncă, îşi vârâ în ea vârful pantofului şi se trase în sus într-o mână. Spuse:

— Hei, aici e o cutie!

După un minut sau două erau din nou afară pe plajă, examinând descoperirea lui Lane.

Weston spuse:

— Atenţie, umblaţi cu grijă cu ea. S-ar putea să fie amprente.

Era o cutie de tablă de un verde închis şi avea scris pe ea cuvântul Sandvişuri.

Sergentul Phillips spuse:

— A rămas de la vreun picnic, presupun.

Deschise capacul cu batista.

Înăuntru erau cutiuţe marcate sare, piper şi muştar, şi două cutii mai mari, păstrate, evident pentru sandvişuri. Sergentul Phillips scoase capacul cutiuţei pentru sare. Era plină până la. Vârf. O luă pe următoarea, comentând:

— Hm, şi în cea de piper e tot sare.

Cutiuţa pentru muştar conţinea şi ea sare.

Intrat brusc în alertă, sergentul deschise una din cutiile mai mări. Şi asta conţinea aceeaşi pudră albă, cristalină.

Cu mare atenţie, sergentul Philips îşi afundă un deget în ea şml duse la limbă.

Chipul i se schimbă. Spuse cu un glas excitat:

— Asta nu-i sare, domnule. Nici pe departe! Are gust amar! Mi se pare că e un drog.

— Al treilea unghi, spuse mârâind colonelul Weston.

Se aflau iarăşi la hotel.

Inspectorul şef continuă:

— Dacă în treaba asta e cumva amestecată o bandă de traficanţi de droguri, ne confruntăm cu mai multe posibilităţi în primul rând, răposata însăşi putea face parte din bandă. Crezi că e probabil?

Hercule Poirot răspunse precaut:

— E posibil.

— Să fi fost dependentă de droguri?

Poirot clătină din cap.

— M-aş îndoi. Stătea bine cu nervii, avea o sănătate înfloritoare, şi n-au existat urme de injecţii (nu că asta ar dovedi ceva. Unii trag pe nas drogul). Nu, nu cred că lua droguri.

— În cazul ăsta, poate a dat accidental de afacere şi a fost redusă la tăcere de cei ce dirijau acţiunea. Vom afla curând ce substanţă era. I-am trimis-o lui Neaçlsen. Dacă avem de a face cu traficanţi de droguri, ăştia nu sunt oameni care să se împiedice de fleacuri.

Se opri căci, în clipa aceea, domnul Horace Blatt intră vioi în cameră.

Domnul Blatt arăta înfierbântat. Îşi ştergea cu batista transpiraţia de pe frunte. Glasul lui puternic umplu încăperea.

— M-am întors chiar în minutul ăsta şi am auzit vestea! Dumneata eşti inspectorul şef? Mi s-a spus că eşti aici? Numele meu e Blatt – Horace Blatt. Pot să te ajut cu ceva? Nu cred. Am fost plecat încă de dimineaţă cu barca. Am pierdut tot spectacolul. O dată se întâmplă ceva în locul ăsta uitat de lume şi eu nu-s aici! Aşa e viaţa, nu? Bună, Poirot, nu te-am văzut de la început. Aşadar, eşti şi dumneata în treaba asta? Fireşte, trebuia să-mi închipui. Sherlock Holmes versus poliţia locală, nu-i aşa? Ha, ha! O să-mi placă să te văd la lucru, cu metodele dumitale fanteziste.

Domnul Blatt se instală într-un scaun, scoase o tabacheră şi i-o oferi colonelului Weston care clătină din cap şi spuse cu un zâmbet uşor:

— Sunt un fumător de pipă inveterat.

— Idem. Fumez şi ţigări. Dar nimic nu bate pipa.

Cu o sclipire de geniu neaşteptată, colonelul spuse:

— Atunci aprinde-o, omule.

Blatt clătină din cap.

— N-am pipa la mine în acest moment. Dar puneţi-mă la curent cu toată treaba. Tot ce am auzit până acum e că doamna Marshall a fost găsită omorâtă pe una din plajele de aici.

— Pe plaja din Pixy Cove, spuse colonelul Weston, urmărindu-1.

Dar domnul Blatt nu făcu decât să întrebe surescitat:

— Şi era strangulată?

— Da, domnule Blatt.

— Scârbos. Foarte scârbos. Reţineţi, şi-a căutat-o! Bună bucăţică. Frés moustardE. Ai, monsieur Poirot? Vreo idee cine a făcut-o, sau nu trebuie să întreb asta?

Colonelul Weston răspunse cu un zâmbet slab:

— Ştii, se presupune că noi suntem cei care punem întrebări.

Domnul Blatt îşi flutură ţigara.

— Scuze. Scuze. Greşeala mea. Dă-i înainte.

— Azi dimineaţă ai plecat pe mare. La ce oră?

— Am plecat de aici la zece fără un sfert.

— Era cineva cu dumneata?

— Nici un suflet. Eu şi cu mine.

— Şi unde te-ai dus?

— În lungul coastei, în direcţia Plymouth. Mi-am luat prânzul la mine: N-a prea fost vânt, aşa că, de fapt, n-am ajuns foarte departe.

După câteva întrebări, Weston spuse:

— Şi acum despre soţii Marshall. Cunoşti ceva care ar putea să ne ajute?

— Păi, v-am spuse părerea mea. Crimă pasională! Tot ce pot să vă spun este că n-am fost eu! Arlena cea frumoasă nu se uita la mine. Nimic de făcut pe frontul ăsta. Avea ea băiatul ei cu ochi albaştri! Şi dacă mă întrebaţi pe mine, Marshall era în temă cu asta.

— Ai vreo dovadă în sensul ăsta?

— L-am văzut o dată sau de două ori aruncându-i lui Redfern o privire urâtă. Ascuns tip, Marshall ăsta. Pare

foarte moale şi blând de parcă ar fi pe jumătate adormit, dar dacă ai şti ce zace în el! Am auzit câte ceva despre el. O dată mai să fie închis pentru atac. Reţineţi, tipul cu pricina îi jucase o festă urâtă. Marshall avusese încredere în el, iar tipul 1-a lăsat cu buza umflată. O afacere deosebit de murdară. Marshall s-a dus la el şi cât pe ce să-1 omoare. Tipiul nii 1-a dat în judecată, i-a fost prea frică de ce ar fi putut să iasă la iveală. V-am spus asta ca să ştiţi.

— Aşadar, dumneata crezi că e posibil ca domnul Marshall să-şi fi sugrumat soţia?

— Deloc. N-am spus niciodată aşa ceva. Doar v-am arătat că este genul de om care îşi poate ieşi din minţi uneori.

Poirot spuse:

— Domnule Blatt, avem motive să credem că doamna Marshall s-a dus azi dimineaţă la Pixy Cove pentru a se întâlni cu cineva. Ai vreo idee cine ar putea fi?

Domnul Blatt făcu cu ochiul.

— Nu-i o ghiceală. E o certitudine. Redfern!

— N-a fost domnul Redfern.

Domnul Blatt păru dezorientat. Spuse ezitând:

— Atunci, nu ştiu. Nu, nu-mi pot imagina.

Continuă, recâştigânud-şi un pic din aplomb:

— Cum spuneam mai înainte, n-am fost eu! N-aveam eu norocul ăla! Ia să văd. N-o fi fost Gardener? Nu, nu putea, nevastă-sa nu-1 scapă din ochi! Tâmpitul ăla de Barry? Nici vorbă! Şi nu prea putea fi nici popa cu toate că, reţineţi, l-am văzut pe sfiinţia sa cam uitân'du-se lung după ea. Plini de sfântă dezaprobare, desigur, dar oare nu avea un ochi şi pentru contururi? Ai? O şleahtă de ipocriţi, majoritatea popilor ăştia. Aţi citit cazul de luna trecută? Un popă şi fiica paznicului bisericii!

Domnul Blatt chicoti.

Colonelul Weston spuse cu răceală:

— Nu ne poţi ajuta cu nimic?

Celălalt clătină din cap.

— Nu. Nu-mi vine nimic în minte. Adăugă: îmi închipui că treaba asta va stârni ceva agitaţie. Presa se va repezi ca la plăcinte. N-o să mai rămână mare lucru din mult trâmbiţata intimitate a lui Jolly Roger. Ce să spun, Jolly Roger! Preţioasa veselie de aici!

Hercule Poirot murmură:

— Nu te-ai simţit bine aici?

Faţa roşie a domnului Blatt se făcu puţin şi mai roşie.

— Ei bine, nu, nu m-am simţit. Canotajul e perfect, şi peisajul şi servirea şi mâncarea. Dar locul ăsta n-âre viaţă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Banii mei sunt la fel de buni ca ai altora. Suntem cu toţii aici ca să ne distrăm. Păi atunci, de ce să nu ne adunăm s-o facem? Toate bisericuţele astea şi oameni care stau singuri şi-ţi aruncă un hună-dimineaţa sau un bună seara îngheţat. Nu există bucuria dea trăi. O adunătură de idioţi îngâmfaţi!

Domnul Blatt se opri. Acum era roşu de-a binelea. Îşi mai şterse lată fruntea cu batista şi se scuză:

— Nu mă băgaţi în seamă. M-am ambalat prea tare.

Hercule Poirot murmură:

— Ce crezi despre domnul Blatt?

Colonelul Weston rânji şi spuse:

— Dar dumneata ce crezi despre el? L-ai văzut mai mult decât mine.

— Există multe expresii englezeşti care l-ar putea descrie. Diamantul brut! Omul care a răzbit prin propriile sale puteri! Parvenitul! Este, dacă vrei s-o iei aşa, patetic, ridicol, ţipător. E chestie de părere. Dar eu mai cred că omul ăsta e şi altcumva.

— Cum?

Ridicându-şi ochii în tavan, Hercule Poirot îngână:

— Cred că este. Nervos!

Inspectorul Colgate spuse:

— Am verificat timpii aceia. De la hotel până la scara care duce la Pixy Cove trei minute. Asta mergând la pas până ieşi din raza hotelului şi apoi fugind ca dracu'.

Weston înălţă din sprâncene.

— E mai puţin decât credeam.

Coborârea scării până pe plajă, un minut şi trei sferturi. Urcarea, două minute. Astea le-a stabilit Flint. El e niţeluş atlet. Parcurgând la pas acelaşi drum, toată afacerea îţi ia aproape un sfert de oră.

Weston spuse:

— Mai e un lucru de care trebuie să ne interesăm, şi anume pipa.

Colgate spuse:

— Blatt fumează pipă, şi tot aşa Marshall, şi la fel şi popa. Redfern fumează ţigări, americanul preferă trabuc. Maiorul Barry nu fumează. Există o pipă în camera lui Marshall, două în a lui Blatt, una în a popii. Camerista spune că Marshall are două pipe. Cealaltă cameristă nu-i prea isteaţă. Nu ştie câte pipe au ceilalţi doi. Spune vag că a observat două sau trei prin camerele lor.

— Altceva?

— Am verificat personalul. Par cu toţii absolut în regulă. Henry, barmanul, confirmă declaraţia lui Marshall că la unsprezece fără zece era în bar. William, îngrijitorul plajei, a fost majoritatea dimineţii pe stâncile de lângă hotel, reparând scara. Pare în regulă. George a marcat terenul de tenis şi apoi a plantat nişte plante în faţ «a sălii de mese. Niciunul din ei n-ar fi văzut pe cineva care venea pe pasarelă spre insulă.

— Când a coborât apa sub pasarelă?

— Înjur de 9:30, domnule.

Weston se trase de mustaţă.

— E posibil ca cineva să fi venit pe acolo. Avem o nouă pistă, Colgate.

Îi povesti despre descoperirea cutiei pentru sandvişuri din grotă.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! Spuse colonelul Weston. Era căpitanul Marshall.

— Tjrii puteţi spune ce aranjamente pot să fac privitor la înmormântare?

— Cred că o să reuşim să stabilim ancheta pentru poimâine, căpitane Marshall.

— Vă mulţumesc.

Inspectorul Colgate spuse:

— Scuzaţi-mă, domnule, permiteţi-mi să vă înapoiez astea.

Îi înmână cele trei scrisori.

Kenneth Marshall surâse oarecum sardonic.

— A testat departamentul poliţiei viteza cu care bat la maşină? Sper că nu mai există nici un dubiu asupra caracterului meu.

Colonelul Weston spuse afabil:

— Da, căpitane Marshall, am verificat. Foile acestea iau într-adevăr o oră să le baţi. Mai mult, camerista v-a auzit bătând până la unsprezece fără cinci, iar la unsprezece şi douăzeci aţi fost văzut de o altă persoană.

Căpitanul Marshall murmură:

— Serios? Înseamnă că e foarte bine!

— Da. Domnişoara Darnley a intrat în camera dumneavoastră la unsprezece şi douăzeci. Eraţi atât de ocupat încât nu i-aţi sesizat intrarea.

Faţa lui Kenneth Marshall luă o expresie impasibilă.

— Domnişoara Darnley v-a spus asta? Făcu o pauză. De fapt, se înşeală. Am văzut-o, deşi ea poate că nu şi-a dat seama. Am văzut-o în oglindă.

Poirot îngână:

— Dar nu v-aţi întrerupt din bătut.

Marshall răspunse scurt:

— Nu. Voiam să termin. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, mulţumim, căpitane Marshall.

Kenneth Marshall salută scurt din cap şi ieşi.

Weston spuse oftând:

— Cel mai bun suspect al nostru e curat ca lacrima! Hei, iată-l pe Neadsen!

Doctorul intră cu o urmă de surescitare în întreaga-i purtare.

— Ceea ce mi-ai trimis e o drăgălaşă substanţă mortală.

— Ce e?

— Ce e? Diamorphine Hydrocloride. Substanţă care în mod obişnuit se numeşte heroină.

Inspectorul Colgate fluieră. Spuse:

— Dacă-i aşa, mai venim de-acasă! Chestia cu drogurile stă la baza întregii afaceri.

Capitolul X

Mica mulţime de oameni ieşea din Red Bull. Scurta. Anchetă se terminase – se amânaşe peste două săptămâni.

Rosamund Darnley veni lângă căpitanul Marshall şi îi spuse cu glas coborât:

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa, Ken?

El nu-i răspunse imediat. Poate pentru că era conştient de ochii sătenilor aţintiţi asupra lui şi de degetele lor aproape îndreptate spre el.

„Ăsta-i el, dragă”, „Vezi ăsta-i bărbatu' ei”, „Uite, trece acum.”

Murmurele nu erau destul de puternice ca să ajungă la urechile lui, dar asta nu înseamnă că era mai puţin sensibil la ele. Cu presa se întâlnise deja – tineri îndrăzneţi, persuasivi, pregătiţi să doboare zidul de tăcere al lui „N-am nimic de spus” pe care se străduise să-1 înalţe. Chiar şi scurtele cuvinte monosilabice pe care le rostise, gândindu-se că cel puţin n-or să conducă la interpretări greşite, apăruseră în ziarele de dimineaţă în cu totul alt veşmânt.

Aparatele de fotografiat ţăcăniseră fără încetare. Acum, în clipa aceasta, urechea lui prinse iar zgomotul bine cunoscut. Se întoarse pe jumătate. Un tânăr îi zâmbi vesel – îşi îndeplinise misiunea!

Rosamund murmură:

— Căpitanul Marshall şi o prietenă părăsind Red Bull după anchetă”.

Marshall se cutremură.

— N-are rost, Ken! Spuse Rosamund. Trebuie să priveşti lucrurile în faţă! Nu mă refer doar la faptul că Arlena e moartă, mă refer la tot. La ochii care se holbează şi limbile bârfitoare, la interviurile stupide din ziare. Iar cel mai bun mod de a le face faţă este să te amuzi pe seama lor.

— Ăsta-i stilul tău?

— Da. Nu e şi al tău, ştiu. Stilul tău e să rămâi rigid şi inactiv şi să te confunzi cu fundalul. Dar aici nu poţi face, n-ai nici un fundal cu care să te confunzi. Aici ieşi în evidenţă ca să te vadă toţI. Ca un tigru vărgat pe un ecran alb. „Soţul femeii omorâte”.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rosamund.

— Dragul meu, încerc să te fac să fii practic.

Făcură câţiva paşi în tăcere. Apoi Marshall spuse cu un glas diferit:

— Ştiu. Nu sunt chiar nerecunoscător, Rosamund.

Trecuseră de marginea satului. Ochii îi urmăreau, dar nu mai era nimeni pe-aproape. Rosamund repetă cu glas scăzut prima ei remarcă.

— N-a mers chiar atât de rău, nu-i aşa?

El rămase tăcut câteva clipe, apoi răspunse:

— Nu ştiu.

— Ce crede poliţia?

— Sunt prudenţi.

— Omuleţul ăla, Poirot, e cu adevărat interesat şi ia parte activă!

— Zilele trecute părea să-i cânte-n strună inspectorului şef.

— Ştiu, dar face ceva?

— De unde naiba să ştiu eu, Rosamund?

Ea spuse gânditoare:

— E destul de bătrân. Probabil e senil, mai mult sau mai puţin.

— Probabil.

Ajunseră la pasarelă. Peste drum de ei, senină în soare, semtindea insula.

Rosamund spuse brusc:

— Uneori. Lucrurile par ireale. În clipa asta, nu pot să cred că s-a întâmplat.

Marshall spuse încetişor:

— Cred că ştiu ce vrei să spui. Natura e atât de indiferentă! O furnică mai puţin. Toate astea fac parte din natură!

— Da, şi ăsta e modul corespunzător de a privi lucrurile.

El îi aruncă o privire rapidă. Apoi spuse cu glas scăzut.

— Nu-ţi face probleme, draga mea. Totul e în regulă.

Linda le ieşi în întâmpinare la capătul pasarelei. Se mişca în salturi spasmodice ca un mânz nervos. Faţa ei tânără era urâţită de cearcănele de sub ochi. Buzele îi erau uscate şi aspre.

Întrebă întretăiat, pe nerăsuflate:

— Ce s-a întâmplat. Ce. Ce-au spus?

Tatăl ei spuse sec:

— Ancheta s-a amânat peste două săptămâni.

— Asta înseamnă că. Nu s-au decis?

— Da. Mai e nevoie de probe.

— Dar. Dar ei ce – cred?

Marshall zâmbi fără să vrea.

— Oh, copila mea, cine ştie? Şi la cine te referi când spui ei? La procuror, la juriu, la poliţie, la reporteri, la pescarii din Leathercombe Bay?

Linda răspunse încetişor:

— Mă refer la. Poliţie.

— Indiferent ce crede poliţia, nu o să spună deocamdată, răspunse sec Marshall şi, buzele strâns lipite, intră în hotel.

Rosamund Darnley era pe cale să-1 urmeze când Linda spuse:

— Rosamund!

Rosamund se întoarse. Rugămintea mută din ochii nefericiţi ai fetei o înduioşă. Îşi petrecu braţul după cel al Lindei şi se îndepărtară împreună de hotel, luând-o pe poteca ce ducea la celălalt capăt al insulei:

Rosamund spuse cu blândeţe:

— Încearcă să nu pui atât de mult la inimă, Linda. Ştiu că totul e groaznic şi şocant şi aşa mai departe, dar nu are rost să te laşi copleşită de lucrurile astea. Nu poate fi decât. Groaza, la mijloc. Eşti îngrozită, de aceea te frământi. Tu nu ţineai la Arlena.

Simţi tremurul care străbătu corpul Lindei când aceasta îi răspunse:

— Nu, nu ţineam la ea.

Rosamund continuă:

— Să-ţi pară rău pentru o persoană e altceva. Nu poţi trece peste asta. Dar poţi să treci peste şoc şi peste groază nelăsându-ţi mintea să se ocupe de ele tot timpul.

Linda spuse tăios:

— Nu înţelegi.

— Cred că înţeleg, draga mea.

— Nu, nu înţelegi. Nu înţelegi câtuşi de puţin. Şi nici Christine nu înţelege! Amândouă aţi fost drăguţe cu mine dar nu puteţi înţelege ce simt. Vă gândiţi doar că e morbid. Că mă gândesc prea mult când n:ar trebui să mă gândesc.

Făcu o pauză.

— Dar nu-i deloc aşa. Dacă aţi şti ce ştiu eu.

Rosamund se opri încremenită. Corpul nu-i tremură – dimpotrivă, înţepeni. Rămase aşa o clipă sau două, apoi îşi desprinse braţul.

— Ce ştii tu, Linda?

Fata o privi insistent, apoi clătină din cap şi mormăi:

— Nimic.

Rosamund o apucă de braţ. Strânsoarea durea şi Linda scânci slab.

Rosamund spuse:

— Ai grijă, Linda. Ai mare grijă.

Linda se făcuse albă ca varul.

— Sunt foarte atentă. Tot timpul.

Rosamund spuse apăsat:

— Ascultă, Linda, îţi repet ce ţi-am spus acum câteva minute. Scoate-ţi din minte întreaga afacere! Nu te mai gândi la ea. Uită! Poţi s-o faci dacă încerci. Arlena e moartă şi nimic n-o mai poate învia. Uită totul şi trăieşte în viitor. Şi, mai ales, ţine-ţi limba!

Linda se făcu mică.

— Dumneata. Dumneata se pare că ştii totul despre asta.

Rosamund răspunse cu forţă:

— Nu ştiu nimic! După părerea mea, un maniac rătăcitor a ajuns pe insulă şi a omorât-o pe Arlena. Asta-i soluţia cea mai probabilă. Sunt aproape sigură că, până la urmă, poliţia va trebui să accepte asta. Aşa trebuie să se fi întâmplat! Aşa s-a întâmplat!

— Dacă tata. Începu Linda.

— Nu vorbi despre asta, o întrerupse Rosamund.

— Trebuie să spun un lucru. Mama mea.

— Ei bine, ce-i cu ea?

— Ea. Ea a fost acuzată de crimă, nu-i aşa?

— Da.

Linda spuse încetişor:

— Şi apoi tata s-a însurat cu ea. S-ar părea că tata nu a considerat crima ca fiind ceva foarte rău. Nu întotdeauna, adică.

Rosamund spuse tăios:

— Să nu spui asta. Nici în faţa mea! Poliţia nu are nimic împotriva tatălui tău. El are alibi – un alibi de nezdruncinat. E absolut în siguranţă.

Linda şopti:

— La început au crezut că tata.?

— Nu ştiu ce au crezut! Ţipă Rosamund. Dar acum ei ştiu că n-a putut face el asta. Ai înţeles? N-a putut face el asta!

Vorbea cu autoritate, ţintuind-o cu privirea pe Linda.

— Fata oftă prelung.

Rosamund spuse:

— Ai să pleci în curând de aici. Ai să uiţi totul – totul!

Cu o violenţă neaşteptată, Linda spuse:

— N-am să uit niciodată!

Se întoarse brusc şi o luă la fugă spre hotel. Rosamund se uită lung după ea.

— Aş vrea să ştiu ceva, madame.

Christine Redfern se uită la Poirot cu o privire uşor abstractă.

— Da?

Poirot nu prea luă în seamă aerul ei abstract. Observase felul în care ochii ei urmăreau silueta soţului ei care străbătea în sus şi în jos terasa diii faţa barului, dar în clipa de faţă nu-Pinteresau deloc problemele pur conjugale. Voia informaţii.

Spuse:

— Da, madame. E vorba de o frază. Zilele trecute aţi spus o frază care mi-a stârnit interesul.

Cu ochii tot la Patrick, Christine întrebă:

— Da? Ce am spus?

— A fost ca răspuns la o întrebare a inspectorului şef. Aţi povestit cum aţi intrat în camera-Lindei Marshall în dimineaţa crimei şi n-aţi găsit-o acolo, şi cum ea s-a întors, şi atunci inspectorul şef v-a întrebat unde fusese.

Christine spuse destul de nerăbdătoare:

— Iar eu am spus că fusese să facă baie în mare? Asta e?

— Ah, dar n-aţi spus chiar asta. N-aţi spus: „fusese să facă o baie în mare”. Cuvintele dumneavoastră au fost: „mi-a spus că fusese să facă o baie în mare”.

— Dar e acelaşi lucru.

— Nu, nu-i acelaşi! Forma răspunsului dumneavoastră sugerează o anumită atitudine mentală. Linda Marshall a intrat în cameră. Purta un halat de baie şi totuşi, din anumite motive, n-aţi presupus pe loc că fusese să se scalde în mare. Lucrul acesta e dovedit de vorbele dumneavoastră: „Mi-a spus că fusese să facă o baie în mare”. Ce anume în înfăţişarea ei, sau în cele spuse de ea, v-a făcut să vă miraţi când v-a spus că făcuse o baie?

Atenţia lui Christine se concentră în întregime asupra lui Poirot. Era interesată.

— Sunteţi isteţ. E absolut adevărat, acum că îmi amintesc. Într-adevăr, am fost surprinsă când Linda mi-a spus că se scăldase în mare.

— Dar de ce, madame, de ce?

— Da, de ce? Exact asta încerc să-mi aduc aminte. Oh, da, cred că din cauză că avea un pachet în mână.

— Avea un pachet?

— Da.

— Şi nu ştiţi ce era în el?

— Oh, ba da, ştiu. Sforicică s-a rupt. Erau lumânări. S-au împrăştiat pe podea. Am ajutat-o să le adune.

— Ah! Lumânări.

Christine îl privi lung.

— Păreţi surescitat, monsieur Poirot.

V-a spus Linda de ce cumpărase lumânări?

Christine reflectă.

— Nu, nu cred că mi-a spus. Ca să citească noaptea, presupun. Poate că lumina electrică nu mergea.

— Dimpotrivă, madame, avea o veioză în perfectă stare de funcţionare.

— Atunci nu ştiu de ce i-au trebuit.

— Cum s-a comportat când ş-a rupt sforicică şi lumânările au căzut din pachet?

Christine răspunse încet:

— Era. Tulburată. Încurcată.

Poirot dădu din cap, apoi întrebă:

— Aţi observat vreun calendar în camera ei?

— Calendar? Ce fel de calendar?

— Posibil un calendar verdE. Cu foi care se rup.

Christine îşi îngustă ochii într-un efort de a-şi aminti.

— Un calendar verde. Un verde destul de aprins. Da, am văzut un astfel de calendar. Dar nu-mi amintesc unde. Poate în camera Lindei, dar nu sunt sigură.

— Dar e sigur că aţi văzut un asemenea lucru.

— Da.

Poirot dădu din nou din cap.

Christine întrebă destul de tăios:

— La ce vă gândiţi, monsieur Poirot? Ce înseamnă toate astea?

Ca răspuns, Poirot scoase un mic volum legat în piele de viţel.

— L-aţi mai văzut până acum? Întrebă el.

— Văi… cred. Nu sunt sigură. Da, zilele trecute Linda se uita prin el la biblioteca din sat. Dar l-a închis şi l-a pus la loc repede când am ajuns lângă ea. Chiar m-am întrebat ce era.

În tăcere, Poirot îi arată titlul.

Istoria Vrăjitoriei, Vrăji şi Prepararea Otrăvurilor Nedetectabile.

Christine spuse:

— Nu înţeleg. Ce înseamnă asta?

Poirot răspunse grav:

— Ar putea însemna multe lucruri, madame.

Ea îl privi întrebătoare, dar Poirot nu continuă. În schimb, întrebă:

— În dimineaţa aceea, înainte de a vă duce să jucaţi tenis, aţi făcut baie?

Christine îl privi lung din nou.

— Baie? Nu. N-aş fi avut timp şi, oricum, nu-mi trebuia să fac baie. Nu înainte de tenis. Poate după.

— N-aţi folosit deloc baia?

— M-am spălat pe faţă şi pe mâini, atâta tot.

— Şi n-aţi folosit deloc cada?

— Nu, sunt sigură că nu.

Poirot dădu din cap şi spuse:

— Asta n-are nici o importanţă.

Hercule Poirot se opri lângă masa la care doamna Gardener se luptă cu un joc de puzzle. Ea îşi ridică privirea şi tresări.

— Vai, monsieur Poirot, ce uşor aţi venit! Nici nu v-am auzit. Tocmai v-aţi întors de la anchetă? Ştiţi, numai gândul la ancheta aceea mă face atât de nervoasă că nu ştiu ce să fac. De aceea fac puzzle-ul ăsta. Simt că pur şi simplu n-aş mai putea sta pe plajă ca de obicei. După cum domnul Gardener ştie bine, când sunt nervoasă nimic nu mă calmează ca un puzzle. Asta-i bună, unde s-o potrivi piesa asta? Trebuie să fie dintr-o carpetă de blană, dar nu văd.

Poirot îl luă blând piesa din mână.

— Se potriveşte aici, madame. Face parte din pisică.

— Nu se poate. Pisica e neagră.

— Pisica e neagră, da, dar vârful cozii pisicii negre e alb.

— Vai, aşa e! Ce deştept sunteţi! Dar eu cred că oamenii care fac puzzle sunt de felul lor săraci cu duhul. Recurg la asta ca să te păcălească.

Potrivi încă o piesă apoi reluă:

— Ştiţi, monsieur Poirot, v-am urmărit acum o zi sau două. Vroiam să vă văd la lucru, ca să zic aşa. Dar să nu înţelegeţi că aş considera că e un joc. Când, de fapt, o biată fiinţă a fost omorâtă. Vai de mine, de fiecare dată când mă gândesc la asta mă trec fiorii! I-am şi spus domnului Gardener azi dimineaţă că abia aştept să plec de aici, iar acum că ancheta s-a terminat cred că vom putea pleca mâine, ceea ce este o binecuvântare. Dar vorbind de munca de detectiv, mi-ar plăcea atât de mult să vă cunosc metodele. Ştiţi, m-aş considera privilegiată dacă mi le-aţi explica.

Hercule Poirot spuse:

— Este cam ca puzzle-ul dumneavoastră, madame. Asamblezi piesele. E ca un mozaic, multe culori şi modele, şi fiecare mică piesă cu modelul ciudat trebuie să se potrivească în locul ei.

— Ce interesant! Vai, ce frumos explicaţi!

Poirot continuă:

— Iar uneori e ca piesa aceea a dumneavoastră de adineauri. Îţi aranjezi metodic piesele puzzle-ului, alegi culorile, şi apoi s-ar putea ëà o piesă de o culoare ce ar

trebui să-şi aibă locul în. Carpeta de blană, să zicem, îşi are locul în coada pisicii.

— Vai, zău dacă asta nu sună de-a dreptul fascinant! Şi sunt multe piese, monsieur Poirot?

— Da, madame. Aproape toată lumea din hotelul ăsta mi-a furnizat o piesă pentru puzzle-ul meu. Şi dumneavoastră.

— Eu? Tonul doamnei Gardener era ascuţit.

— Da, madame, o reînarcă a dumneavoastră mi-a fost extrem de folositoare. Aş putea spune că m-a luminat.

— Ei bine, e absolut încântător! Nu-mi puteţi spune mai mult, monsieur, Poirot?

— Nu, madame, îmi rezerv explicaţiile pentru ultimul capitol.

Doamna Gardener murmură:

— Îmi pare tare rău!

Hercule Poirot bătu uşurel uşa camerei căpitanului Marshall. Înăuntru se auzea zgomotul maşinii de scris.

Poirot auzi un „Intră” răstit şi intră.

Căpitanul Marshall stătea cu spatele spre el, bătând la maşina aşezată pe masa dintre ferestre. Nu întoarse capul, dar ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Poirot în oglinda ce atârna pe perete chiar în faţa lui. Întrebă iritat:

— Ei bine, monsieur Poirot, ce mai e?

Poirot spuse repede:

— Mii de scuze că vă întrerup. Sunteţi ocupat?

— Destul de ocupat, răspunse scurt Marshall.

— Aş vrea să vă mai pun o mică întrebare.

— Dumnezeule, m-am săturat să răspund la întrebări! Am răspuns la întrebările poliţiei. Nu mă mai simt în stare să răspund şi la ale dumneavoastră.

— A mea este foarte simplă. În dimineaţa morţii soţiei dumneavoastră, aţi făcut baie după ce aţi terminat de bătut la maşină şi înainte de a vă duce să jucaţi tenis?

— Baie? Nu, bine-nţeles că n-am făcut! Făcusem baie cu o oră mai devreme!

Hercule Poirot spuse:

— Mulţumesc. Asta-i tot.

— Dar, ia ascultă. Marshall se opri nehotărât. Poirot ieşi închizând uşa după el.

Kenneth Marshall spuse:

— Tipul ăsta e nebun!

Chiar în faţa barului, Poirot îl întâlni pe domnul Gardener. Acesta ducea două cocktailuri şi era evident că se îndrepta spre masa unde doamna Gardener îşi bătea capul cu puzzle-ul ei.

— Veniţi la masa noastră, monsieur Poirot? Întrebă el zâmbind.

Poirot clătină din cap, apoi întrebă:

— Ce părere aveţi despre anchetă, domnule Gardener?

Domnul Gardener îşi coborî glasul:

— Mi se pare vagă, într-un fel. Cred că poliţia dumneavoastră are ceva în manşetă.

— E posibil.

Domnul Gardener îşi coborî şi mai mult glasul.

— Voi fi bucuros s-o iau pe doamna Gardener de aici. E o femei foarte, foarte sensibilă, iar afacerea asta i-a pus nervii la încercare. Este extrem de încordată.

Hercule Poirot spuse:

— Îmi permiteţi să vă pun o întrebare, domnule Gardener?

— Vai, desigur, monsieur Poirot. Sunt încântat să vă ajut cu tot ce pot.

— Sunteţi un om de lume. Un om cu o ascuţime de spirit considerabilă, cred. Sincer, ce părere aveaţi despre răposata doamnă Marshall?

Sprâncenele domnului Gardener se înălţară a mirare. Se uită atent în jur şi coborî glasul.

— Ei bine, monsieur Poirot, am auzit câteva hicruri care au circulat pe aici, mai ales printre femei. Dar dacă mă întrebaţi pe mine, părerea mea sinceră e că femeia aceea era a naibii de proastă!

Hercule Poirot rosti gânditor:

— Ei, asta-i foarte interesant.

Rosamund Darnley spuse:

— Aşadar, e rândul meu, nu-i aşa?

— Pardon?

Ea râse.

— Zilele trecute inspectorul şi-a ţinut ancheta. Dumneavoastră aţi stat deoparte. Azi, cred eu, vă conduceţi propria anchetă neoficială. V-am urmărit. Mai întâi doamna Redfern, apoi v-am zărit lângă doamna Gardener. Acum e rândul meu.

Hercule Poirot se aşează lângă ea. Se aflau la Sunny Ledge. Siib ei, marea îşi etala verdele strălucitor. Mai departe, apa mării era de un albastru înceţoşat.

Poirot spuse:

— Sunteţi foarte inteligentă, mademoiselle. Mi-am dat seama încă de când am sosit aici. Ar fi o plăcere să discut afacerea asta cu cfumneavoastră.

Rosamund Darnley întrebă moale:

— Vreţi să ştiţi ce cred eu despre toată povestea?

— Ar fi extrem de interesant.

— Ceea ce cred eu e foarte simplu. Indiciul se află în trecutul moartei.

— Trecutul? Nu prezentul?

— Oh, nu neapărat în treciitul îndepărtat. Eu privesc treaba în felul următor. Arlena Marshall era atrăgătoare pentru bărbaţi, fatal de atrăgătoare. E posibil, de asemenea, ca ea să se fi plictisit de ei destul de repede. Printre. Fanii ei, să spunem, a fost unul căruia nu i-a picat bine asta. Oh, să nu mă înţelegeţi greşit, nu trebuie să fi fost cineva care sărea în ochi de la o milă. Probabil vreun omuleţ oarecare, vanitos şi sensibil. Genul de om care pune la inimă şi clocoteşte. Cred că a urmărit-o până aici, a pândit o ocazie şi a omorât-o.

— Dumneavoastră credeţi că a fost cineva din afară, care a venit de pe uscat?

— Da. Probabil că s-a ascuns în grota aceea până a prins ocazia.

Poirot clătină din cap.

— S-ar fi dus ea acolo să se întâlnească cu un bărbat ca acel pe care îl descrieţi? Nu, ar fi râs şi nu s-ar fi dus.

— Poate că nu ştia că avea să se întâlnească cu el. Poate i-a trimis un mesaj în numele altei persoane.

Poirot murmură:

— Asta e posibil.

Apoi, spuse:

— Dar dumneavoastră uitaţi un lucru, mademoiselle. Un om pus pe crimă nu putea risca să vină în plină zi pe pasarelă şi să treacă pe lângă hotel. Putea să-1 vadă cineva.

— Putea. Dar nu cred că asta e sigur. Eu cred că e foarte posibil să fi venit fără să-1 observe cineva.

— Posibil ar fi, de acord cu dumneavoastră. Dar problema e că el nu putea corfta pe această posibilitate.

— Nu uitaţi ceva? Vremea.

— Vremea?

— Da. Ziua crimei a fost o zi superbă, dar în ziua dinainte, amintiţi-vă, a plouat şi a fost ceaţă densă. Oricine putea veni pe insulă fără să fie văzut. Nu trebuia decât să coboare pe plajă şi să se ascundă în peşteră. Ceaţa asta este importantă, monsieur Poirot.

Poirot o privi gânditor câteva clipe. Spuse:

— E multă logică în ce aţi spus.

Rosamund se îmbujoră.

— Asta e teoria mea, bună sau rea. Acum spuneţi-mi-o pe a dumneavoastră.

Hercule Poirot privi lung marea de jos.

— Eh bien, mademoiselle, eu sunt o persoană foarte simplă. Întotdeauna înclin să cred că crima a fost comisă de persoana cea mai probabilă. Dintr-un bun început m-am oprit asupra unei persoane pentru că mi se părea mie că era cea mai indicată.

Glasul lui Rosamund se înăspri puţin.

— Continuaţi, spuse ea.

— Dar, vedeţi, există ceea ce dumneavoastră numiţi un ciot în drum! Se pare că era imposibil ca persoana aceea să comită crima.

— Ei bine?

Hercule Poirot ridică din umeri.

— Ei bine, ce facem în privinţa asta? Asta-i problema mea. Se opri o clipă, apoi continuă. Pot să vă pun o întrebare?

— Bineînţeles.

Se uită la el, atentă şi vigilentă. Dar întrebarea care veni fu una neaşteptată.

— În dimineaţa aceea, când v-aţi dus să vă schimbaţi pentru tenis, aţi făcut mai întâi baie?

Rosamund îl privi lung.

— Baie? Ce vreţi să spuneţi?

— Exact asta. Baie! Dai drumul robinetelor de la cadă, o umpli, intri în ea, ieşi şi vâj. Vâj. Apa se scurge în conducta de canalizare.

— Monsieur Poirot, sunteţi nebun?

— Nu, sunt extrem de zdravăn.

— În fine, în tot cazul, n-am făcut baie.

— Ha! Exclamă Poirot. Aşadar, nimeni n-a făcut baie. Asta e extrem de interesant.

— Dar de ce să fi făcut cineva baie?

— Chiar, de ce?

Rosamund spuse cu o oarecare disperare.

— Presupun că asta este o chichiţă a lă Sherlock Holmes.

Poirot zâmbi, apoi adulmecă uşor aerul.

— Îmi daţi voie să fiu impertinent, mademoiselle?

— Sunt convinsă că dumneavoastră nu puteţi fi impertinent, monsieur Poirot.

— Sunteţi foarte amabilă. Atunci mă pot aventura să vă spun că parfumul pe care îl folosiţi este încântător. Are o nuanţă delicată, subtilă. Gabrielle, Nr. 8, parcă?

— Ce isteţ sunteţi! Da, îl folosesc totdeauna.

— La fel şi răposata doamnă Marshall. E şic, nu? Şi foarte scump, nu-i aşa?

Rosamund ridică din umeri.

Poirot continuă:

— În dimineaţa crimei stăteaţi unde ne aflăm acum. Aţi fost văzută aici, sau cel puţin umbrela de soare a dumneavoastră a fost văzută de domnişoara Brewster şi domnul Redfern în timp ce treceau pe mare. Sunteţi sigură că, de-a lungul dimineţii, nu s-a întâmplat să coborâţi pe plaja de la Pixy Cove, şi să intraţi în grota de acolo, renumita Pixy Cave?

Rosamund întoarse capul şi îl privi lung. Întrebă cu un glas liniştit:

— Mă întrebaţi dacă eu am ucis-o pe Arlena Marshall?

— Nu, mademoiselle, vă întreb dacă aţi intrat în Pixy Cave.

— Nici măcar nu ştiu unde e. De ce să fi intrat în ea? Sub ce motiv?

— În ziua crimei, mademoiselle, cineva a intrat în Pixy Cave, iar acel cineva folosea Gabrielle Nr. 8.

— Chiar dumneavoastră aţi spus că Arlena Marshall folosea Gabrielle Nr. 8. Ea a fost pe plajă în ziua aceea. Probabil că a intrat în grotă.

— De ce să fi intrat în grotă? Acolo e întuneric şi strâmt şi foarte incomod.

Rosamund spuse nerăbdătoare.

— Nu mă întrebaţi motivul. Cum ea a fost pe plaja aceea, e de departe persoana cea mai probabilă. V-am spus deja că n-am părăsit locul ăsta toată dimineaţa.

— Cu excepţia dăţii când v-aţi dus la hotel şi aţi intrat în camera căpitanului Marshall, îi reaminti Poirot.

— Da, fireşte. Uitasem asta.

— V-aţi înşelat când aţi crezut că domnul Marshall. Căpitanul Marshall nu v-a văzut.

— Kenneth m-a văzut? A. A spus el asta?

Poirot dădu din cap.

— V*a văzut în oglinda din perete, mademoiselle.

Rosamund îşi ţinu respiraţia.

— Oh, înţeleg! Spuse ea.

Poirot nu se mai uita la mare. Se uita la mâinile lui Rosamund Darnley adunate în poală. Erau mâini bine formate, frumos modelate şi cu degete foarte lungi.

Rosamund îi urmă privirea şi întrebă tăios:

— De ce vă uitaţi la mâinile mele? Credeţi. Credeţi.

— Cred. Ce, mademoiselle?

— Nimic.

O oră mai târziu Hercule Poiro ajunse în vârjul potecii care ducea la Gull Cove. Pe plajă stătea cineva. O siluetă subţire îmbrăcată într-o bluză roşie şi şort bleumarin.

Poirot coborî pe potecă, călcând cu grijă cu pantofii lui strâmţi şi eleganţi.

Linda Marshall întoarse capul brusc. Poirot se aşează lângă ea pe pietriş. Ochii fetei poposiră asupra lui cu neîncrederea şi alerta unui aûimal încolţit. Poirot îşi dădu seama cu strângere de inimă cât de tânără şi vulnerabilă era.

Linda întrebă:

— Ce este? Ce doriţi?

Hercule Poirot nu-i răspunse imediat. După câteva clipe, şpuse:

— Zilele trecute i-ai spus inspectorului şef că ţineai la mama dumitale vitregă şi că ea era amabilă cu dumneata.

— Şi?

— Nu era adevărat, nu-i aşa, mademmselle?

— Ba da, era.

— Poate că nu era direct rea, de acord cu asta. Dar nu ţineai la ea. Oh, nu. Cred ca nu puteai s-o suferi. Se vedea foarte clar.

Linda spuse:

— Poate că nu-mi plăcea foarte mult. Dar nu poţi spune asta despre o persoană care e moartă. N-ar fi decent.

Poirot oftă.

— Te-au învăţat asta la şcoală?

— Mai mult sau mai puţin.

— Când o persoană a fost omorâtă, e mai important ca ceea ce se spuné să fie adevărat decât să fie decent.

— Mă aşteptam la dumneavoastră să spuneţi asta.

— Da, spun pentru că, vezi dumneata, treaba mea e să aflu cine a ombrât-o pe Arlena Marshall.

Linda mormăi:

— Vreau să uit totul. E atât de oribil!

— Dar nu poţi să uiţi, nu-i aşa? Întreba blând Poirot.

— Presupun că omorât-o vreun nebun sadic.

Poirot îngână:

— Nu, nu cred că a fost aşa.

Linda îşi ţinu respiraţia şi întrebă gâtuit:

— Vorbiţi de parcă. Aţi şti…

— Poate că ştiu. După o pauză, adăugă: Vrei să ai încredere în mine, copila mea, şi să mă laşi să fac ce e mai bine pentru dumneata în necazul amar în care te afli?

Linda ţâşni în picioare.

— N-am nici un necaz! Nu aveţi ce să faceţi pentru mine. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Vorbesc despre lumânări. Spuse Poirot, urmărind-o.

Văzu groaza din ochii ei. Fata strigă:

— N-am să vă ascult! N-am să vă ascult!

O luă la fugă pe plajă, ageră ca o tânără gazelă, şi urcă zburdând poteca în zigzag.

Poirot clătină din cap. Arăta serios şi frământat.

Capitolul XI

Inspectorul Colgate îi dădea raportele inspectorului şef.

— Am dat de un lucru, domnule, un lucru destul de senzaţional. E vorba de banii doamnei Marshall. M-am ocupat de asta împreună cu avocaţii ei. Aş spune că a fost un şoc pentru ei. Am dovada poveştii cu şantajul. Vă amintiţi că bătrânul Erskine i-a lăsat cincizeci de mii de lire? Ei bine, tot ce-a mai rămas din ei sunt în jur de cincisprezece mii.

Inspectorul şef fluieră.

— Phiu, ce s-a întâmplat cu restul?

— Asta-i treaba interesantă, domnule. A scos bani din când în când, şi de fiecare dată i-a înmânat numerar sau în titluri de proprietate negociabile, altfel spus, a înmânat banii cuiva căruia nu voia să i se dea de urmă. Şantaj în toată regula.

Inspectorul şef dădu din cap.

— În mod sigur aşa arată. Iar şantajistul se află aici, în acest hotel. Asta înseamnă că trebuie să fie unul din cei trei bărbaţi. Ai aflat cêya nou despre ei?

— Nu pot spune că am ceva clar, domnule. Maiorul Barry e militar în rezervă, cum spune. Trăieşte într-un apartament mic, are pensie şi un mic venit din acţiuni. Dar anul trecut i-au fost vărsate în cont sume destul de considerabile.

— Sună promiţător. Care e explicaţia?

— Spunje că sunt câştiguri la pariuri. E foarte adevărat că se duce la toate marile curse de cai. Şi şi pariază.

Inspectorul şef dădu din cap.

— Nu prea e de condamnat, spuse el. Dare sugestiv.

Colgate continuă:

— Apoi, reverendul Stephen Lane. El e de bună credinţă, în sensul că a avut o parohie la St Helen's Whiteridge, Surrey, pe care a părăsit-o cu ceva mai mult de un an în urmă pe motive de boală. Tot pe motive de boală a intrat într-un sanatoriu pentru bolnavi mentali. A stat acolo peste un an.

— Interesant, spuse Wston.

— Da, domnule. Am încercat să scot cât mai multe de la doctorul de gardă, dar ştiţi cum e cu doctorii ăştia – ţi-e greu să-i faci să-ţi spună ceva. Dar din câte am putut să-mi dau seama, problema sfiinţiei sale era o obsesie legată de diavol. Mai ales diavolul deghizat în femei, o femeie roşcată, prostituata din Babilon.

— Hm! Au existat precedente de crimă pe tema asta.

— Da, domnule. Mie mi se pare că Stephen Lane este o posibilitate. Fosta doamnă Marshall era un bun exemplu de ceea ce clericul ar numi „Femeia roşcată”, ca păr, purtări, şi

tot tacâmul. N-ar fi imposibil ca el să fi considerat că menirea lui era s-o suprime. Asta dacă e cu adevărat atins la creier.

— Nimic care să se potrivească cu teoria şantajului?

— Nu, domnule, în privinţa asta putem să-1 ştergem de pe listă. Are venitul lui propriu, dar nu prea mare, şi nu s-a înregistrat nici o sporire bruscă în ultimul timp.

— Cum e cu deplasările lui în ziua crimei?

— Nu avem o confirmare a lor. Nimeni nu-şi aminteşte să fi văzut vreun popă pe acolo. Cât despre cartea bisericii, ultima înregistrare a fost cu trei zile înainte, şi nimeni nu se mai uitase în ea de trei săptămâni. El putea foarte uşor să se fi dus acolo cu o zi sau două înainte, şi să-şi dateze înregistrarea 25.

Weston dădu din cap.

— Şi al treilea?

— Horace Blatt? După părerea mea, domnule, aici e în mod sigur ceva dubios. Plăteşte taxa pe venit pe o sumă ce depăşeşte cu mult ceea ce scoate din afacerea lui cu articolele de fierărie şi menaj. Şi, reţineţi, e un client alunecos. Ar putea coace o declaraţie rezonabilă – practică niţeluş jocuri de noroc şi e băgat în una sau două afaceri dubioase. Oh, da, ar putea exista explicaţii plauzibile, dar nu se poate trece cu vederea că de câţiva ani face bani frumoşi din surse inexplicabile.

— De fapt, ideea e că domnul Horace Blatt e un şantajist de profesie?

— Fie asta, domnule, fie traficul cu droguri. Am vorbit cu inspectorul şef Ridgeway care se ocupă cu afacerea cu drogurile şi era foarte interesat. Se pare că în ultimul timp a intrat o cantitatea frumuşică de heroină. Ei sunt pe urmele micilor distribuitori şi ştiu cât de cât cine se află la celălalt capăt, dar felul în care intră marfa în ţară îi depăşeşte. Până acum n-au aflat.

— Daca moartea doamnei Marshall s-a datorat faptului că era amestecată în treaba asta, cu voie sau fără voie, am

face bine să pasăm toată afacerea Scotland Yard-ului. E porumbelul lor. Ei? Ce zici?

Inspectorul Colgate răspunse cu un oarecare regret:

Mă tem că aveţi dreptate, domnule. Dacă e trafic de droguri, atunci e cazul Scotland Yàrd-ului.

După câteva clipe de gândire, Westtfn spuse:

— Asta pare cu adevărat cea mai probabilă explicaţie.

— Da, aşa e. Marshall e scos din cauză. Deşi deţin nişte informaţii care ne-ar putea ajuta dacă alibiul lui n-ar fi atât de bun. Se pare că firma lui e aproape la pământ. Nu din vina lui sau î partenerilor, ci doar ca urmare a crizei de anul trecut şi a stării generale a comerţului şi finanţelor. Iar el ştia că în cazul morţii nevestei lui ar fi intrat în posesia celor cincizeci de lire, bani care i-ar fi fost de mare folos. Oftă. Ce păcat că un om care are două motive bune de crimă se dovedeşte a nu avea nici o legătură cu ea!

Weston zâmbi.

— Înveseleşte-te, Colgate! Mai există încă o şansă să ne putem distinge. Există chestia cu şantajul şi mai e şi popa ăsta scrântit, doar eu, personal, cred că soluţia cu drogurile e de departe cea mai probabilă. Iar dacă cel care a trimis-o pe lumea cealaltă e unul din banda de traficanţi, s-ar zice că noi am ajutat Scotland Yard-ul să rezolve problema. De fapt, una peste alta, ne-am descurcat destul de bine.

Un zâmbet îndărătnic apăru pe chipul lui Colgate. Spuse:

— Ei bine, asta-i treaba, domnule. Apropo, l-am verificat pe cel care a scris scrisoarea găsită în camera ei. Cea semnată J. N. E în China, bine-mersi. E acelaşi tip cu cel despre care ne-a vorbit domnişoara Brewster. E un tânăr din zona Liverpool-ului. I-am verificat şi pe ceilalţi prieteni ai doamnei Marshall. Nimic. Tot ce-a fost de găsit, am găsit, domnule.

— Aşa că acum depinde de noi, spuse Weston. L-ai văzut pe colegul nostru belgian? El ştie tot ce mi-ai spus?

Colgate rânji.

— E un individ ciudat, nu-i aşa, domnule? Ştiţi ce m-a întrebat alaltăieri? Voia particularităţile cazurilor de strangulare din ultimii trei ani.

Colonelul Weston se îndreptă în scaun.

— Zău? Mă înteb. Făcu o pauză. Când spui că s-a internat reverendul Stephen Lane în casa aia de nebuni?

— Acum un an de Paşte, domnule.

Colonelul Weston cugetă profund. După un timp, spuse:

— A fost un caz. Cadavrul unei tinere descoperit undeva în apropiere de Bagshot. A plecat să se întâlnească cu soţul ei şi n-a mai apărut. Şi a mai fost ceea ce ziarele au numit „Misterul păduricii singuratice”. Ambele în Surrey, dacă îmi amintesc eu bine.

— Surrey? Pe cuvântul meu, domnule, se potriveşte, nu-i aşa? Mă întreb.

Hercule Poirot stătea pe iarbă, în partea cea mai de sus a insulei.

Puţin la stânga lui se afla capătul scării de fier care ducea la Pixy Cove. Observă că lângă acel capăt se aflau câţiva bolovanicolţuroşi, formând o ascunzătoare uşoară pentru cineva care şi-ar fi propus să coboare pe plaja de dedesubt. De aici din vârf, din plajă se putea vedea doar o mică porţiune, din cauza stâncii care atârna peste ea.

Hercule Poirot dădu din cap cu gravitate.

Piesele puzzle-ului său se îmbinau perfect.

Trecu mental în revistă acele piese, considerând-o pe fiecare un,articol detaşat şi reflectând asupra ei ca atare.

O dimineaţă pe plaja principală cu câteva zile înainte de moartea Arlenei Marshall.

Una, două, trei, patru, cinci remarci separate făcute în acea dimineaţă.

Seara unei partide de bridge. El, Patrick Redfern şi Rosamund Darnley fuseseră la masă. Christine hoinărise pe afară în timp ce era mână moartă şi auzise o anumită conversaţie. Cine mai fusese în hol la acea vreme? Cine lipsise?

Seara dinaintea crimei. Discuţia pe care o avusese cu Christine pe stâncă şi scena la care fusese martor în drumul de întoarcere la hotel.

Gabrielle Nr. 8.

O pereche de foarfeci.

Un fragment de pipă spartă.

O sticlă aruncată pe fereastră.

Un calendar verde.

Un pachet de lumânări.

O oglindă şi un om care bate la maşină.

Un scul de lână roşie.

Un ceas de mână al unei fete.

Apa din cadă curgând în conducta de canalizare.

Fiecare din aceste fapte separate trebuia să se potrivească în locul ei indicat. Iar apoi, cu fiecare faptă concretă fixată la locul ei următorul pas: propria lui credinţă în prezenţa răului pe insulă.

Răul.

Senuită la hârtia dactilografiată din mâna lui.

Nelli Parsons – găsită strangulată într-o pădurice singuratică din apropiere de Chobham. Nu s-a descoperit niciodată vreun indiciu privitor la omorârea ei.

Nelli Parsons?

Alice Corrigan.

Citi cu grijă detaliile morţii lui Alice Corrigan.

Inspectorul Colgate veni spre Hercule Poirot.

Lui Poirot îi plăcea inspectorul Colgate. Îi plăceau faţa lui colţuroasă, ochii lui isteţi şi purtarea domoală.

Inspectorul se aşează şi, aruncându-şi o privire pe foile din mâna lui Poirot, întrebă:

— Aţi făcut ceva cu cazurile alea, domnule?

— Le-am studiat, da.

— Nu mă deranjează să vă spun că şi pe mine m-a interesat în mod deosebit un caz.

— Alice Corrigan?

— Alice Corrigan. Făcu o pauză. Am fost la poliţia din Surrey în legătură cu cazul ăsta. Voiam să ştiu totul despre el.

— Spune-mi prietene. Mă interesează. Mă interesează foarte mult.

— Mă gândeam eu că o să vă intereseze. Alice Corrigan a fost găsită strangulată în Caesar's Grove la Blackridge Heath, nici la zece milă distanţă de păduricea Marley unde a fost găsită Nelli Parsons, şi amândouă aceste locuri se află pe o rază de douăsprezece mile de Whiteridge, unde a fost vicar domnul Lane.

— Povesteşte-mi mai multe despre moartea lui Alice Corrigan.

— Poliţia din Surrey n-a făcut la început nici o legătură între moartea ei şi cea a lui Nellie Parsons. Asta pentru că se fixase asupra soţului ca fiind vinovatul. Nu prea ştiu de ce, în afară de faptul că era niţel ceea ce presa numeşte „un bărbat misterios” – nu se ştiau multe despre el, cine era sau de unde venea. Ea se măritase cu el împotriva voinţei alor ei, avea ceva bani ai ei proprii, şi îşi asigurase viaţa în favoarea lui. Toate astea erau suficiente ca să stârnească bănuieli, nu credeţi, domnule?

Poirot aprobă din cap.

— Dar când s-a intrat în amănunte, soţul a fost scos din cauza. Cadavrul a fost descoperit de una din femeile alea care se caţără – tinere voinice, în şorturi: Ea a fost un martor absolut competent şi de încredere – profesoară de sport la o şcoală din Lancashire. Şi-a notat ora la care a descoperit cadavrul – era exact patru şi cincisprezece – şi şi-a exprimat părerea că femeia murise de puţin timp, nu mai mult de zece minute. Asta se potrivea destul de bine cu punctul de vedere al medicului legist care a examinat cadavrul la 5:45. Ea a lăsat totul aşa cum era şi s-a dus la postul de poliţie din Bagshot unde a raportat moartea. Ei bine, de la trei la patru şi zece, Edward Corigan a fost în tren venind de la Londra unde fusese cu treburi. În vagon

cu el mai erau patru oameni. De la gară a luat autobuzul local, doi dintre tovarăşii lui de călătorie luându-1 cu ei. A coborât la Pine Ridge Café, unde avea întâlnire cu soţia lui să ia ceaiul împreună. Ceasul era atunci patru şi douăzeci şi cinci. A comandat ceai pentruaamândoi, dar a spus să nu fie adus până nu venea şi soţia lui. Apoi s-a plimbat pe afară> aşteptând-o. Când, pe la cinci, ea nu apăruse, s-a alarmat. S-a gândit că, poate, îşi scrântise glezna. Stabiliseră ca ea să vină din sat peste câmp până la Pine Ridge Café şi apoi să se întoarcă amândoi acasă cu autobuzul. Caesar's Grove nu e departe de cafenea, şi se,crede că, întrucât ea mai avea timp în faţă, s-a aşezat puţin să admire peisajul înainte de a plecă mai departe, şi că vreun vagabond sau nebun a dat peste ea şi a prins-o pe nepregătite. O dată ce soţul s-a dovedit a fi nevinovat, fireşte că poliţiştii au legat moartea ei de cea a lui -Nellie Parsons, servitoarea aceea cam fluşturatică ce a fost găsită strangulată în pădurícea Marley. Au decis că acelaşi bărbat era responsabil de ambele crime, dar nu l-au prins niciodatĂ. Ba mai mult, niffi măcar n-au fost aproape să-1 prindă! Au dat-o în bară peste tot.

Se opri, apoi spuse încetişor:

— Iar acum. Iată a treia femeie strangulată. Şi un domn pe care nu-1 vom numi se află chiar la faţa locului.

Se opri. Ochii lui mici şi isteţi poposiră asupra lui Poirot. Aşteptă plin de speranţă.

Buzele lui Poirot se mişcară. Inspectorul Colgate se aplecă.

Poirot murmura:

— E atât de dificil de ştiut care piese fac parte din carpeta de blană şi care din coada pisicii.

— Poftim, domnule? Întrebă inspectorul Colgate, uluit.

Poirot spuse repede:

— Îmi cer sçjuze. Mă gândeam la ceva.

— Ce e cu carpeta de blană şi pisica?

— Nimic. Absolut nimic. Spune-mi, inspectore Colgate, dacă ai bănui pe cineva că spune minciuni – multe, multe minciuni, dar n-ai avea o dovadă, ce ai fa» ce?

Inspectorul Colgate reflectă.

— E greu. Dar părerea mea e că dacă cineva minte mult, până Ia urmă se dă de gol.

Poirot dădu din cap.

— Da, asta e foarte adevărat. Vezi dumneata, în mintea mea e că anumite declaraţii sunt minciuni. Cred că sunt minciuni, dar nu ştiu că sunt minciuni: Dar probabil că s-ar patea face un test – un test al unei minciuni mici, nu foarte perceptibile. Iar dacă asta s-ar dovedi a fi minciună, vai, atunci ai şti că şi toate celelalte au fost minciuni!

Inspectorul Colgate îl privi curios.

— Mintea dumneavoastră lucrează într-un mod ciudat, nu-i aşa, domnule? Dar aş îndrăzni să spun că până la urmă minciuna iese la iveală. Scuzaţi-mă că vă întreb, ce v-a făcut să vă interesaţi de cazurile de strangulare în general?

Poirot răspunse încetişor:

— Voi, englezii, aveţi în limbajul vostru un cuvânt care s-ar traduce prin priceput sau dibaci. Ei bine, crima asta mi s-a părut o crimă foarte dibace! M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva nu era o primă tentativă ci mai existaseră şi alte crime.

— Înţeleg.

— Mi-am spus în sinea mea: „ia să examinăm crimele trecute de acelaşi gen, şi dacă există vreo crimă care seamănă bine cu aceastA. Eh bien, vom avea în ea un indiciu foarte valoros”.

— Vă referiţi la folosirea aceleaşi metode de a omorî?

— Nu, nu, mă refer la mult mai mult. Moartea lui Nellie Parsons, de exemplu, nu-mi spune nimic. Dar moartea lui Alice Corrigan. Spune-mi inspectore Colgate, n-ai observat o asemănare izbitoare la această crimă?

Inspectorul Colgate răsuci problema în minte. În cel din urmă spuse:

— Nn, domnule, nu pot spune că am observat. Afară de faptul că în fiecare din crimele astea două soţul are un alibi de nezdruncinat.

Poirot rosti uşurel:

— Ah, aşadar ai observat asta?

— Ha, Poirot! Mă bucur să te văd. Intră. Eşti chiar omul de care aveam nevoie.

Poirot dădu curs invitaţiei.

Inspectorul şef scoase un pachet de ţigări, luă una şi o aprinse. Printre pufăituri, spuse:

— Am hotărât, cât de cât, o linie de acţiune. Dar aş vrea să cunosc şi părerea dumitale înainte să fac pasul decisiv.

— Te ascult, prietene.

— Am decis să chem Scotland Yard-ul şi să le pasez lor cazul. După părerea mea, cu toate că există motive să bănuim unu sau doi oameni, tot cazul se învârte în jurul afacerii traficului de droguri. Pentru mine e clar că locul acela, Pixy's Cave, era un loc de întâlnire pentru marfă.

Poirot dădu din cap.

— De acord.

— Bravo. Şi sunt destul de sigur că traficantul nostru este Horace Blatt.

Poirot aprobă din nou:

— Şi asta e probabil.

— Văd că minţile noastre au lucrat în acelaşi fel. Blatt obişnui să plece pe mare cu barca aia a lui. Uneori îi invita şi pe alţii să-l însoţească, dar de cele mai multe ori pleca singur. Barca lui are pânze roşii bătătoare la ochi, dar am descoperit că amicul are şi nişte pânze albe puse deoparte.

Cred că planul era următorul: Blatt ieşea în larg unde era întâmpinat de o altă barcă cu pânze albe sau cu motor, ceva în genul ăsta, şi marfa îi era înmânată. Apoi acosta în Pixy Cove la o oră din zi potrivită.

Hercule Poirot zâmbi:

— Da, da, la unu şi jumătate. Ora prânzului britanic când e sigur că toată lumea se află în sala de mese. Insula e privată. Nu e un loc în care să vină persoane din afară pentru picnicuri. Uneori cei din hotel îşi iau ceaiul la ei şi merg la Pixy Cove după-amiază, când e soare acolo, sau

dacă vor un picnic se duc departe pe câmp, la multe mile depărtare.

— Chiar aşa, aprobă inspectorul şef. Prin urmare, Blatt acosta acolo şi ascundea marfa în nişa din grotă. Altcineva urma s-o ia de acolo la timpul potrivit.

Poirot murmură:

— Îţi aminteşti că în ziua crimei a venit pe insulă o pereche pentru prânz? Asta ar fi un mod de a lua marfa. Unii turişti dintr-un hotel din Moor sau St Loo vin pe insulă şi anunţă că vor să ia prânzul. Mai întâi se plimbă pe insulă. Ce uşor e să coboare pe plajă, să ia cutia de sandvişuri, s-o pună în sacoşa de plajă a doamnei şi apoi să se întoarcă la hotel, întârziind puţin, poate, pe la două şi zece să spunem, când toată lumea era deja în sala de mese.

— Da, sună destul de logic. Ei bine, această organizaţie de traficanţi de droguri nu prea ştie multe. Dacă cineva şi-a băgat nasul şi a aflat cum stă treaba, amicii nu stau pe gânduri să reducă la tăcere persoana în cauză. Mie mi se pare că asta e adevărata explicaţie a morţii doamnei Marshall. E posibil ca în acea dimineaţă Blatt să se fi aflat în peşteră, ascunzând marfa. Arlena Marshall soseşte cu platforma şi îl vede în peşteră cu cutia. Îl întreabă ce e cu ea iar el o omoară, după care o şterge cât mai repede posibil cu barca lui.

Poirot întrebă:

— Deci eşti convins că Blatt e criminalul?

— Pare soluţia cea mai probabilă. Fireşte, e posibil ca Arlena să fi aflat mai devreme de droguri, să-i fi spus ceva lui Blatt despre asta, iar un alt membru al bandei să fi aranjat o întâlnire trucată cu ea şi s-o fi omorât. Cum spuneam, cred că lucrul cel mai bun este să predau cazul Scotland Yard-ului. Ei au mult mai multe posibilităţi decât noi să dovedească legătura lui Blatt cu banda.

Hercule Poirot dădu gânditor din cap.

Weston spuse:

— Crezi că e un lucru înţelept?

Poirot rămase pe gânduri. În cele din urmă spuse:

— Ar putea să fie.

— La naiba, Poirot, ai dumneata ceva în mânecă, zi că nu-i aşa!

Poirot răspunse grav:

— Chiar dacă am, nu sunt sigur că pot dovedi.

— Fireşte, ştiu că dumneata şi Colgate aveţi alte idei. Mie mi se par cam fantastice, dar sunt înclinat să recunosc că ar putea fi ceva în ele. Dar chiar dacă ai dreptate, continuu să cred că e un caz pentru Scotland Yard. Le vom da faptele, iar ei pot colabora cu poliţia din Surrey. Consider ca nu e cu adevărat cazul nostru. Nu e suficient localizat. Făcu o pauză. Ce crezi, Poirot? Ce consideri că ar trebui făcut în privinţa asta?

Poirot părea pierdut în gânduri. Într-un târziu, spuse:

— Ştiu ce mi-ar plăcea să fac eu.

— Zi, omule!

Poiro îngână:

— Mi-ar plăcea să mă duc la un picnic.

Colonelul Weston se holbă la el.

Capitolul XII

Un picnic, monsieur Poirot?

Emily Brewster se uită la el ca la un nebun.

Poirot spuse amabil:

— Vi se pare foarte scandalos, nu-i aşa? Dar mie mi se pare o idee absolut formidabilă. Avem nevoie de firescul cotidian, de obişnuinţa de zi cu zi ca să întoarcem viaţa la normal. Sunt extrem de nerăbdător să văd câte ceva din Dartmoor, dacă vremea e bună. Asta va. Cum să spun, va înveseli pe toată lumea! Aşa că ajutaţi-mă în problema asta. Convingeţi-i pe toţi.

Ideea avu un succes neaşteptat. La început toţi părură îndoiţi, dar apoi-recunoscură cu jumătate de gură că nu era o idee rea.

Căpitanul Marshall nu fusese invitat, dar el însuşi anunţase că în acea zi trebuia să plece la Plymouth. Domnul

Blatt făcea parte din grup, şi era foarte entuziasmat şi hotărât să fie sufletul acţiunii. În afară de el, la picnic mai luau parte Emily Brewster, soţii Redfern, Stephen Lane, soţii Gardener, care fuseseră convinşi să îşi amâne plecarea cu o zi, Rosamund Darnley şi Linda.

Poirot fusese elocvent în faţa lui Rosamund şi subliniase ce avantaj ar fi pentru Linda să aibă ceva care s-o scoată din ale ei. Cu asta Rosamund fu de acord. Ea spuse:

— Aveţi perfectă dreptate. A fost un şoc mare pentru un copil de vârsta ei. A făcut-o tare sperioasă.

— E foarte normal, mademoiselle. Dar la orice vârstă uiţi repede. Convingeţi-o să vină. Ştiu că puteţi.

Maiorul Barry refuzase cu hotărâre. Spuse că nu-i plac picnicurile. „O grămadă de coşuri de cărat, spuse el. Şi al naibii de incomod. Mie îmi place să mănânc la masă”.

Grupul se adună la zece. Fuseseră comandate trei maşini. Domnul Blatt era zgomotos şi vesel, făcând pe ghidul.

— Pe aici, doamnelor şi domnilor, acesta e drumul pentru Dartmoor. Aduceţi-vă soţiile, domnilor, sau ce vreţi dumneavoastră,! Toată lumea e bine venită! Decor garantat! Poftiţi! Poftiţi!

În ultima clipă Rosamund Darnley coborî arătând îngrijorată. Spùse:

— Linda nu vine. Spune că o doare capul îngrozitor.

Poirot strigă:

— Dar îi va face bine să vină! Convingenţi-o, mademoiselle.

— Nu are rost. E foarte hotărâtă. I-am dat o aspirină şi s-a culcat. Ezită o clipă. Probabil că n-am să merg nici eu.

— Nu permit asta, doamnă dragă, nu permit aşa ceva! Strigă domnul Blatt apucând-o de braţ. La haute Mode trebuie să onoreze prilejul. Fără refuzuri! V-am luat în custodie, ha, ha!

O conduce cu fermitate spre prima maşină. Rosamund aruncă o privire înapoi spre Hercule Poirot.

— Am să rămân eu cu Linda, spuse Christine Redfern. Nu” mă deranjează deloc.

Patrick Redfern spuse:

— Qh, Christine, vino!

— Nu, nu, trebuie să veniţi, madame, spuse şi Poirot. Când te doare capul, ţi-e mai bine singur. Veniţi, haideţi să pornim.

Cele trei maşini porniră. La început se duseră laadevărata Pixy's Cave din Shepstor, şi se distrară grozav căutând intrarea şi găsind-o până la urmă, ajutaţi de o ilustrată.

Era dificil de mers pe bolovanii mari, şi Hercule Poirot nici nu încercă. Urmări cu indulgenţă cum Christine Redfern sărea cu uşurinţă din piatră în piatră şi observă că soţul ei era tnereu aproape de ea. Rosamund Darnley şi Emily Brewster porniră şi ele în căutare, deşi cea din urmă alunecă o dată şi îşi scrânti uşor glezna. Stephen Lane se descurca admirabil printre bolovani. Domnul Blatt se mulţumi să meargă puţin şi să strige cuvinte de încurajare, făcând în acelaşi timp fotografii.

Soţii Gardener şi Poirot rămaseră cuminţi pe margine. Glasul doamnei Gardener se înălţa într-un monolog egal şi plăcut, punctat pe alocuri cu „Da, iubito” al soţului ei.

— Şi totdeauna am fost de părere, monsieur Poirot, iar domnul Gardener e de acord cu mine, că fotografiile pot fi foarte supărătoare. Afară doar dacă sunt făcute între prieteni. Domnul Blatt n-are nici un fel de sensibilitate. El pur şi simplu vine direct la tine şi îţi vorbeşte şi te fotografiază, ori asta, cum îi spuneam şi domnului Gardener, zău că arată că e foarte prost crescut. N-am spus aşa, Odell?

— Da, iubito.

— Poza aceea în grup pe care ne-a făcut-o când stăteam cu toţii pe plajă. Mă rog, n-a fost ceva rău, dar trebuia să fi întrebat-mai întâi. Dar aşa, domnişoara Brewster tocmai ieşise din apă, şi cu siguranţă asta o face să arate foarte ciudat.

— Cred şi eu, spuse rânjind domnul Gardener.

— Şi apoi domnul Blatt împarte copii la toată lumea, fară să întrebe măcar. Am observat că v-a dat şi dumneavoastră una, monsieur Poirot.

Poirot dădu din cap şi spuse:

— Eu preţuiesc foarte mult poza aceea în grup.

Doamna Gardener continuă:

— Şi uitaţi-vă cum se poartă azi – zgomotos şi ca un om de rând. Vai, mă face pur şi simplu să mă cutremur. Trebuia să-1 fi lăsat pe omul ăsta acasă, monsieur Poirot.

Hercule Poirot murmură:

— Vai, madame, ar fi fost dificil.

— Îmi închipui. Omul ăsta se bagă cu sila peste tot. Nu are deloc bun simţ.

În acest moment, descoperirea intrării în Pixy's Cave fu salutată de jos cu strigăte puternice.

Apoi, sub îndrumarea lui Poirot, grupul îşi continuă drumul spre un loc unde, după o plimbare scurtă pe jos de la maşină pe o coamă de deal în jos, ajungeai într-un locşor încântător lângă un pârâu.

Un pod îngust de scândură traversa pârâul. Poirot şi soţul ei o convinseră pe doamna Gardener să-1 treacă, întrucât pe celălalt mal al pârâului se vedea un loc ideal pentru picnic.

Vorbind volubil despre senzaţiile care o încercau când traversa un pod de scândură, doamna Gardener alunecă. Brusc, se auzi. Un ţipăt uşor.

Ceilalţi. Trecuseră cu destulă uşurinţă podul, dar Emily Brewster rămase în mijlocul lui, cu ochii închişi, pendulând într-o parte şi-n alta.

Poirot şi Patrick Redfern săriră în ajutorul ei.

Emily Brewster era bosumflată şi ruşinată.

— Mulţumesc, mulţumesc. Îmi pare rău. Niciodată n-am fost buna la traversarea unei ape curgătoare. Ameţesc. E o prostie.

Mâncarea fu scoasă şi picnicul începu.

Toţi cei de faţă erau în secret uimiţi să constate cât de bine se simţeau în această escapadă. Probabil că asta se datora faptului că picnicul le permitea o evadare din atmosfera de suspiciune şi groază. Aici, în locul acesta minunat, lumea crimei şi a anchetelor poliţineşti şi a bănuielii părea să se fi evaporat, de parcă n-ar fi existat niciodată. Până şi domnul Blatt uită să mai fie sufletul picnicului. După prânz, se retrase la o oarecare distanţă să tragă un pui de somn, şi în curând sforăiturile lui certificară că trecuse în lumea somnului.

La sfârşit, puteai vedea un grup de oameni mulţumiţi care îşi împachetau coşurile şi îl felicitau pe Hercule Poirot pentru excelenta lui idee.

Soarele cobora spre apus când se întoarseră pe potecile înguste şi întortocheate. Din vârful dealului, deasupra lui Leathercombe Bay, avură priveliştea insulei cu hotelul alb de pe ea.

În apusul de soare, părea paşnică şi inocentă.

Doamna Gardener, pentru prima dată tăcută, oftă şi spuse:

— Vă mulţumesc din suflet, monsieur Poirot. Mă simt atât de calmă! E pur şi simplu minunat.

Maiorul Barry ieşi să-i întâmpine la sosire.

— Bună! Spuse el. V-aţi distrat? Doamna Gardener spuse:

— Chiar că ne-am distrat. Câmpiile au fost de-a dreptul încântătoare. Atât de englezeşti, cu un iz de lume veche! Iar aerul grozav şi revigorant. Ar trebui să vă fie ruşine că aţi fost atât de leneş şi aţi rămas aici.

Maiorul chicoti:

— Sunt prea bătrân pentru lucrurile astea.: să stau pe un petic de iarbă şi să mănânc sandvişuri.

Din hotel ieşi o cameristă. Gâfâia uşor. Ezită o clipă, apoi se apropie repede de Christine Redfern.

Hercule Poirot o recunoscu. Era Gladys Narracott. Femeia vorbi repede, inegal.

— Scuzaţi-mă, doamnă, dar sunt îngrijorată din pricina domnişoarei. Domnişoara Marshall. I-am dus adineauri un

ceai şi n-am putut s-o trezesc… şi arată atât de. Atât de ciudat.

Christine se uită neajutoarată în jur. Într-o clipă, Poirot fu lângă ea. O luă dé cot şi spuse liniştit:

— Să mergem să vedem.

Urcară în grabă scările şi o luară în lungul coridorului spre camera Lindei.

O singură privire le spuse că se întâmplase ceva foarte rău. Fata avea o culoare ciudată şi respiraţia îi era aproape imperceptibilă.

Poirot îi luă pulsul. În acelaşi timp observă un plic proptit de veioza de pe noptieră. Îi era adresat lui.

Căpitanul Marshall intră repede în cameră.

— Ce e cu Linda? Ce s-a întâmplat cu ea?

Christine Redfern scoase un mic suspin de spaimă.

Hercule Poirot reveni de la pat şi îi spuse căpitanului Marshall:

— Aduceţi un doctor – cât mai repede! Dar mă tem. Tare mă tefii că s-ar putea să fie prea târziu.

Luă scrisoarea şi deschise plicul. Înăuntru erau câteva rânduri scrise cu scrisul ordonat de şcolăriţă al Lindei.

Cred că asta e ceci mai bună ieşire. Rugaţi-l pe tata să încerce să mă ierte. Eu am omorât-o pe Arlena. Credeam că am să fiu bucuroasă, dar nu sunt. Îmi pare rău pentru tot.

Erau adunaţi în hol – Marshall, soţii Redfern, Rosamund Darnley şi Hercule Poirot.

Stăteau tăcuţi, aşteptând.

Uşa se deschise şi intră doctorul Neadsen. Spuse repezit:

— Am făcut tot ce am putut. S-ar putea să-şi revină. Dar înclin să vă spun că nu prea sunt speranţe.

Se opri. Marshall, cu chipul rigid şi ochii de un albastru îngheţat întrebă:

— Cum a făcut rost de substanţa aia?

Neadsen deschise iar uşa şi făcu un semn. În cameră intră camerista. Plângea.

Neadsen spuse:

— Mai spune-ne o dată ce ai văzut.

Suspinând, fata spuse:

— Nici nu m-am gândit. Nici o clipă nu mi-a trecut prin cap că era ceva rău. Deşi domnişoara se purta cam ciudat. Era în camera celeilalte doamne. A doamnei Redfern. În camera dumneavoastră, doamnă. Era la lavoar şi a luat o sticluţă. A tresărit un pic la intrarea mea, şi m-am gândit că era ciudat că lua lucruri din camera dumneavoastră, dar, fireşte, putea fi ceva ce vă împrumutase. N-a spus decât: „Oh, asta e ce căutam.” şi a ieşit.

Christine rosti în şoaptă:

— Somniferele mele.

Doctorul întrebă cu bruscheţe:

— De unde ştia de ele?

Christine spuse:

— I-am dat unul. În noaptea de după tragedie. Mi-a spus că nu putea să doarmă. Îmi amintesc că a spus: „O să-mi ajungă unul?”, iar eu i-am răspuns ca oh, da, sunt foarte puternice şi că am fost ateuţionată să nu iau niciodată mai mult de două, cel mult.

Neadsen dădu din cap şi spuse:

— S-a asigurat bine. A luat şase.

Christine hohoti încetişor.

— Vai de mine, e vina mea! Trebuia să le ţin încuiate.

Doctorul ridică din umeri.

— Ar fi fost înţelept, doamnă Redfern.

Christine spuse cu disperare:

— E pe moarte. Şi e vina mea.

Kenneth Marshall se foi în scaun.

— Nu, nu vă puteţi condamna, spuse el. Linda ştia ce face. Le-a luat în'mod deliberat. Poate. Poate aşa a fost cel mai bine.

Se uită la biletul mototolit din mâna lui, biletul pe care i-1 înmânase în tăcere Poirot.

Rosamund Darnley strigă:

— Eu nu cred! Nu cred că Linda a omorât-o! E imposibil, ţinând cont de dovezi!

Christine spuse repede:

— Da, ea nu putea să o facă! Trebuie că a avut un şoc nervos şi şi-a imaginat totul.

JJşa se deschise şi intră colonelul Weston.

— Ce e cu povestea asta pe care am auzit-o? Întrebă el.

Doctorul Neadsen luă biletul din mâna Iui Marshall şi i-1 dădu inspectorul şef. Acesta îl citi apoi spuse cu neîncredere:

— Poftim? Dar asta-i o prostie. Adevărată prostie! E imposibil. Repetă cu siguranţă. Imposibil! Nu-i aşa, Poirot?

Hercule Poirot se mişcă pentru prima dată. Spuse cu un glas coborât şi trist:

— Nu, mă tem că nu e imposibil.

— Dar am fost cu ea, monsieur Poirot, spuse Christine Redfern. Am fost cu ea până la douăsprezece fără douăzeci. Aşa am spus şi poliţiei.

— Mărturia dumneavoastră i-a dat un alibi, da, răspunse Poirot. Dar pe ce se baza mărturia dumneavoastră? Se baza pe ceasul de mână al Lindei Marshall. Dumneavoastră n-aţi ştiut din sursele dumneavoastră proprii că era douăsprezece fără douăzeci când aţi părăsit-o – aţi ştiut doar pentru că aşa v-a spus ea. Dumneavoastră înşivă aţi spus că vi s-a părut că timpul trecuse repede.

Ea îl privi lung, şocată.

— Acum, madame, încercaţi să vă amintiţi cum v-aţi întors la hotel. Agale sau repede?

— Eu. Ei bine, destul de încet, parcă.

— Nu vă amintiţi bine?

— Scuzaţi-mă că vă întreb asta, dar la ce vă gândeaţi pe drumul de întoarcere la hotel?

Christine se îmbujoră.

— Dacă trebuie. Mă gândeam să. Să plec de aici. Să plec fără să-i spun nimic soţului meu. Pe atunci eram. Foarte nefericită…

Patrick Redfern, strigă;

— Oh, Christine, ştiu! Ştiu.

Poirot interveni cu un glas ferm.

— Exact. Vă preocupa luarea unei decizii de o anumită importanţă. Eraţi, aş spune, surdă şi oarbă la ce vă înconjura! Probabil că aţi mers foarte încet, oprindu-vă din când în când, ca să cântăriţi mai bine lucrurile.

Christine dădu din cap.

— Ce deştept sunteţi! Chiar aşa a fost. M-am trezit ca dintr-un vis doar în faţa hotelului şi m-am grăbit crezând că întârziasem, dar când am văzut ceasul din hol mi-am dat seama că aveam timp berechet.

— Exact, repetă Poirot şi se întoarse spre Marshall. Trebuie acum să vă descriu anumite lucruri pe care le-am găsit în camera fiicei dumneavoastră după crimă. În cămin se găsea un cocoloş de ceară topită, nişte păr ars, fragmente de carton şi hârtie şi un ac cu gămălie obişnuit. Cartonul şi hârtia s-ar putea să nu fie relevante, dar celelalte trei lucruri erau sugestive, mai ales când* am găsit ascuns în spatele unor cărţi de pe raft un volum luat de la biblioteca locală, volum care se ocupă de vrăjitorie şi magie. S-a deschis foarte ~ uşor la o anumită pagină. La pagina aceea erau descrise diverse metode de a cauza moartea prin modelarea unei figuri de ceară presupusă a fi victima. Aceasta era apoi încet încălzită în foc până când ceara se topea, sau, altă variantă, figura de ceară se înţepa în inimă cu un ac de pălărie sau bold obişnuit. Rezultatul era moartea victimei. Mai târziu am auzit de la doamna Redfern că Linda plecase în acea dimineaţă în sat şi cumpărase un pachet de lumânări şi păruse încurcată când pachetul se desfăcuse. N-am avut nici o îndoială cu privire la ce se întâmplase după aceea. Linda făcuse o figură brută din ceară de lumânări.

— Posibil împodobind-o cu o şuviţă tăiată din părul roşu al Arlenei ca să-i dea forţă magică – apoi o străpunsese până în inimă cu un ac cu gămălie şi la urmă a topit figura de

ceară aprinzând sub ea fâşii de carton. A fost un gest copilăresc, superstiţios, dar dezvăluia un lucru: dorinţa de a ucide. Există vreo posibilitate ca să fi fost mai mult decât o dorinţă? Ar fi putut Linda xu adevărat să-şi omoare mama vitregă? O făcuse în realitate? La prima vedere se părea că avea un alibi perfect, dar de fapt, după cum tocmai am arătat, ora fusese furnizată chiar de Linda. Putea uşor să fi declarat că era cu un sfert de oră mai mult decât era în realitate. Era foarte posibil ca, o dată doamna Redfern plecată de la plajă, Linda să se fi luat după ea, să fi traversat în fugă fâşia de pământ până la scară, s-o fi coborât repede, s-o fi întâlnit acolo pe mama ei vitregă, s-o fi strangulat şi să se fi întors pe scară înainte ca barca în care se aflau domnişoara Brewster şi Patrick Redfern să-şi fi făcut apariţia. Putea apoi să se fi întors la Gull Cove, să fi intrat în mare, şi să se întoarcă în voie la hotel. Dar asta presupunea neapărat două lucruri. Trebuia să ştie cu certitudine că Arlena Marshall avea să fie la Pixy Cove şi trebuia să fie capabilă din punct de vedere fizic de faptă. Ei bine, primul lucru era perfect posibil. Dacă Linda îi scrisese ea însăşi Arlenei un bilet în numele altcuiva. Cât despre al doilea, Linda are mâini foarte puternice. Mari ca ale unui bărbat. În ce priveşte forţa, e la vârsta când eşti înclinat să fii dezechilibrat mental. Deranjamentul mental deseori este însoţit de o forţă ieşită din comun. Şi mai era un mic aspect. Mama Lindei Marshall fusese acuzată şi i se intentase proces pentru crimă.

Kenneth Marshall îşi înălţă capul. Spuse cu sălbăticie.

— Dar a fost achitată!

— A fost achitată, recunoscu Poirot.

— Iar eu am să vă spun următoarele, monsieur Poirot. Ruth, soţia mea, era nevinovată. Asta o ştiu cu o certitudine absolută. În intimitatea vieţii noastre n-aş fi putut să mă înşel. A fost victima nevinovată a împrejurărilor. Făcu o mică pauză. Şi nu cred că Linda a omorât-o pe Arlena. E ridicol. Absurd!

Poirot întrebă:

— Credeţi, deci, că scrisoarea asta e o plastografie?

Marshall întinse mâna după ea şi Weston i-o dădu.

Marshall o studie cu atenţie. Apoi clătină din-cap.

— Nu, spuse el. Sunt sigur că Linda a scris-o.

Poirot spuse:

— Atunci, dacă ea a scris-o, există numai două explicaţii. Fie a scris-o complet de bună credinţă, ştiindu-se că e criminala, fie – fie, spun – a scris-o în mod deliberat pentru a acoperi pe altcineva, cineva pentru care se temea că e suspect.

— Vă referiţi la mine? Întrebă Kenneth Marshall.

— E posibil, nu-i aşa?

Marshall se gândi câteva clipe, apoi spuse liniştit:

— Nu, cred că ideea asta e absurdă. La început se poate ca Linda să-şi fi dat seama că eram suspectat. Dar la ora asta ştia clar că se terminase, că poliţia îmi acceptase alibiul şi îşi îndreptase atenţia în altă parte.

— Dar presupunând că nu era atât faptul că credea că eraţi suspect cât faptul că ştia că eraţi vinovat? Întrebă Poirot.

Marshall îl privi lung apoi râse.

— Asta-i absurd.

— Mira:m-aş. Există, să ştiţi, câteva posibilităţi privind moartêa doamnei Marshall. Există teoria că era şantajată, că „în dimineaţa aceea s-a dus să se întâlnească cu şantajistul şi că acesta a omorât-o. Există teoria că Pixy Cove şi peştera erau folosite pentru traficul de droguri şică ea a fost omorâtă pentru că a îflat întâmplător despre asta. Există şi o a trşia posibilitate – aceea că a fost omorâtă de un maniac religios”. Şi mai există şi o a treia posibilitate.: aveţi de câştigat o grămadă de bani de pe urma morţii soţiei dumneavoastră, căpitane Marshall?

— Tocmai v-am spus.

— Da, da, sunt de acord că e imposibil să fi putut să vă omorâţi soţia. Dacă acţionaţi singur. Dar dacă presupunem

că v-a ajutat cineva?

— Ce dracu' vreţi să spuneţi?

Bărbatul liniştit era în sfârşit stârnit. Se ridică pe jumătate în scaun. Glasul lui era ameninţător. În ochi avea o lumină de furie grea.

Poirot spuse:

— Vreau să spun că asta nu e o crimă care a fost comisă de un singur om. Au fost doi oameni. Este perfect adevărat că nu puteţi dactilografia scrisoarea aceea şi în acelaşi timp să vă duceţi în golf. Dar aţi avut timp s-o scriţi la repezeală de mână sau s-o stenografiaţi, iar altcineva s-o bată la maşină în camera dumneavoastră în timp ce dumneavoastră personal eraţi plecat în incursiunea dumneavoastră criminală.

Hercule Poirot se uită la Rosamund Darnley.

— Domnişoara Darnley afirmă că a părăsit Sunny Ledge la unsprezece şi zece şi v-a văzut bătând la maşină în camera dumneavoastră. Dar chiar la ora aceea domnul Gardener a urcat în hotel să-i aducă soţiei sale un scul de lână. Nu s-a întâlnit cu domnişoara Darnley, nici n-a văzut-o. Lucrul ăsta e destul de semnificativ şi deschide două posibilităţi. Fie domnişoara Darnley n-a părăsit deloc Sunny Ledge, fie a plecat de acolo mult mai devreme şi era în camera dumneavoastră bătând cu hărnicie. Şi mai e un aspect. Aţi afirmat că atunci când domnişoara Darnley a băgat capul în camera dumneavoastră la unsprezece şi un sfert aţi văzut-o în oglindă. Dar în ziua crimei maşina dumneavoastră de scris şi colile erau toate pe masa de scris din colţul camerei, pe când oglinda se afla între ferestre. Mai târziu, v-aţi mutat maşina de scris de sub oglindă astfel încât povestea dum-neavoastră să fie susţinută. Dar era prea târziu. Ştiam că atât dumneavoastră cât şi domnişoara Darnley minţiserăţi.

Rosamund Darnley rosti cu glasul jos şi limpede:

— Ce diabolic de ingenios sunteţi!

— Dar nu atât de diabolic şi ingenios ca cel care a omorât-o pe Arlena Marshall! Gândiţi-vă în urmă o clipă. Cu cine credeam eu – cu cine credea toată lumea – că plecase Arlena Marshall să se întâlnească în dimineaţa aceea? Ne-am repezit cu toţii să tragem aceeaşi concluzie. Cu Patrick Redfern. Nu cu un şantajist plecase ea să se întâlnească. Numai după faţa ei şi mi-aş fi dat seama. Oh, nu, urma să se întâlnească cu un iubit. Sau credea că o să se întâlnească. Da, am fost absolut sigur de asta. Arlena Marshall urma să-1 întâlnească pe Patrick Redfern. Dar un minut mai târziu Patrick Redfern a apărut pe plajă şi era evident că o căuta. Păi atunci?

Patrick Redfern rosti cu o mânie înăbuşită:

— Vreun drac s-a folosit de numele meu.

Poirot continuă:

— Erai evident abătut şi mirat de absenţa ei. Poate prea evident. Conform teoriei mele, ea a plecat să te întâlnească pe dumneata, domnule Redfern, şi chiar te-a întâlnit, iar dumneata ai omorât-o căci îţi planificaseşi s-o omori.

Patrick Redfern se holbă la el. Spuse cu glasul său de irlandez vesela din fire:

— Sunteţi scrântit? Am fost cu dumneavoastră pe plajă până am plecat cu domnişoara Brewster cu barca şi am găsit-o moartă.

— Ai omorât-o după ce domnişoara Brewster s-a dus cu barca să anunţe poliţia. Arlena Marshall nu era moartă când aţi ajuns pe plajă. Ea aştepta în peşteră până drumul avea ' să fie liber.

— Dar cadavrul! Domnişoara Brewster şi cu mine am -;văzut amândoi cadavrul.

— Un trup, da. Dar nu un cadavru. Trupul viu al femeii care te-a ajutat, cu braţele şi picioarele date cu bronzol, cu faţa ascunsă de o pălărie mare, verde. Christine, soţia dumitale (sau poate nu soţie, dar, în tot cazul partenera dumitale) care te ajuta să comiţi această crimă aşa cum te-a ajutat să comiţi şi crima aceea din trecut când „a

descoperit” cadavrul lui Alice Corrigan cu cel puţin douăzeci de minute înainte ca Alice Corrigan să fi murit. Ucisă de soţul ei Edward Corrigan. Adică, dumneata!

Christine rosti cu glasul tăios şi rece:

— Ai grijă, Patrick, nu-ţi pierde firea!

Poirot spuse:

— Vei fi interesat să afli că atât dumneata cât şi soţia dumitale Christine aţi fost uşor recunoscuţi şi selecţionaţi de poliţia din Surrey dintr-un grup de oameni fotografiaţi aici. V-a identificat imediat ca fiind Edward Corrigan şi Christine Deverill, tânăra care a descoperit cadavrul.

Patrick Redfern se ridică. Faţa lui frumoasă era transformată, congestionată, devastată de furie. Era faţa unui ucigaş – a unui tigru. Ţipă:

— Vierme afurisit şi băgăcios!

Se repezi în faţă, cu degetele răsfirate şi arcuite, revărsând un potop de înjurături în timp ce îşi strângea degetele în jurul gâtului lui Hercule Poirot.

Capitolul XIII

Poirot spuse meditativ:

— Într-o dimineaţă, stăteam aici afară şi vorbeam despre trupurile bronzate care zăceau la soare ca hălcile de carne pe o tejghea de măcelar, şi atunci am făcut observaţia că era o foarte mică diferenţă între un trup şi altul. Dacă te uitai atent şi comparai, da, vedeai diferenţa. Dar dacă aruncai o privire întâmplătoare? O tânără moderat bine făcută seamănă foarte bine cu alta. Două picioare bronzate, două braţe bronzate, o bucăţică de costum de baie între ele. Doar un trup zăcând la soare. Când o femeie merge, vorbeşte, râde, întoarce capul, îşi mişcă o mână – da, atunci există personalitate… individualitate. Dar în ritualul soarelui – nu.

În ziua aceea am vorbit despre rău – răul sub soare, cum s-a exprimat domnul Lane. Domnul Lane este o persoană foarte sensibilă… Răul îl”afectează. Îi percepe prezenţa. Dar deşi e un bun instrument de înregistrare, în realitate

nu ştia exact unde se afla răul. Pentru el, răul era concentrat în persoana Arlenei Marshall, şi practic toţi cei prezenţi au fost de acord cu el.

Dar pentru mintea mea, deşirăul era prezent, el nu era deloc focalizat în Arlena Marshall. Era conectat cu ea, da. Dar într-un mod total diferit. Am văzut-o, la început, la sfârşit şi tot timpul, ca pe o victimă eternă şi predestinată. Din cauză că era frumoasă, din cauză că avea strălucire, din cauză că bărbaţii întorceau capul după ea, s-a presupus că era genul de femeie care ruina vieţi şi distrugea suflete. Dar eu am văzut-o cu totul altfel. Nu ea atrăgea în mod fatal bărbaţii – bărbaţii erau cei care o atrăgeau pe ea. Era genul de femeie după care bărbaţii se aprindeau uşor şi de care se şi plictiseau uşor. Şi tot ce mi s-a spus sau am aflat despre ea mi-a întărit convingerea în această privinţă. Primul lucru care s-a menţionat despre ea a fost cum un bărbat în al cărui proces de divorţ fusese citată a refuzat să se însoare cu ea. Şi atunci a apărut căpitanul Marshall, unul din acei bărbaţi incurabil cavaleri, şi i-a cerut să se mărite cu el. Pentru un bărbat timid şi retras de genul căpitanului Marshall, un calvar public de orice natură era cea mai rea tortură – de aici dragostea şi mila pentru prima lui soţie care fusese public acuzată şi judecată pentru o crimă pe care n-o comisese. S-a însurat cu ea şi în timp şi-a dat seama că încrederea în caracterul ei era pe deplin justificată. După moartea ei, altă femeie frumoasă, poate de acelaşi gen, este ţinta ruşinii publice. Din nou Marshall face un gest salvator. Dar de data asta găseşte prea puţine lucruri care să-i susţină înflăcărarea. Arlena e proastă, nedemnă de mila şi protecţia lui, indiferentă. Totuşi, cred că întotdeauna a văzut-o în adevărata lumină. Mult timp după ce încetat s-o iubească şi prezenţa ei îl enerva, a continuat să-i fie milă de ea. Pentru el ea era ca un copil care nu poate depăşi o anumită pagină din cartea vieţii.

Am văzut în Arlena Marshall, cu pasiunea ei pentru bărbaţi, o pradă predestinată pentru un bărbat lipsit de

scrupule, un bărbat de un anumit tip. În Patrie Redfern, cu aspectul lui arătos, cu siguranţa lui nonşalantă, cu necontestatul lui farmec în ochii femeilor, am recoscut pe loc acel tip. Aventurierul care, într-un fel sau altul, trăieşte pe seama femeilor. Stând şi urmărind „din locul meu da pe plajă, am fost absolut convins ca Arlena era victima lui Patrick şi nu invers. Şi am asociat acel focar de rău cu Patrick Redfern, nu cu Arlena Marshall.

Arlena intrase de curând în posesia unei sume mari de bani lăsaţi ei de un admirator vârstnic care nu avusese timp să se plictisească de ea. Ea era genul de femei care era invariabil estorcată de bani de vreun bărbat sau altul. Domnişoara Brewster a pomenit de un tânăr care fusese „ruinat” de Arlena, dar o scrisoare de la el găsită în camera ei, deşi în ea îşi exprima dorinţa (care nu costă nimic) de a o acoperi cu bijuterii, arată clar că el primise un cec de la ea, cec care-1 scăpase de proces. Un caz limpede de tânăr cheltuitor care o storcea de bani. N-am nici un dubiu că lui Patrick Redfern i-a fost uşor să o convingă să-i înmâneze din când în când sume mari „pentru investiţii”. Probabil că o ameţea cu poveştile lui despre mari oportunităţi. Despre cum o să-i facă el avere şi ei şi lui. Femeile fără protecţie, care trăiesc singure, sunt o pradă uşoară pentru acest gen de bărbat. Şi de regulă el scapă cu faţa curată şi cu prada. Dacă totuşi există un soţ, un frate sau un tată, lucrurile pot lua o întorsătură neplăcută pentru escroc. O dată ce căpitanul Marshall ar fi descoperit, se putea aştepta să intre scurt la închisoare.

Totuşi, asta nu-1 îngrijora, întrucât plănuia s-o lichideze când considera că era necesar – încurajat de faptul că deja ieşise basma curată dintr-o crimă, cea a unei tinere cu care se însurase sub numele de Corrigan şi pe care o convinsese să-şi asigure viaţa pentru o sumă mare.

În planurile lui era ajutat de o femeie care aici trecea drept soţia lui şi de care era sincer ataşat. O tânără total deosebită de tipul de victimă a lui – detaşată, calmă, rece

dar neclintit loială lui şi o actriţă fără pereche. De când a sosit aici, Christine Redfern a jucat rolul „sărmanei soţioare” – fragilă, neajutorată, mai degrabă intelectuală decât atletică. Gândiţi-vă la punctele pe care le-a marcat unul după altul. Tendinţa ei de a face băşici la soare, de unde şi pielea ei albă, ameţeala la înălţimi, povestea despre cum a rămas înţepenită pe scările catedralei din Milano, etc. A pedalat pe fragilitatea şi delicateţea ei şi aproape toată lumea a vorbit despre ea ca despre o „femeiuşcă”. În realitate era tot atât de înaltă ca Arlena Marshall, dar cu mâini şi tălpi foarte mici. Spunea că fusese profesoară, fapt care a întărit impresia de intelectualitate în detrimentul talentelor atletice. De fapt, e absolut adevărat că a lucrat într-o şcoală, dar ca profesoară de sport. Era o tânără extrem de activă care se putea căţăra pe stânci ca o pisică şi putea alerga ca o atletă.

Crima în sine a fost perfect plănuită şi cronometrată. A fost, după cum am mai menţionat, o crimă foarte dibace. Cronometrarea a fost o operă de geniu.

În primul rând, au existat anumite scene preliminare – una jucată în nişa din stâncă ştiind că mă aflam în cea de alături – un dialog convenţional al soţiei geloase purtat între ea şi soţul ei. Mai târziu a jucat acelaşi rol în faţa mea. La acea vreme, îmi amintesc, am avut sentimentul vag că citisem toate astea într-o carte. Nu mi se păreau reale. Pentru că, bineînţeles, nu erau reale. Apoi a venit ziua crimei. Era o zi frumoasă – un lucru esenţial. Primul gest al lui Redfern a fost să se strecoare afară foarte devreme, prin uşa balconului pe care a descuiat-o pe dinăuntru (dacă ar fi fost găsită deschisă, nu s-ar fi crezut decât că cineva se dusese să facă o baie matinală în mare). Sub halatul de baie ascundea o pălărie chinezească verde, duplicatul celei purtate de obicei de Arlena. A traversat pe furiş insula, a coborât scara de fier şi a ascuns-o într-un loc stabilit în spatele unor pietre. Actul I.

În seara precedenta aranjase o întâlnire cu Arlena. Au stabilit să fie precauţi, deoarece Arlenei îi era cam fricǎ de soţul ei. Ea a fost de acord să se ducă la Pixy Coce, devreme. Dimineaţa nu se ducea nimeni acolo. Redfern urma să i se alăture acojo, pândind o ocazie să se strecoare neobservat. Dacă ea auzea pe cineva coborând scara sau zărea vreo barcă, trebuia să se furişeze în Pixy's Cave, peştera secretă de care îi povestise, şi să aştepte până când drumul era liber. Actul al II-lea.

Între timp, Christine s-a dus în camera Lindei la o oră când considera că Linda plecase să-şi facă obişnuita baie în mare. Aici avea să umble la ceasul de mână al Lindei, punându-1 cu douăzeci de minute înainte. Fireşte că există riscul ca Linda să observe că ceasul ei nu mergea bine, dar nu conta foarte mult. Adevăratul alibi al lui Christine era mărimea mâinilor ei care făcea fizic imposibil ca ea să fi comis crima. Totuşi, n-ar fi stricat un alibi suplimentar. În camera Lindei a observat cartea despre magie, şi vrăjitorie, deschisă la o anume pagină. A citit, iar când Linda a intrat şi à scăpat pachetul cu lumânări, şi-a dat seama ce era în mintea fetei. Asta i-a dat câteva idei noi. Ideea iniţială a perechii criminale era să arunce bănuiala asupra lui Kenneth Marshall, de aici pjpa sustrasă, din care un fragment a fost pus la piciorul scării? Pe plaja din golf.

La întoarcerea Lindei, Christine a aranjat uşor să meargă împreună la Gull Cove. Apoi s-a întors în camera ei, a scos dintr-o valiză încuiată o sticlă de bronzôl, loţiune ce dă un bronz artificial, şi 1-a aplicat cu grijă şi a aruncat sticla goală pè fereastră, care puţin a lipsit s-o lovească pe domnişoara Brewster care făcea baie în mare. Actul al III-lea a fçst jucat cu succes.

După aceea, Christine s-a îmbrăcat cu un costum alb de baie, şi şi-a pus peste el o pereche de pantaloni de plajă şi o bluză cu mâneci lungi şi largi, care i-au ascuns efectiv braţele şi picioarele proaspăt date cu bronzol.

La 10:15 Arlena a plecat la întâlnire, un minut sau două după aceea Patrick Redfern a apărut pe plajă şi a mimat surpriza, supărarea, etc. Sarcina lui Christine era destul de uşoară. Ţinându-şi ascuns propriul ceas, a întrebat-o pe Linda la unsprezece şi douăzeci şi cinci cât era ceasul. Linda s-a uitat la ceas şi i-a spus că era douăsprezece fără un sfert, după care a intrat în mare iar Christine şi-a strâns ustensilele pentru schiţe. Imediat ce Linda a fost cu spatele la ea, Christine i-a. Luat ceasul lăsat pe mal şi 1-â potrivit la ora corectă. Apoi s-a grăbit luând-o în susul potecii de pe stâncă, a traversat în fugă fâşia îngustă de pământ până la scară, şi-a dat jos pantalonii şi bluza şi le-a ascuns împreună cu cutia ei de desen în spatele stânci şi a coborât rapid scara ca o adevărată gimnastă.

Arlena era pe plaja de dedesubt întrebându-se de ce întârzia Patrick atât de mult. A văzut sau a auzit pe cineva pe scară, s-a uitat mai atentă şi, spre supărarea ei, a văzut că nedorita persoană era soţia! În mare grabă, a intrat în Pixy Cave.

Christine a luat pălăria din ascunzătoare, şi-a pus sub bor, la spate, nişte bucle false roşii, şi s-a întins pe pietriş, într-o poziţie împrăştiată, pălăria şi buclele ascunzându-i faţa şi gâtul. Cronometrarea, sincronizarea în timp altfel spus, e perfectă. Un minut sau două mai târziu, o barcă în care se aflau domnişoara Brewster şi Patrick Redfern a apărut în golf. Amintiţi-vă ca Patrick a fost cel care s-a aplecat şi a examinat „cadavrul”, Patrick care era înmărmurit, şocat, distrus de moartea iubitei lui! Martorul a fost cu grijăales. Domnişoara Brewster avea vertij, ea nu ar fi încercat să ajungă sus pe scară. Ea avea să părăsească golful în barcă, Patrick fiind în mod natural cel care rămânea lângă „cadavru”. În caz că criminalul mai era primprejur”. Domnişoara Brewster a plecat să aducă poliţia. Imediat ce barca a dispărut, Christine a sărit, a tăiat bucăţele pălăria cu foarfecele adus de Patrick, le-a îndesat în costumul ei de baie şi a urcat scara într-un timp de două ori mai scurt, şi-a

pus pantalonii şi bluza şi a fugit la hotel. Exact la timp să facă repede o baie, ca să îşi îndepărteze bronzul artificial, şi să-şi pună costumul de tenis. Şi a mai făcut ceva. A ars bucăţile pălăriei verzi de carton şi părul în căminul din camera1 Lindei, adăugând şi o foaie dintr-un calendar astfel încât să poată fi asociat cu cartonul. Nu o pălărie, ci un calendar fusese ars – asta trebuia să se creadă. După cum bănuia, Linda făcea experienţe de magie, o dovedesc guguloiul de ceară şi acul cu gămălie.

Apoi, s-a dus pe terenul de tenis, ajungând ultima, dar netrădând nici un semn de grabă sau agitaţie.

Între timp, Patrick s-a dus spre peşteră. Arlena n-a văzut nimic şi a auzit foarte puţine – o barcă, voci – şi a rămas din prudenţă ascunsă. Dar acum Patrick o striga.

„Totul e în regulă, iubito”, şi ea a ieşit, şi mâinile lui s-au strâns în jurul gatului. Şi acesta a fost sfârşitul sărmanei prostuţe, frumoasa Arlena Marshall.

Glasul lui Poirot se stinse.

O clipa domni tăcerea, apoi Rosamund Darriley spuse cutremurându-se uşor:

— Da, ne-aţi făcut să vedem limpede totul. Dar asta-i povestea uneia dintre părţi. Nu ne-aţi spus cum aţi ajuns să. Cunoaşteţi adevărul.

Hercule Poirot spuse:

— V-am spus o dată că am o minte foarte simplă, întotdeauna, chiar de la început, m-am gândit că Arlena Marshall fusese omorâtă de persoana cea mai probabilă. Iar persoana cea mai probabilă era Patrick Redfern. El era, prin excelenţă, tipul de bărbat care exploatează femeile ca ea, şi tipul ucigaşului – genul de om care ia economiile unei femei şi apoi îi taie gâtul. Cu cine urma să se întâlnească Arlena în acea dimineaţă? După faţa, zâmbetul, purtarea şi cuvintele ei în faţa mea – Patrick Redfern! Şi prin urmare, prin însăşi natura lucrurilor, Patrick trebuia să fie cel care a ucis-o.

Dar imediat m-am lovit de imposibilitate. Patrick Redfern nu putea s-o fi ucis întrucât a fost pe plajă şi în compania domnişoarei Brewster până la descoperirea cadavrului. Aşa că am căutat alte soluţii. Şi au fost mai multe.

Arlena putea să fi fost ucisă de soţul ei, cu complicitatea domnişoarei Darnley. (Amândoi mai şi minţiseră privitor la un aspect care părea suspect). Putea să fi fost ucisă ca urmare a faptului că. Dăduse peste secretul traficului cu droguri. Putea să fi fost ucisă, cum spuneam, de un maniac religios, şi putea să fi fost ucisă de fiica ei vitregă. Într-o vreme, această variantă din urmă mi se'părea adevărata soluţie. De la prima ei întrevedere cu poliţia, purtarea Lindei a fost semnificativă. G discuţie pe care am avut-o mai târziu cu ea m-a asigurat în privinţa unui lucru. Linda se considera vinovată.

— Vreţi să spuneţi că ea şi-a imaginat că ea o omorâse de fapt pe Arlena?

Glasul lui Rosamund era neîncrezător.

Hercule Poirot dădu din cap.

— Da. Amintiţivă – în realitate e ceva mai mult decât un copil. A citit cartea aceea despre vrăjitorie şi, pe jumătate, a crezut-o. O ura pe Arlena. A făcut în mod deliberat o păpuşă de ceară, şi-a'rostit vraja, a străpuns-o în inimă şi a topit-o, şi asta chiar în ziua în care Arlena a murit. Oamenii mai bătrâni şi mai înţelepţi ca Linda au crezut cu fervoare în magie. Normal, ea a crezut că totul era adevărat, că magia practicată de ea o omorâse pe Arlena.

Rosamund strigă:

— Oh, sărmana copilă! Şi eu am crezut. Mi-am închipuit. Ceva total diferit. M-am gândit că ştia ceva care ar.

Rosamund se opri. Poirot spuse:

— Ştiu ce aţi crezut. De fapt, purtarea dumneavoastră a înspăimântat-o pe Linda şi mai mult. Ea a crezut că fapta ei chiar atrăsese moartea Arlenei şi că dumneavoastră ştiaţi asta. Christine Redfern a lucrat şi ea asupra ei, introducându-i în minte ideea cu somniferele, arătându-i

calea spre o ispăşire rapidă şi fără dureri a crimei ei. Vedeţi dumneavoastră, o dată ce căpitanul Marshall s-a dovedit a avea un alibi, era vital să fie găsit un nou suspect. Nici ea, nici soţul ei nu ştiau de traficul cu droguri. S-au fixat la Linda să fie ţapul ispăşitor.

Rosamund spuse:

— Ce diavoliţă!

— Da, aveţi dreptate. O femeie crudă, cu sânge rece. În ce mă priveşte, erţn în mare dificultate. Era oare Linda vinovată doar de încercarea ei copilărească de vrăjitorie, sau ura ei o dusese şi mai departe – spre actul real? Am încercat s-o fac să mi se confeseze, dar n-am reuşit. În acel moment am fost într-o nesiguranţă gravă. Inspectorul şef era înclinat să accepte esplicaţia traficului de droguri. Nu puteam să las lucrurile sa tfeacă aşa. Am analizat din nou, cu mare grijă, faptele. Aveam o colecţie de piese de puzzle, întâmplări izolate, fapte clare. Toate trebuiau să se îmbine într-un tot armonios. Erau perechea de foarfece găsită pe plajă. O sticlă aruncată de la o fereastră. O baie pe care nimeni nu voia să admită că o făcuse. Toate întâmplări inofensive luate ca atare, dar devenite semnificative prin faptul că nimerii nu voia să le recunoască. Niciuna din ele nu se îmbina cu teoriile vinovăţiei căpitanului Marshall, sau a Lindei, sau a bandei de traficanţi de droguri. Şi totuşi trebuia să aibă un rost. M-am întors iar la prima mea soluţie – cea conform căreia Patrick Redfern comisese crima. Exista ceva în sprijinul ei? Da, faptul că o sumă foarte mare de bani lipsea din contul Arlenei. Cine îşi însuşise acei bani? Patrick Redfern, bine-nţeles. Ea era genul de femeie uşor de escrocat de un tânăr arătos, dar nu era deloc genul femeii care putea fi şantajată. Era mult prea transparentă pentru a putea păstra un secret. Povestea şantajului nu m-a convins nici o clipă. Şi totuşi. Existase o conversaţie care fusese auzită întâmplător, dar, ah, auzită de cine? De soţia lui Patrick Redfern. Era povestea ei, nesprijinită de nici o

altă mărturie. De ce o inventase? Răspunsul mi-a venit ca un fulger. Ca să explice absenţa banilor Arlenei!-

Patrick şi Christine Redfern. Amândoi erau băgaţi în treaba asta. Christine nu avea forţa fizică s-o stranguleze, nici conformaţia psihică. Nu, Patrick o făcuse. Dar asta era imposibil! Fiecare minut din timpul lui până la descoperirea corpului era justificat.

Corp. Cuvântul a agitat ceva în mintea mea. Corpuri zăcând pe plajă. Semănând toate. Patrick Redfern şi Emily Brewster ajunseseră în golf şi văzuseră un corp zăcând acolo. Un corp. Dar dacă nu era corpul Arlenei ci al altcuiva? Faţa era ascunsă de pălăria chinezească mare.

Însă exista numai un corp mort – cel al Arlenei. Atunci, putea el fi. Un corp viu. Corpul cuiva care se prefăcea că e mort? Putea fi al Arlenei însăşi, convinsă de Patrick să joace o anume festă. Am clătinat din cap – nu, prea riscant. Un corp viU. Al cui? Exista vreo femeie care să-1 fi ajutat pe Redfern? Fireşte – soţia lui., Dar ea era o făptură gingaşe cu pielea albă. Ah, da, dar bronzul poate'Ti aplicat din sticluţe. Sticle. Aveam una din piesele puzzle-ului meu. Şi, după aceea, fireşte, o baiE. Ca să înlăture acel bronz artificial înainte de a se duce să joace tenis... Şi foarfecele? Vai, ca să se iaie pălăria duplicat de carton. În graba ei, perechea criminală 1-a uitat pe plajă.

Dar unde a fost Arlena tot timpul? Asta, iarăşi, era perfect limpede. Fie Rosamund Darnley, fie Arlena Marshall fuseseră în peşteră, parfumul pe care îl foloseau amândouă mi-a spus asta. În mod sigur nu Rosamund Darnley. Atunci fusese Arlena, ascunzându-se până drumul avea să fie liber.

După ce Emily Brewster a plecat cu barca, Patrick a avut plaja la cheremul lui şi deplina ocazie să comită crima. Arlena Marshall a fost omorâtă după douăsprezece fără un sfert, dar mărturia medicala era legată doar de limita cea mai dé jos a timpului când s-ar fi putut comite crima. Că Arlena era moartă la douăsprezece fară un sfert a fost ce i s-a spus doctorului, nu ce a spus el poliţiei.

Trebuiau să fie stabilitate alte două aspecte. Mărturia Lindei Marshall îi dădea lui Christine Redfern un alibi. Da, dar acea mărturie depindea de ceasul Lindei. Nu rămânea de dovedit decât că Christine avusese două prilejuri de a umbla la ceas. Le-am găsit destul de uşor. Fusese singură în camera Lindei în acea dimineaţă. Şi mai exista o dovadă indirectă. Linda a fost auzită spunând că „se temea că întârziase", dar când coborâse era numai zece şi douăzeci şi cinci după ceasul din hol. A. Doua ocazie a fost simplă – a putut da ceasul înapoi imediat ce Linda s-a întors cu spatele ca să intre în mare.

Apoi mai era problema scării. Christine declarase întotdeauna că avea rău de înălţime. Altă minciună pregătită cu grijă.

Acum îmi aveam mozaicul – fiecare piesă se îmbina frumos la locul ei. Dar, din nefericire, nu aveam nici o dovadă hotărâtoare. Totul era în mintea mea.

Şi atunci mi-a venit o idee. Crima avea q, anume siguranţa, o dibăcie. Nu aveam nici o îndoială că Patrick Redfern avea să-şi repete crima în viitor. Dar cum era cu trecutul? Exista o posibilitate îndepărtată ca aceasta să nu fie prima lui crimă. Metoda folosită, stangulărea, era în armonie cu firea lui – omorul atât de plăcere cât şi pentru profit. Dacă era criminal deja, eram convins că folosise acelaşi procedeu. I-am cerut inspectorului Colgate o listă cu femeile strangulate. Rezultatul m-a umplut de bucurie. Moartea lui Nellie Parsons găsită strangulată într-o pădurice singuratică putea fi sau nu opera lui Patrick Redfern, dar în moartea lui Alice Corrigan am găsit exact ce căutam. În esenţă, aceeaşi metodă. Jonglarea cu timpul – o crimă comisă nu ca de obicei înainte de ora la care se presupune că s-a întâmplat ci după aceea. Un cadavru presupus descoperit la patru şi un sfert., Un soţ care are alibi până la patru şi douăzeci şi cinci.

Ce s-a petrecut în realitate? S-a spus că Edward Corrigan a ajuns la Pine Ridge, a descoperit că soţia lui nu era acolo,

şi a ieşit şi s-a plimbat în sus şi-n jos. Fireşte că în realitate el a alergat cu toată viteza la întâlnirea pe care o stabilise la Caesar's Grove (care era foarte aproape) a ucis-o şi s-a întors la cafenea. Căţărătoarea care a raportat crima era o domnişoară extrem de respectabilă, profesoară de sport la o şcoală de fete bine cunoscută. În aparenţă, ea nu avea nici o legătură cu Edward Corigan. A trebuit să parcurgă ceva drum ca să raporteze moartea. Medicul legist a examinat cadavrul abia la şase fără un sfert. Ca şi în cazul de faţă, ora morţii a fost acceptată fără semn de întrebare.

Am făcut un ultim test. Trebuia să ştiu în mod clar dacă doamna Redfern era mincinoasă. Am aranjat mica noastră excursie la Dartmoor. Dacă cineva are rău de înălţime, niciodată nu şe va simţi bine tranversând un pod îngust peste o apă curgătoare. Domnişoara Brewster, care suferă cu adevărat de vertij, a ameţit. Dar Christine Redfern, neafectată de această. Boală, să-i spunem, a zburat pe pod fără ezitare. Era un aspect mic, dar un test clar. Dacă spusese o singură minciună, inutilă, atunci era posibil ca şi toate celelalte să fie minciuni. Între timp Colgate identificase fotografia la poliţia din Surrey. Mi-am jucat cartea din mână în sin-gurul mod care putea duce la reuşită. După ce l-am îmbrobodit pe Patrick Redfern în iluzia siguranţei, m-am întors împotriva lui şi mi-am dat toată silinţa să-1 fac să-şi piardă controlul. Aflând că fusese identificat cu Corrigan, şi-a pierdut capul complet.

Hercule Poirot îşi mângâie îngândurat gâtul, apoi spuse cu importanţă:

— Ceea ce am făcut eu a fost din cale afară de periculos. Dar nu regret. Am reuşit! N-am suferit în zadar.

Se lăsă un moment de tăcere. Apoi doamna Gardener scoase un oftat adânc.

— Vai, monsieur Poirot! Spuse ea. A fost de-a dreptul minunat să auzim cum aţi ajuns exact la rezultatele, dumneavoastră. A fost tot atât de fascinant ca o lecţie de criminologie. De fapt, chiar este o lecţie de criminologie. Şi

când te gândeşti că sculul meu de lână roşie şi discuţia aceea la soare chiar 311 avut o legătură cu toate astea! Sunt atât de emoţionată încât nu am cuvinte s-o spun, şi sunt sigură că şi domnul Gardener simte acelaşi lucru, nu-i aşa, Odell?

— Da, iubito, spuse domnul Gardener.

Hercule Poirot spuse:

— Şi domnul Gardener m-a ajutat. Îmi trebuia părerea unui om cu judecată despre doamna Marshall. L-am întrebat pe domnul Gardener ce credea despre ea.

— Asta aşa e, spuse doamna Gardener. Şi ce ai spus tu despre ea, Odell?

Domnul Gardener tuşi.

— Păi, dragă, niciodată nu m-am gândit prea mult laea, ştii şi tu.

— Aşa le spun mereu bărbaţii nevestelor, spuse doamna Gardener. Dacă mă întrebaţi, până şi monsieur Poirot aici de faţă este indulgent în privinţa ei, numind-o o victimă firească şi toate celelalte. Bine-nţeles că e adevărat că nu era deloc o femeie cultivată, şi cum căpitanul Marshall nu e de faţă, nu mă deranjează să spun că întotdeauna mi s-a părut cam prostovană. I-am şi spus-o domnului Gardener, nu-i aşa, Odell?

— Da iubito.

Linda Marshall se afla cu Hercule Poirot la Gull Cove.

Făta spuse:

— Fireşte ca mă bucur că n-am murit; Dar vedeţi dumneavoastră, monsieur Poirot, este ca şi cum aş fi omorât-o eu, nu-i aşa? Vorbesc serios.

Hercule Poirot spuse cu energie:

— Nu e deloc acelaşi lucru! Dorinţa de a ucide şi actul ucigaş sunt două lucruri diferite. Dacă în loc de păpuşa de ceară o aveai în dormitorul dumitale pe mama vitregă legată şi neajutorată, şi în mână un stilet în loc de un ac cu gămălie, nu i l-ai înfipt în inimă! Ceva în lăuntrul dumitale ar fi spus „nu”. Acelaşi lucru e şi cu mine. Mă înfurii din

cauza vreunui imbecil şi îmi spun „Mi-ar plăcea să-i dau un şut”. În loc de asta, trag un şut în masă. Spun: „Masa asta e imbecilul, i-am tras un şut pe cinste”. Şi după aceea, dacă nu m-am lovit prea tare la picior, mă simt. Mult mai bine, iar masa, de obicei, nu e avariată. Dar dacă imbecilul ar fi fost acolo, nu i-aş fi tras un şut. Să faci păpuşi de ceară şi să le înţepi cu acul e un lucru prostesc, copilăresc, da, dar are şi ceva folositor. Ai scos ura din dumneata şi ai transferat-o în acea figurină. Iar cu acul şi cu focul ai distrus, nu pe mama vitregă, ci ura pe care i-o purtai. După aceea, chiar înainte să auzi de moartea ei, te-ai simţit curăţată, nu-i aşa. Uşoară, mai fericită?

Linda dădu din cap.

— De unde ştiţi? Chiar aşa m-am simţit.

— Atunci nu-ţi mai repeta acele imbecilităţi. Hotărăşte-te doar să nu-ţi mai urăşti viitoarea mamă vitregă!

Linda spuse uimită:

— Credeţi că am să am alta? Oh, înţeleg, vă referiţi la Rosamund. N-am nimic împotriva ei. Ezită o clipă. E rezonabilă!

Nu era adjectivul pe care l-ar fi ales pentru Rosamund Darnley, dar îşi dădu seama că, în mintea Lindei, era un cuvânt de înaltă apreciere.

Kenneth Marshall spuse:

— Kosamund, nu ştiu cum te-ai putut gândi că eu am omorât-o pe Arlena.

Rosamund părea destul de ruşinată.

— Am fost a naibii de proastă.

— Bineînţeles că ai fost.

— Da, Ken, dar tu eşti ca o scoică. Niciodată n-am ştiut ce simţei cu adevărat pentru Arlena. Nu ştiam dacă o acceptai aşa cum era şi erai înfiorător de cumsecade cu ea, sau dacă. Ei bine, dacă credeai orbeşte în ea. Şi m-am gândit că dacă asta era, iar tu ai descoperit brusc că te înşela, se putea să fi înnebunit de furie. Am auzit nişte istorioare despre tine.

Eşti întotdeauna foarte liniştit, dar câteodată eşti destul de înspăimântător.

— Aşa că ai crezut că am apucat-o de gât şi am sugrumat-o?

— Păi. Da. Cred că exact asta am crezut. Iar alibiul tău părea cam slăbuţ. Atunci m-am hotărât brusc să-ţi dau o mână de ajutor şi am inventat povestea aceea prostească precum că te-am văzut în camera ta bătând la maşină. Iar când am auzit că tu ai spus că mă văzuseşi în. Ei bine, atunci am fost sigură că tu ai făcut-o. Chestia asta şi ciudăţenia Lindei.

Keneth Marshall spuse cu un oftat:

— Nu-ţi dai seama că am spus că te văzusem în oglindă ca să sprijin povestea ta? M-am. M-am gândit că aveai nevoie de o confirmare.

Rosamund îl privi lung.

— Vrei să spui că ai crezut că eu ţi-am omorât soţia?

Kenneth Marshall se foi jenat şi mormăi:

— La naiba, Rosamund, nu mai ţii minte că pe vremuri mai să-1 omori pe băiatul ăla din pricina câinelui? Te-ai repezit la beregata lui şi nu-i mai dădeai drumul.

— Dar asta a fost acum mulţi ani.

Da, ştiu.

Rosamund întrebă tăios:

— Ce motiv crezi că aveam ca s-o omor pe Arlena?

Kenneth îşi feri privirea şi mormăi din nou ceva, Rosamund strigă:

— Ken, munte de îngâmfare! Te-ai gândit că am omorât-o din altruism, spre binelă tău, nu-i aşa? Sau. Sau ai crezut că am omorât-o pentru că te vroiam pentru mine?

— Deloc, răspunse indignat Kenneth Marshall. Dar ştii ce ai spus în ziua aceea. Despre Linda şi tot restul. Şi. Şi păreai să-ţi pese de ce mi s-a întâmplat.

— Întotdeauna mi-a păsat de asta.

— Cred că ţi-a păsat. Ştii, Rosamund, de obicei nu vorbesc despre lucruri. Nu mă pricep la vorbit. Dar aş vrea să

lămuresc treaba asta. Nu ţineam la Arlena – poate doar un pic la început – iar viaţa cu ea, zi de zi, era o treabă care îmi toca nervii. De fapt, era însuşi iadul, dar îmi era extrem de milă de ea. Era atât de proastă. Nebună după bărbaţi. Pur şi simplu nu se putea abţine. Şi ei o lăsau baltă întotdeauna şi o tratau mizerabil. Nu puteam fi eu cel care să-i dau brânciul final. Mă căsătorisem cu ea şi depindea de mine să am grijă de ea cât mai bine posibil. Cred că ea ştia asta şi îmi era cu adevărat recunoscătoare. Era o făptură patetică.

Rosamund spuse cu blândeţe:

Fără s-o privească, Kenneth Marshall îşi umplu cu atenţie pipa. Mormăi:

— Eşti. Pricepi repede, Rosamund.

Buzele lui Rosamund se arcuiră într-un zâmbet ironic.

— Ai de gând să îmi ceri să mă mărit cu tine acum sau eşti hotărât să aştepţi şase luni?

Kenneth Marshall scăpă pipa din gură. Acesta se sfărâmă pe stâncile de dedesubt.

— La naiba, e a doua pipă pe care o pierd aici. Şi n-am alta la mine. Cum dracu ai ştiut că stabilisem şase luni ca fiind perioada potrivită?

— Probabil pentru că chiar este perioada potrivită. Dar aş prefera ceva clar acum, te rog. Pentru că în aceste luni s-ar putea să dai de vreo altă femeie persecutată şi să te grăbeşti s-o salvezi iar în stiluţi cavaleresc.

El râse.

— De data asta tu ai să fii femeia persecutată, Rosamund. Ai să renunţi la afurisita ta de afacere cu confecţiile şi o să mergem să trăim la ţară.

— Nu ştii că am scos un venit foarte frumos din afacerea mea? Nu-ţi dai seama că e o afacerea mea. Că eu am creat-o şi am pus-o pe picioare şi că sunt mândră de ea! Iar tu ai un afurisit de tupeu să vii să-mi spui „Renunţă la tot, iubito”!

— Am afurisitul tupeu să-ţi spun asta, da.

— Şi crezi că ţin suficient la tine ça să fac asta?

— Dacă nu ţii, n-ai fii bună pentru mine.

Rosamund rosti moale:

— Oh, dragul meu, toată viaţa am vrut să trăiesc cu tine la ţară. Acum. O să devină realitate.

SFÂRŞIT